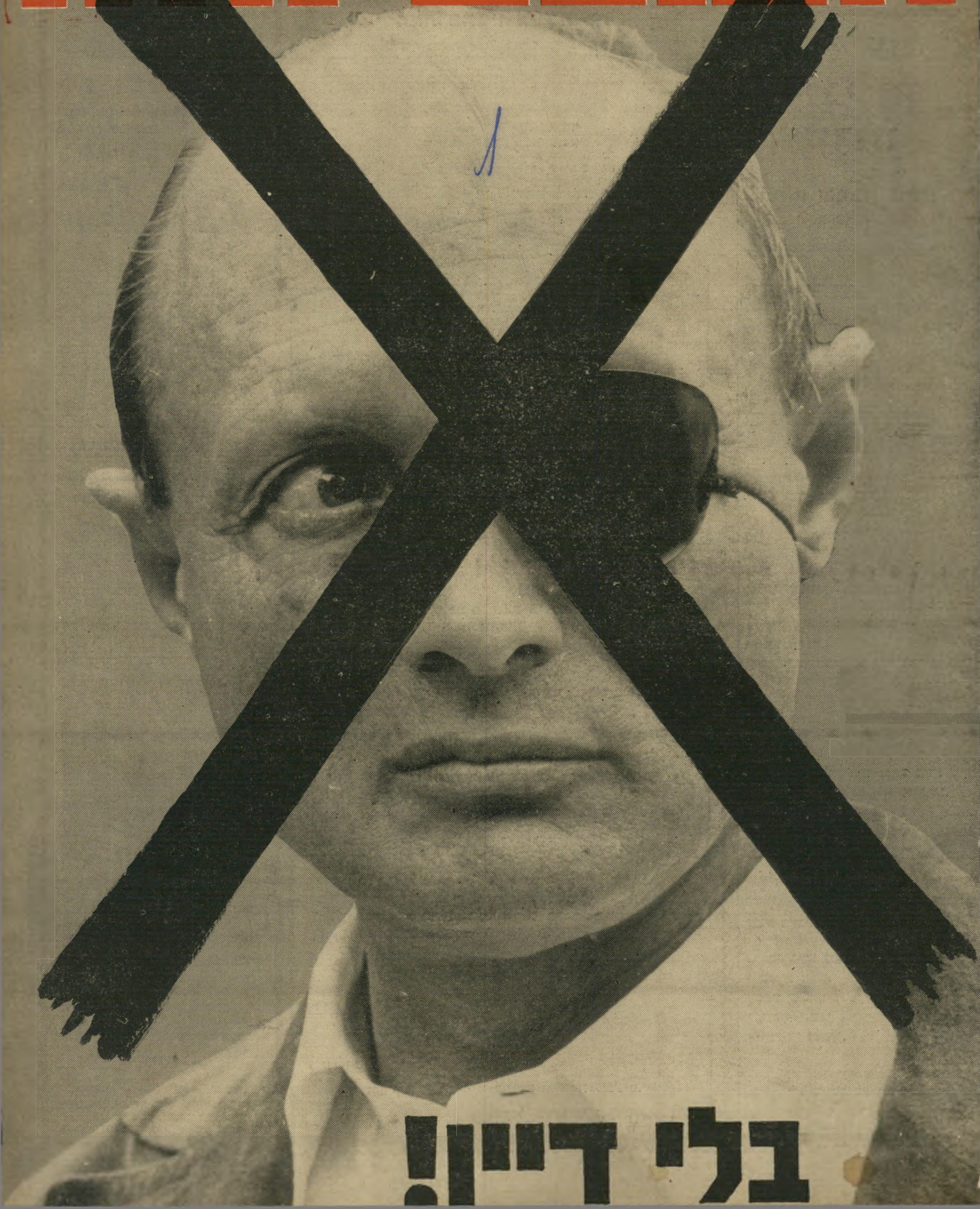

העולם הזה

בלי דיין!

העם: אני חושב ש... אה... בה...

חיי עם רובינזון קרוזו

מאת שמעון ששת

ששת ורובינזון-קרוזו הלכו תמיד ביחד.

"רובי" בראש צעד,

וששת מאחור.

ששת ורובינזון-קרוזו היו תמיד בנחת.

ששת היה נחמד —

ו"רובי" הגיבור.

לא שששת נהנה מן המצב,

אך הוא פשוט חייב ל"רובי" את חייו.

ככה זה בחיים,

מה יש להגיד.

"רובי" ארון —

וששת ילד.

ששת ורובינזון-קרוזו חשבו תמיד

ביחד.

כלומר, "רובי" היה חושב —

וששת מרצה.

ששת ורובינזון-קרוזו עשו דברים

בנחת.

רובי היה ערשה —

וששת מרצה.

אם כי כל חייו נלחם מרות

כדי שיזכה גם הוא בכותרות.

אז יש ספירת,

ויש שבתון.

היום, עוד קטע

בעתון.

ששת ורובינזון-קרוזו עזבו שניהם

ביחד.

"רובי" נורא נפגע —

ומסקנות הפסק.

עכשיו שיבואו לנשק להם בתחת.

ל"רובי" ינשכו

לששת זה מספיק.

לא שששת לא רוצה נשיקות

אך הוא אומר:

"אם רובינזון מבסוט,

גם אני גומר."

מאת כתבנו ציגלה-מה

במישאל-נמס שנערך ביוזמת "Zoo הארץ" ע"י מכון בור"י (בהנהלת ד"ר גד רעז) נבדקה תגובתו של העם להכרזתו האחרונה של שר-הביטחון. לצרכי המישאל פקדו אלפי בוחנים את המידגם המייצג שנבחר מבין האוכלוסיה הבוגרת בריכוזי אוכלוסין ובאחוז. התוצאות היו כדלקמן:

ע. זרה (נגמ"ש, 32)

מה יש? למה הוא צריך להתפטר? בגלל המלחמה? מה הוא בכי? לל עשה במלחמה? הרי הוא לא עשה כלום במלחמה, או למה שיתפטר דור קא הוא?

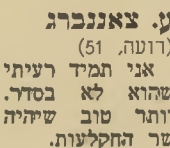
ע. שפיץ (אנס, 27)

כל הזמן חשבתי שדיין צריך להתפטר, אבל זה היה לפני שהוא התפטר. עכשיו כשהוא התפטר, אני חושב ש-הוא לא צריך להתפטר. מה פתאום?

ע. זרה (נגמ"ש, 32)

מה יש? למה הוא צריך להתפטר? בגלל המלחמה? מה הוא בכי? לל עשה במלחמה? הרי הוא לא עשה כלום במלחמה, או למה שיתפטר דור קא הוא?

ע. צאננברג (דועה, 51)

אני תמיד רעיתי שהוא לא בסדר. יותר טוב שיהיה שר החקלאות.

חוקי נירנ-בורג

פרשנות

בחוק זה — "יהודי" משמעו בן לגזע הנבחר שנולד לאם יהודייה, או שגוייר כהלכה האורתודוקסית ביותר.

בחוק זה — "גוי" משמעו כל היתר.

1. ייחשב כ- "יהודי" גם מי שאם-אימו יהודייה, או אם-אביו-מו, או אם-אם-אביו-אמו, עד עולם.

2. מי שהוא "יהודי", ירשום אותו פקיד-הרישום (להלן — הפקיד) בתעודת-הזהוי כיהודי.

3. מי שהוא "גוי", ירשום אותו הפקיד במקום בולט בתעודת-הזהוי כגוי.

4. כל מי שהוכר ונרשם כיהודי, ייחשב כבן ללאום היהודי.

5. גם מי שמעיד על עצמו שהוא בן ללאום אחר, אך נרשם כ- "יהודי" ע"י הפקיד, ייחשב כבן ללאום היהודי לצרכי גיוס, מירשם, נישואין, גירושין וקבורה.

6. זכויות אזרח אוטומטיות וזכויות עולה-חדש תינתנה רק למי שהוא "יהודי" כמשמעו בחוק זה, ותישללנה מ- "גוי" או ממי שרואה עצמו כיהודי שלא על פי חוק זה.

7. נישואין בין בני-זוג, כמשמעותם בחוק נישואין וגירושין, יותרו רק למי שהוא "יהודי" כמשמעו בחוק זה.

8. מי שיבוא ע"י מעשה או מחדל בקשרי-נישואין עם "גוי", יואשם בקיום נישואי-תערובת ויהיה צפוי לקנס של — 2500 ל"י, למעט מס-נסיעות ודולארים שחורים.

9. שר המפד"ל מופקד על ביצועו של חוק זה.

תחולה

מיום פרוץ הקואליציה עם המפד"ל.

בטלים

הפרקים המתאימים בתורה ובתורה שבע"פ.

נתקבל בפרלמנט הישראלי הדמוקרטי ביום שחור לדת ולמדינה.

צעירים רבים מתלבטים בימים אלה. צעירים מחפשים, צעירים בוהים, צעירי רים תוהים.

ובמי כולם השאלה הנוקבת — לאן?

הצעת השבוע היא איפוא

ניו-זילנד

(מדינה בחבר העמים הבריטי, לא רחוק מאוסטרליה).

תושבים: 10 מיליון.

שטח: 260 אלף קמ"ר.

ביטחון: אין בעיות.

מטבע: טובה (דולר ניו-זילנדי).

מקורות פרנסה: מורים לעברית (31 יהודי ניו-זילנד זועקים למעט אידיש קייט).

עזרה בבית: ילידים. חומים וזרזים להפליא. הילד המקומי מכווץ בשם מאור. הנקבה — מארה. התינוק — מרי.

מחיר נסיעה מהארץ: 10.000 ל"י (הזמנות והנחות בטלות).

ממראות הארץ

גיזר

זרם מים הפורץ מבטן האדמה במור עדים קבועים. הילדים נוהגים להתאסף ארבע פעמים בשנה סביב מפל מים זה ולהכין גיזר מרוסק. הגיזר שבתמונה ניקרא "גיזר וייצמן".

(המשך בעמ' 3, טור 4)

ברכוכבא על האריה

פסל מפורסם במרכז ווילינגטון. תושבי האיזור נוהגים משום מה לכנותו „פסל הלורד הנקוק” ואילו את האריה הם מכנים „סוס”. ברברים.

נמל ווילינגטון

עיר הבירה של ניוזילנד נקראת ווילינגטון על שמו של יוסף חיים ווילינגטון (גייטליץ) מראשי יהדות אוקיינוס. יוסף חיים ווילינגטון נולד בפלך פאגו-פאגו שליד עיר המחוז אקו-לנד. למד ב־משך 9 שנים בישיבה ר־6 שנים נוספות בעמידה. התיישב בין המאורים וזכה ל־כינוי „מאור הגולה”.

כתב את ספריו בכתב יתדות, דבר ש־עזר רבות לביעור היערות העבותים ב־איזור ולחקמת עיר הבירה. מת שבע ימים ושבעה לילות.

הר קוק

הר נישג בדרום הא, על שמו של ממציא האקופטון הרב קוק. הר קוק הוא השני בגובהו בהרי ניוזילנד (רמ"ח מטרים) לאחר הר סולובייצ'יק (שס"ה מטרים).

בת יכתובת

שחצן יקר,

קראתי בגועל הולך וגובר את מיכתבך למפקד המצרי של פאיד.

אילו היינו כולנו כמור, לא היה נותר לנו אלא להיכנע.

אישית, אני מקווה שלעולם לא נגיע לרמת השוויון המנופח שלך.

עשרות פיגרי מטוסי הקרב וה-הליקופטרים של חיל-האוויר מעי-דים כאלף עדים שהגיע הזמן ש-נלמד לסתום קצת את הפה.

ואינך יכול להתלונן שלא הצב-תי בפניך אתגר.

ברחמים אמיתיים
(—)

שחצנות

הקצין הבכיר של חיל-האוויר, שפיקד על שדה-התעופה בפאיד מאז נכבש על-ידי כוחותינו, השאיר מכתב פרידה למפקד המצרי של הבסיס.

במכתב שתורגם לערבית נאמר: „בסיס אוויר זה הופעל בחודשים אוקטובר

73 — פברואר 74 על-ידי חיל-האוויר הישראלי. אילו ראית את קצב הטיסות, סוגי המשימות ורמת הטייסים ש־ביצעו אותן, לא היה נותר לך אלא להיכנע. אישית, אני מעריך, שלעולם לא תגיעו לרמה זו. צר לי ש־השארתי לך עבודה רבה בשטח, אך עם זאת אינך יכול להתלונן שלא הצבתי בפניך אתגר. עשרות פגרי מטוסי קרב והליקופטרים של חיל-האוויר המצרי, שהרש־ארו בשטח, מעידים כאלף עדים כי במערך פרוץ זה לא היה כדאי לכם לצאת מול טייסי ישראל. אני מציע לך ולחברריך גם לא לנסות להתמודד עימנו בעתיד”.

(„ידיעות אחרונות” 21.2)

אגדת ה-24

כבר כשהיינו בני שלוש אמרה לנו אמא בקול מודאג: „פרופיל 24 זה לא טוב. אחר-כך אי-אפשר להתקדם בחיים”.

בכיתה ו' סיכמה המורה את מהות החיים במישפט קצר: „פרופיל 24 זה לא טוב. אחר-כך אי-אפשר להתקדם בחיים”.

בסוף התיכון כבר שרגו כולנו את הפיזומון והלכנו לצבא.

אחר-כך היו מילחמות ומילואים ומילחמות ועוד מילחמות. חלק מאיתנו התקדמו כל-כך בחיים עד שהגיעו כבר לסופם. אחרים סתם התעשרו ב־חוויות ובצללות ובאותות ובכלל.

רק הדפוקים האלו, המיסכנים, ה־עלובים האומללים — אלו שהוציאו 24 — דרכו כל הזמן במקום — ה־סטודנט, שהתחיל ללמוד יחד איתנו, הפך כבר מזמן למרצה בכיר. העצמאי המיתחרה שממול בנה לו עוד וילה. הפועל, שהתחיל לעבוד אחרינו, הוא עכשיו מנהל העבודה.

אז זהו ילדים, תיזכרו: „פרופיל 24 זה לא טוב. אחר-כך אי-אפשר להתקדם בחיים.” ושתהיו בריאים. צרי-כים אותכם!

דש"ח

עד"צ

באח"ב

מתוך האזנה לגליצ"ה ל נודע לנו על חידוש לשוני מרתק: דש"ח.

ואין הכוונה לסוג נשק אנטי-טנקי חדש. דש"ח הוא, לפי הקריינית העליזה, ד"ש חס — להבדיל מד"ש קר. וד"ש הוא כידוע דרישת-שלום. כך שאפשר להניח בוודאות רבה שדש"ח הוא דרישת-שלום-חמה — או (לפי אברשון), „הודעת ידידות ושלום בשם משהו”, מתוך לב חם. שערך בנפשכם כמה לוחט הוא דש"ח חם.

תרומתה הנכבדה ביותר של גלי צה"ל לתרבות עם ישראל היא יצירת סגנון תוסס-רענן של ברכות אישיות, בין אדם לחברו. כוונתנו לברכות לבביות כמו „עלייה מהירה בסולם הדרגות”, או „לחייל החמוד ביותר בצה"ל...”, או „לבנות המין היפה...”, או „אנו קבוצת חיילים משועממים...” (נדמה לפעמים כאילו כל ההיכרויות וההתקשרויות נוצרו מתוך שיעמום). ופזמונאים, מאלה שטופחו וגדלו על ברכי המסורת המפוארת של המצעד-העברי, חיברו שיר אינטימי ונוגע-ללב על חייל הפונה בקריאה נרגשת לאהובתו, „שלחי לי תחתונים וגופיות”.

אבל היום הגענו לשיאים חדשים של יעילות לשונית. כבר לא נזקקים אפילו לסיסמאות השדופות הללו. היום יש דש"חים. הקריינית המצחקקת שולחת צורות אוטומטיים וארוכים של דש"חים תפלים מכולם ואל כולם, וכולם מבסוטים וכל ישראל חברים.

ג'ורג' אורוול מתאר בנספח ל־1984 את עקרונות הלשון החדשה שמונהגת בארצו של האח הגדול: „ממציאי שיחדש (שיחחדש) ראו בצימצומו של אוצר המילים מטרה ראויה כשהיא לעצמה, ולא הותירו אף מילה שאפשר בלעדיה. שיחדש נוצרה לא להרחיב, אלא לצמצם את היקף המחשבה, וסיוע עקיף לתכלית זו היה קיצור מבחר המילים ככל האפשר”.

אז אצלנו בסך הכל 1974, בינתיים. וכדאי להזהר שבמשך עשר השנים הקרובות לא נפתח סגנון אישי של ברכות כמו למשל: נגמ"ש (נפשי גוועת מרוב שיעמום); או תול"ר (תודה לך רבקה'לה); או קמצ"ר (קולך מזכיר צלילי רעשן).

וניפרד בברכת „זחל"ם חס”!

תשקיף

גם גולדה

פחדת מאגרוט

הרעיון שצץ מחדש להשאיר את ממשלת המעבר תקופה ארוכה בא בעיקבות הבהלה שהשתררה בחוגי הצמרת. נוכח הידיעות שועדת אגרנט תסיק מסקנות חמורות כלפי ראשי השליטון אשית.

במצב זה רוצה גולדה לשמור על אחדות כל המעורבים במחדלים, כדי לשמור על חזית משותפת.

מעשלת-מיעוט -

סיכון מחושב

ההחלטה על הקמתה של ממשלת-מיעוט התקבלה בצמרת המערך כרע במיעוט, תוך נטילת סיכון מחור שב כי ממשלת המיעוט עלולה ליפול תוך זמן קצר ביותר בהצבעת אי-אמון ובכנסת.

במקרה זה, סוכם בצמרת. תהפוך ממשלת המיעוט לממשלת-מעבר זמנית, ללא משה דיין, ותכהן כממ- שלה לכל דבר במשך תקופה שתראה כנוחה עד לעריכת בחירות חדשות.

ההנחה היא כי ניתן לדחות את עריכת הבחירות החדשות לשמונה חודשים לפחות. עד אז, מקווים, תבוצע הפרדת הכוחות בי חזית הסורית, יוחזרו השבויים מפוריה וי כדלקת המדינה תתייצב בצורה כזאת שי תהיה נוחה למערך לעריכת בחירות חדשות.

דחיית הצגת

הממשלה - בגלל

ביקור קיסניג'ר

ראש-הממשלה גולדה מאיר דחתה את הצגת הממשלה החדשה שלה בפני הכנסת עד ליום השני בשבוע הבא. למרות שהייתה יכולה לעשות זאת השבוע.

הסיבה: ביקורו של הד"ר הנרי קיסניג'ר בישראל. גולדה העדיפה שבביקורו הנוכחי עדיין ינהל עימו דיין את המשא-ומתן על הפרדת הכוחות עם הסורים, ויקבע על עצמו אחריות לכך.

דיין, שהבין את הטכסיס, הודיע תחילה כי לא ייפגש עם קיסניג'ר. רק אחרי שהתברר לו שכשר בממשלת המעבר אין הוא יכול להפסיק למלא את תפקידו עד היום השני הבא, חזר בו דיין והודיע על הסכמתו לפגוש את קיסניג'ר.

בחירת רבין -

בניגוד לעצת דיין

בחירתו של יצחק רבין כשר-הביטחון, במקומו של משה דיין, תיעשה בניגוד לעצתו המפורשת של דיין, שהציע לגולדה להעדיף את חיים בר-לב.

דיין העדיף שבר-לב, שהוא פופולארי פחות מאשר רבין, הנושא בתפקיד מהאחריות למחללי מלחמת יום- הכיפורים, יכהן בתפקיד.

מינויו של רבין מבשר את סוף תקופת דיין כמשרד-הביטחון וגם אם יחזור דיין

בעתיד לממשלה, כנראה שלא ישוב עוד למשרד-הביטחון.

גם האלוף אריאל שרון, האוטוריטה הצבאית של האופוזיציה, הביע תמיכה בבחירתו של רבין כשר- הביטחון, תוך הסתייגות מוחלטת מאפשרות מינויו של בר-לב לתפקיד, או השארת המשרד ללא שר.

האם נפגש דיין

עם הרב גורן?

שמועות עקשניות טוענות כי משה דיין נפגש עם הרב הראשי, הרב שלמה גורן, בטרם פסקה מועצת הרבנות הראשית לאסור על המפגש להצטרף לקואליציה כל עוד לא ישונה חוק "מיהו יהודי".

דרכי אותן שמועות לא הושפע הרב גורן מעצתו של הרב פולוביציץ, אלא דווקא קא מעצתו של דיין, שהכחיד את המהלך כחלק מטכסים הפרישה שלו, שנועד לחזק את מפלגתו אל הקיר.

אריק שרון

לא יסע לאמריקה

האלוף (מיל.) אריאל שרון ביטל את תוכניתו לצאת לארצות-הברית, ל"מסע שיכנוע" בקרב הקהילות היהודיות ובקרב הממשלה האמריקאית.

אריק השתכנע, כנראה, שנוכחותו דרר- שה בשבועות הקרובים בארץ.

פרשת דירת זנובר

תצוף מחדש

באסיפה הכללית הקרובה של הבנק לפיתוח- התעשייה תועלה הדרישה לדון מחדש בפרשת הדירה שהעניק הבנק בשעתו למשה זנובר, כיום נגיד בנק ישראל.

ייתכן שכמה מחברי מועצת המנהלים יתבעו לנסות לכסל את העיסקה המזוהה, לפיה הוענקה לזנובר דירת-פאר בתנאי חירם.

אסיר-עולם מסרב

לקבל חנינה

אסיר-עולם איתן חייא, שנדון לפני כשנתיים למאסר-עולם על רצח אמנון חדר, מסרב לקבל הצעה בדבר חנינה מנשיא המדינה.

בביקור שערכו אצל האסיר לפני שבוע פרקליט מחוז תל-אביב, יעקב קדמי, וסגן פרקליט המחוז, סברין שרטר, יחד עם פרקליטו, עו"ד ישעיהו לויט, נרמו לחייא שאם יוותר על נסיונו לפתוח מחדש את מישפטו, הוא עשוי לזכות בחנינה מנשיא המדינה.

חייא דחה את ההצעה, כשהוא מוסיף לטעון כי הוא חף מפשע ולכן אינו רוצה בחנינה אלא בזיכוי מוחלט.

תחנות הדלק תסגרנה

בשבתות ובלילות

קרוב לוודאי כי הסנקציות היחידות שי- תינקטנה עלידי בעלי תחנות-הדלק בגלל סירוב הממשלה להעלות את רווחיהם, תתי- ממשנה בסגירת תחנות-הדלק בשבתות וי- אחרי השעה עשר בלילה.

בעלי התחנות טוענים כי תחשיבים מוכיחים ש- מכירת הדלק בזמנים אלה אינה רנטאבילית.

יצחק נבון מסת"ג

מחבריו לשעבר

שאלת נאמנותו הגורשית של ח"כ יצחק נבון לרפ"י עומדת כספק.

נבון נמנע מלהשתתף בכנס אנשי רפ"י, שנערך אחרי הדעת הפרישה של דיין. הוא ידוע כ"יונה" בתפסותיו המדיניות, וספק אם במקרה של פרישה יצטרף לחבריו ברפ"י לשעבר.

נראה כי נבון מסתייג מחבריו בחטיבת רפ"י גם מפני שלא העניקו לו את התמיכה הדרושה, כדי שיוכה בתפקיד של ראש ועדת-החקירה-הביטחון של הכנסת.

האם יצטרף יריב

לאנשי רפ"י?

הנאום שנשא אלוף (מיל.) אהרון יריב במסיגרת ישיבת ליככת מפלגת-העבודה יחד עם סיעת המערך

קצין נזוף על

תמיכה בדיין

סגני-אלוף בצח"ל, שסירסם בי- שבוע שעבר מאמר כאחד מעתוני הערב, בו קרא לשר-הביטחון משה דיין שלא להתפטר מתפקידו כשר- הביטחון, קיבל נזיפה על שמסר את המאמר לפירסום ללא אישור מוקדם של דובר צה"ל.

אולם בעוד שאנשי-המישנה, שי- קרא בכנס סגן תפקיד הבכיר של צה"ל למשה דיין להתפטר, קיבל נזיפה משמעתית מיו"ר הרממב"ל עזמון, ניתנה הנזיפה לסגני-אלוף קדידי דובר צה"ל. ההכרז בסוגי הנזיפה הופכר בכך שסגני-האלוף כבר נמצא בתהליך שחרורו מ- שירות-קבע בצח"ל, כך שאין מעם לנזוף בו נזיפה משמעתית.

בכנסת. עורר בקרב כמה מאנשי תגוש המפא"יי ספקות באשר ל"נאמנותו הגורשית" של יריב. באותו נאום תבע יריב לבטל את החסיבות במפלגה, וגם הביע תמיכה בתקמת ממשלת ליכוד לאומי, בניגוד מוחלט לעמדתה של אשת-חסונו, גולדה מאיר.

כתוצאה מכך הובעו בקרב אנשי צמרת תגוש הסתייגויות מהענקת תפקידים מרי- כזיים בעלי-סמכות ליריב. הועלתה גם הי- אפשרות שבמקרה שרפ"י לשעבר תפרוש מהמערך, תקום סיעה עצמאית עם משה דיין כראש או תצטרף לליכוד, עלול יריב להיות השמיני במניין, בנוסף לשבעה אנשי רפ"י המוצהרים בסיעת המערך בכנסת.

יזולו מחירי

הבשר הקפוא

ייתכן כי לקראת חג הפסח יוזנו מחירי הבשר הקפוא בשיועור ניכר.

במחסני הממשלה הצטברו כ-14 אלף טון בשר קפוא, וייבוא הופסק כמעט לגמרי, נוכח הירידה בביקוש מוצר זה מאז הועלו מחיריו לצרכן. עתה, בנסיון להזיל את מחירי העופות, עשוי משרד- המיסחר-התעשייה להזיל את מחירי הבשר הקפוא, בתקווה שתהיה לכך השפעה על ירידת מחירי העופות.

פרישת דיין — סכנת הליכוד —
סיכויי ליכוד כוחות הקידמה

על כך ידבר

אורי אבנרי

כאסיפה מטעם מרי (העולם הזה)

שתיערך

בירושלים

ביום חמישי זה, 28 בפברואר, בשעה

7.00 בערב, כאולם "נווה שושנה",

רח' בית-הכרם 5, בית הכרם.

חברים ואוהדים מוזמנים.

סוד האשה האינטימית

INTIMATE

תכשירי "אינטימיט" מעדנים את גופך מכף-רגל ועד ראש
ואופפים אותך בניחוח בושם אינטימוי

EAU DE TOILETTE * SPRAY EAU DE TOILETTE * EAU DE COLOGNE *
TALC * FOAMING BATH OIL * SUPER MOISTURE LOTION *
PERFUMED BATH POWDER * DEODORANT ANTI PERSPIRANT

REVLON

אנו מזמינים אותך ללא-תשלום - לצוות-לימוד ב"בית דבילון" בתל-אביב, רחוב חובבי ציון 65. תנתן הדרכה אישית
כיצד לטפל בעורך ולטפח את יופיך - בביתך. כמוכרן תנתנה דוגמאות תכשירים חינם. ההרצאות תמשכנה 3 שעות
ותתקיימנה בימים - ראשון ושלישי משעה 3.00 עד 6.00 אחה"צ; וביום ששי משעה 9.00 עד 12.00 לפנה"צ.

קיא קי

השבוע שעבר היה לגבי עבודת המערכת אחד מאותם שבועות אופייניים. בהם אנו מנהלים מירון עם הזמן עד לרגע מסירתה של חבילת העתונים הראשונה לידי מוכריהם העתונים. עמדנו לא פעם על התופעה, שהפכה כבר לגבינו למעין אמונה טפלה: התרחשותם של מאורעות חשובים דווקא בימי שלישי בשבוע. מנהל-העתים כנראה נטר לנו איבה, או רוצה להעמיד במבחן את עצביו, שכן הוא בוחר להרעיד חדשות מרעישות לימי שלישי יותר מכל יום אחר בשבוע. מי שהיה מטריח את עצמו לערוך חישובים סטטיסטיים, ודאי היה מאשר התרשמות זו. וכך עמד גם יום השלישי בשבוע שעבר, יום והפעת העולם הזה, בסימן של מתח וציפייה. העתון היה כתוב, ערוך, מסודר ומוכן לדפוס. פועלי-הדפוס המתנינו רק לאישור להתחיל בהדפסה. והאישור התמנהל לבדא. חשנו באוויר כי משהו עלול להתחולל, שיהיה בו כדי לשים לאל את כל המאמצים שהשקענו בהכנת העתון בשבוע האחרון, ולהפוך אותו למיושן ולבלתי אקטואלי.

שני שערי "העולם הזה" 1903
מימין עזבים

עוד בטרם יצא לשוק, כשם שזה קורה לא אחת כאשר מאורעות מסעירים מתרחשים דווקא בימי שלישי אתרי-הצהריים, אחרי סגירת גיליון העולם הזה. אלא שהפעם יכולנו לפחות להיריח מאין נשקפת הסכנה. היא אלה שני אנשים שאיימו לעשות לנו זאת שוב: ראש-הממשלה גולדה מאיר ושר-הביטחון משה דיין. יכול להיות שהם לא עושים זאת באופן מודע, אבל יש אצלנו במערכת אנשים המוכנים להישבע שהם עושים זאת במיתכונות. הם שומרים את כל צעדיהם ומתלכדים המפתיעים לימי שלישי דווקא, וכמובן שהם עושים זאת רק מסיבה פשוטה אחת: לדפוק את העולם הזה.

"א, לא!" אמרנו לעצמנו בשבוע שעבר, "הפעם זה לא ילך להם."

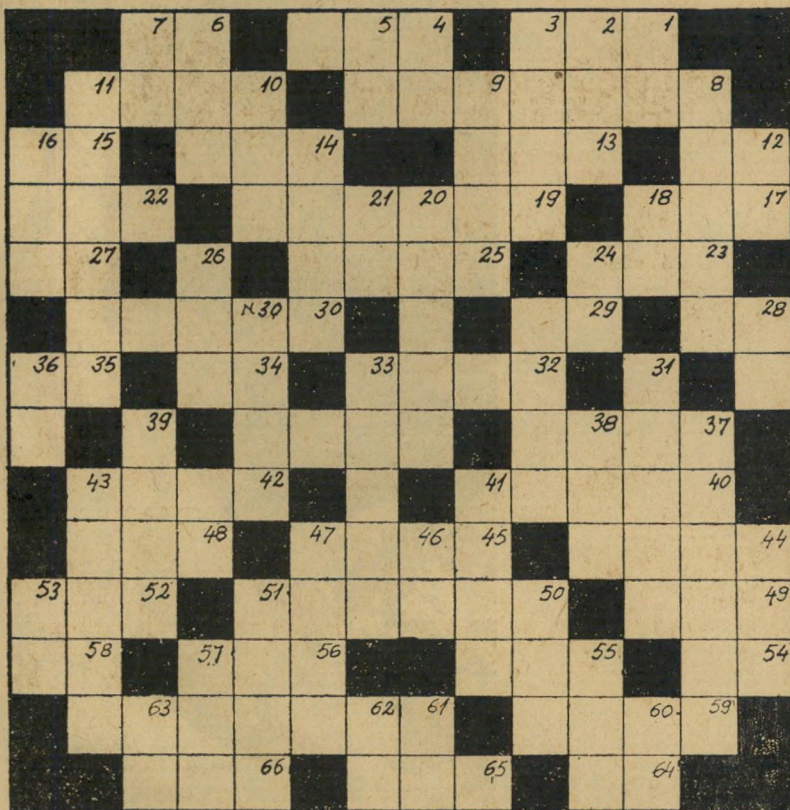
נוי סידר את נוי?

מראשית השבוע, עוד בטרם הסתיימה הכנת הגיליון, ניתן היה להעריך על סמך המידע שהצטבר, כי המאורע המרכזי העשוי להתרחש במישור הפוליטי הפנימי, בתחום הרכבת הממשלה החדשה, יהיה קשור או בגולדה מאיר או במשה דיין. אחת הגורמות שענה כי גולדה, מיואשת מכישלוננו של פנחס ספיר להרכיב עבורה קואליציה רחבה, עתידה להחזיר לבג"מ המדינה את המנדט להרכבת הממשלה. תיאוריה שניה אמרה כי משה דיין הוא שיעקוט את המהלך המפתיע, וכי הוא עתיד לזרוק לחלל הפוליטי החדשה מרעיונה על רקע הביקורת הציבורית המופנית נגדו וחששו ממסקנות ועדת-אגרנט לגבי עתידו הפוליטי.

על סמך שתי הנחות אלה הכנו שני שערים קדמיים אלטרנטיביים, כדי שני-כל, ברגע האחרון ממש, לבחור איזה מהם להדפיס בשער הגיליון. אחד השערים התייחס להתפטרותה הציפוייה של גולדה. שער שני היה קשור במשה דיין, גוסס בצורה שתאפשר את שינוי הטקסט שבו ברגע האחרון כדי להתאימו לחדשות, אם אומנם ינסה דיין להתעלל בנו שוב. לקראת שעות הצהריים של יום השלישי, כאשר התקרב מועד שעת השי"ן להדפסת הגיליון, היה ברור כבר שיהיה זה משה דיין שיעמוד במרכז החדשות הש"ב. אולם טרם היה ברור לחלוטין אם אומנם ינקוט את הצעד ויכריז על סיי-רובו להצטרף לממשלה החדשה של גולדה. כך ניתן האישור להדפסת העתון עם השער הקדמי של דיין.

רק התחילה מכונת הדפוס לרוץ, עמדנו למרוט את שערות ראשינו מרוב אכזבה: הגיעה הידיעה על כוונתו של דיין שלא להצטרף לממשלה הבאה. האם הוא סידר אותנו שוב? לא יכולנו לתרשט זאת לעצמנו. לא הפעם. עצבנו את מכונת הדפוס. בתוכן הגיליון כבר לא ניתן היה — בשעות אחר-הצהריים אלה של יום שלישי — לשנות דבר. אבל לפחות על שער הגיליון ניתן היה להכריז על מהלכו הבלתי צפוי הזה של דיין. (ראה את שינויי הנוסח בשני השערים של דיין בחמונה). כך קרה שבשעות הערב של יום שלישי שעבר, היה העולם הזה העתון הראשון שהגיע לציבור עם הידיעה על מהלכו של דיין. רבים, שלא שמעו את הידיעה ברדיו, התבשרו על כך משער העולם הזה. מאה אחוז שדיין לא יסלח לנו על כך. את ה-סנסציה הבאה שלו הוא יזרק ודאי רק באיזה יום שלישי בחצות או ביום רביעי כלשהו בבוקר.

השבוע העולם הזה 1904

מאונך:

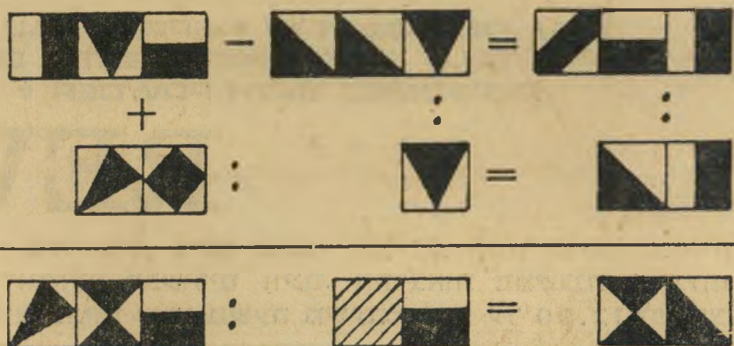
1. כוח עליון. 2. צמה רב שני חסר גוע. 3. מחלקה, ענף. 4. עני. 5. מילת בקשה. 6. יישוב קטן. 7. תו נגינה. 8. איש הגלעד. 9. הודאה על אמת. 10. העלאת רוחות מתים. 11. ספינת מעפילים שטבעה בנמל חיפה. 12. תל חרבות. 14. פיוז. 16. פס אריג. 18. בעל זימים. 20. חרף. 21. קידומת הולנדית. 24. רטוב. 26. דוי. 28. שוטט. 30. מלכה האחרון של מצרים. 31. כתר. 33. בן אחת העדות בארץ. 36. נוזל החיים. 37. ראש ממשלת בריטניה לי-שעבר. 39. פלג. 41. יימלט. 43. מנשיאי ארצות-הברית. 44. ממנה שותות הבהמות. 46. ניכוי לקופת המדינה. 47. ערין. 50. ללא תשלום. 51. עולם. 53. אלוף שחמט רוסי. 55. חסל, השמד. 57. נס. 60. ענן. 61. מילת שאלה. 62. רחמנא לילצלן ("ר"ת). 63. מכינויי האלוהות.

מאוזן:

1. חייב בדין. 4. מגיפה. 6. מיכל ל-נוזלים. 8. חיות המלחמה של גדוד נהגי הפרידות. 10. שירת גיבורים. 12. משא כבד. 13. תבל, עולם. 14. גם הם עושים גפרורים. 15. עופף. 17. מטרה. 19. מראשי ההגנה. 22. טבור. 23. פיסת בד סמלית למדינה. 25. יספור. 27. מונח בחשמל. 28. מספיק. 29. מבניו של נוח. 30. רוחות המתים בשאול. 32. פרק זמן מסויים. 34. מוסמך לרבנות. 35. בת קול. 37. קיבוצו של מרדכי אורן. 38. ללא הכרעה. 40. פרובינציאלי. 42. ייפוי. 44. לא פה. 45. אינו מצביע. 48. עמית. 49. אבי שאול. 50. משפחה ערבית ירושלמית ידועה. 52. ניצל ממהפכת סדום. 54. גבעה. 55. אסיי פה. 56. הקדש מוסלמי. 58. מביא בבריתו של אברהם אבינו. 59. נסתר. 61. מפקדם של הגדודים העבריים במלחמת העולם הראשונה. 64. בתוכה. 65. המון אדם. 66. חודש בלוח הנוצרי.

חשבוע 1904

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הסיפרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

שער בטוח!

**אתה מפקיד
6000 ל"י**

**ומקבל מיד
מענק חינם**

**600 ל"י
בתוכנית
החסכון**

**כח
6000**

של בנק לאומי

יתרונות התכנית:

- מענק חינם עם הפקדון הראשון
- הקרן והמענק נושאים ריבית וצמודים למדד
- המענק, הריבית והפרשי הצמדה פטורים ממס.
- אפשרות חסכון בתשלומים.

כח 6000- היא רק אחת מ-7 תוכניות החסכון של כל-בו בנק

בנק לאומי
לישראל בע"מ

חבנק הצועד עם הזמן

פרסום א 57

דבק

"שריבס"

ברצוני לפרסם את המוצר החדש שלנו: הדבק הטוב ביותר בעולם. תוצרת הארץ, שהוכיח את עצמו אפילו בעת רעידת אדמה. דבק "שריבס" — המדבק אפילו שר לכסא.

ישראל עמק, חיפה

תגובה לדברי

פרופ' יובל נאמן

קשה להבין הלוגיקה שלך. פרופסור:

אם בן-גוריון עשה שגיאות ולא דרשו ממנו חשבון, מותר גם לדיין לעשות שגיאות ולא לדרוש ממנו חשבון? זה כמו להגיד: אם מישהו גונב ולא מקבל עונש, מותר גם לגנוב אחר לגנוב בלי לעשות לו מישפט.

העיקר הוא: היה או לא היה כישלון! ה"שגיאה" עלתה לנו 2600 חללים, 5000 פצועים, רבבות אלמנות, יתומים, הורים שכולים. איך אפשר אחרי זה להגיד שהאשם בזה, משה דיין, יכול להמשיך? דיין חייב ללכת דווקא בגלל זה ש"מדינת-ישראל היא דימוקראטיה; יש לה הרחיק שר אחרי כישלון, אם הוא לא הולך לבד — זה דימוקראטיה.

לא די להיות איש רפ"י, כמוך, בכדי (המשך בעמוד 10)

גם גוויות חללי אויב - מקודשות!

כולנו יודעים למאמצים הרבים שעושים ממשלת-ישראל ושלטונות צה"ל כדי לאתר ולהביא לקבר ישראל את גוויות חיללנו שנפלו במלחמת יום-הכיפורים. אין צורך להסביר עד כמה חשוב החבר למשפחות השכולות. כולנו מבינים זאת.

והנה, בימים אלו, כארבעה חודשים אחרי המלחמה, ראיתי במו עיני, בתוך טנק שנפגע, שתי גוויות שלמות של חיילים מצריים. הטנק לא עמד בקו החזית, הוא נגרר משם בדרך ארוכה למיגרש ענק ליד בסיס גדול בסיני.

החליטו עליך ופיקחו על הביצוע מפקדים בכירים ואיש מהם לא טרח לדאוג להוצאת הגוויות ומסירתן למצרים. אני יודע, קשה לתאר מצב כזה. צבא כשלנו שקדושת חלליו היא מאבני היסוד שלו. צבא זה מעלה זילזול נורא, אשר גובל באטימות לב ומוחין, בחללי אויב.

היילים המוצבים בקירבת מקום מספרים כי ישנם שם כלים נוספים ובהם גוויות. אין מקום להניח כי הדבר לא ידוע למפקדים באזור.

מה קרה אם כן?

נקל לשער מה היה קורה אילו נודע לממשלת-ישראל כי במיגרש שליד בסיס צבאי בקירבת קהיר ריכזו האויב ה"ברברי" כל-ינשק שלל ובהם נמצאות גוויות חיללנו.

הממשלה היתה פונה אל דעת הקהל הנאורה בעולם. סופרים והוגי-דעות חשובים היו מפרסמים בפריז את מחאתם, וכו' וכו'.

אבל דרך מחשבתו ושל האדם, "ההומני" היא כנראה דו-סטרית: קל לנחש, והלואי ואחבדה, את תגובתם של הגורמים האחרים, כאשר יובאו בפניהם פרטי המיקרה המביש שהזכרתי.

ידינו קול זעקה גדולה, יענישו מפקד זוטא, ימנו ועדת חקירה. כל אלו בלי ידיעת הציבור כמובן.

מעל הכל יתבעו שלא לתת לדבר פירסום מחשש פגיעה בהמשך המגעים עם מצרים ומחשש פגיעה בדימויה של ישראל.

(העובדה כי הכלים מכילי הגוויות מסודרים בשורות, וכל התפץ יבוא ויראה, היא כנראה חסרת חשיבות).

"תנו", "שלטונות צה"ל" (מי הם?) את הדעת (ואת הדין?) על מעשה איום ונורא שנעשה כחאש חוצות.

נדרוש קודם מעצמנו את ההומניות שאנו דורשים מאויבינו!

הברי שהיו איתי במקום, יעצו לי לא לכתוב. "זה יכול רק להזיק", "למי זה יועיל?" מצטער, הייתי מוכרח.

ראובן פרחצור, כפר-סבא

עיתון הביטה

קיבלתי בשימחה את העיתון וברצוני להודיעכם שב-19.7.74 כבר לא נהיה ב"מקום". על כן, האם אוכל לקבל לביתי עוד עיתון.

כן ברצוני להודות לכם, בשמי ובשם חברי ליחידה, על שליחת העיתונים. "שאר ישרון", ד"צ 3018

● חיילים משוחררים המעוניינים במינוי על העיתון, יקבלו הנחה במחיר המנוי.

תורה

רציתי פשוט להודות בכמה מילים על כל הגיליונות המעניינים והמוסיפים גיון, שליוו אותי במשך החודשים האחרונים. עכשיו, שהסוף כבר מתקרב, ובעוד מספר ימים נלך הביתה, רואים כמה טוב היה לקבל מדי יום רביעי את העיתון. עמרם גורן, ד"צ 2451

תגובת עתודאי

הריני לציין מיספר עובדות לידיעתו של סגן אהוד ויצמן (מיכתב למערכת, ה' עולט הזה 1900):

(א) אחוז מסויים של העתודאים, ובעיקר רפואנים, מגויים מיום-הכיפורים ועד בכלל. (ב) רוב רובם של העתודאים הנוטרים ובהם אני, מגויים מזה למעלה מחודשיים, ותאריך שיחרורם עדיין לא ידוע. (ג) אף ליקויי ומוגבלי הכושר שבקרב העתודאים גויסו זה לא מכבר, ומיועדים לשרת תקופה ארוכה.

עקב האחריות הרובצת על קצין בצה"ל, והדרישה להימנעות מינימלית, היה מן ה"ראוי, אהוד, שתכנן ותוודא להבא אינרפורמציה שהינן מפרסם, ולא תגרום לי פגיעה בתדמיתו של קצין בצה"ל.

אבי פיגל, ד"צ 1340

האלוף והבידה

ברצוני להגיב על דבריו של האלוף נחמיה קין, בתוכנית מבט לחדשות בתאריך 7.7.74. אולי האלוף הנכבד לא בדק בכל היחידות באם יש מלאי של ציוד חורף לחיילים. יש להניח שתלונות החיילים ש"מכתביהם פורסמו בעיתונים, נכונות. הצעתי היא לארגן סיוורים מאורגנים ב"לישכת האלוף, לראות את הלישכה ה"מפוארת, הטפטים והבידה. מחיר הכניסה יעלה לירה אחת, והשימוש בבידה שתי ל"י נוספות.

ההכנסות קודש לביגוד חורף לחיילים. מ.א., צה"ל

לוא זה היה תלוי בנו לא בפוליטיקאים משני הצדדים, השלום היה בא כבר מזמן. אלי חגי, צה"ל

חרם אינופנטיל

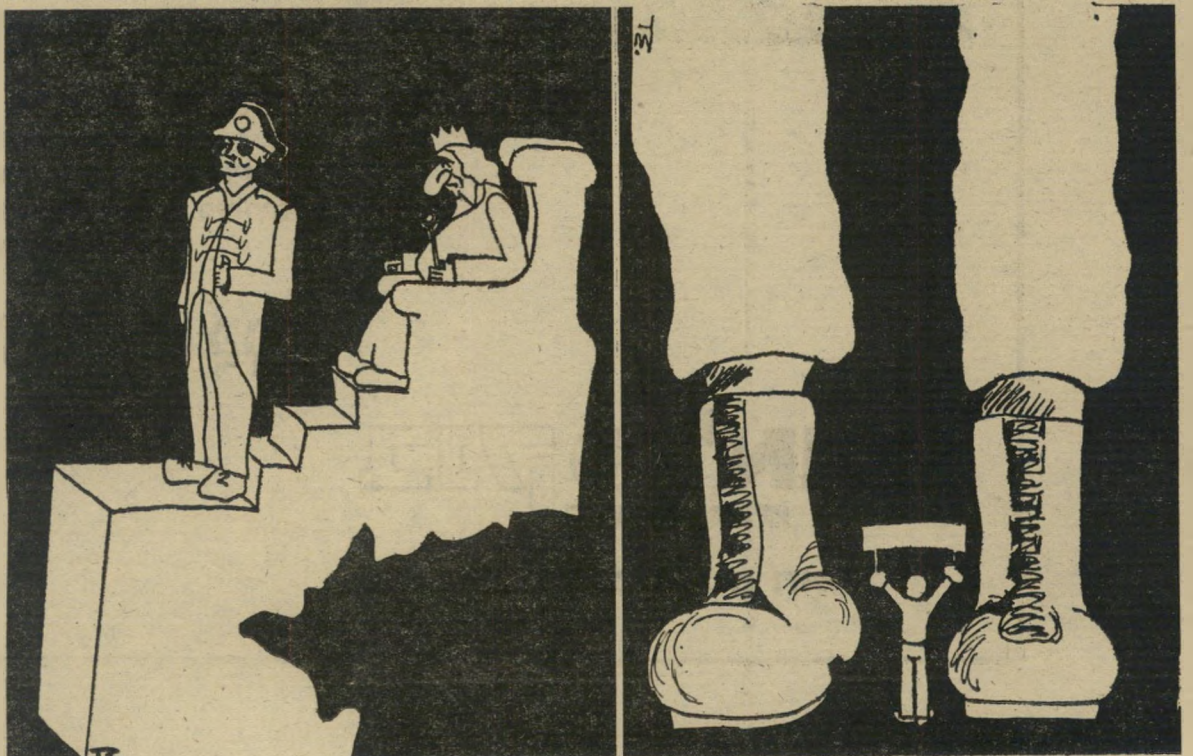
ברצוני לציין את נאמנותכם העיקבית לעקרונות שקבעתם לעצמכם בתחילת ה"מלחמה.

נדמה לי שאין צורך לפרט בפניכם את ההתעניינות הרבה שמגלים כל חיילי ה"יחידה לקראת ימי רביעי בו מגיע עיתונכם. מי יתן וצה"ל יגיע סוף-סוף למסקנה שאין כל ערך לחרם האינפנטילי המוטל על עיתונכם.

סגן יוסי כורזים, ד"צ 2541

פורים 1974

למוטי אשכנזי

אהוד טוקטלי, ד"צ 2688

■ בין החיילים ששירתו בסביבות איסמעיליה, היו כמה משחקני הכדורגל של קבוצות הפועל וביתר ירושלים. השחקנים הקימו קבוצה משותפת, שיחקו בפני החיילים הישראליים ליום העומדים בצד אחד וחייילים מצריים העומדים בצד השני. באחד המישחקים שפט השופט **אריה בן-רובי**, שגם הוא שירת בסביבה. במהלך המישחק עבר אחד השחקנים עבירה. השופט, שבמישחק רגיל היה מוציא מכיסו את הכרטיס הר צהוב, כדי לרשום בו את שמו של השחקן, הוציא חתיכת נייר טואלט צהובה, ניפנף בה לי עברו של השחקן. בהמשך ה' מישחק פרץ הקהל בצעקות: "השופט הביתה!" השיב לחם בן-רובי בצעקה: "הלואי!"

פסוקי השבוע

● **ראשיהממשלה גור**
דח מאיר: "גם את אחיה עד גיל 150, לא אשתווה למוטי אשכנזי, כי הוא היה בחזית ואני לא הייתי."

● **ח"כ אנו"י מנחם פריש,** על הכרזת משה דיין:

מנחם בגין
מנהיג גח"ל נפגש עם ראש עיריית ראשון-לציון חנניה גיבשטיין. במסיבה שנערכה בביתו של הפירסומאי דוד אדמון. גיבשטיין פרש, כזכור, מגח"ל, רץ ברשימה עצמאית בבחירות והביס את רשימת גח"ל בראשון. למרות זאת לא נטר לו בגין טינה על-כך, משך את חוסמו במבוכה לשמע טענותיו של גיבשטיין. בין שניהם נראית בעלת הסור מירה אברך.

רפאל הלפרין
איש הקאראטה וההיאבקות בשיטת "תפוט כפי יכולתך", כמעט וגנב בשבוע שעבר את ההצגה לחיילי צה"ל שיצאו אחרונים מהגדה המערבית של תעלת סואץ. בעת טכס הפרידה הרשמי מאפריקה, כשהחיילים העזיבו ניצבו בפני מצלמות הטל' ווידאו, הסיר הלפרין את בגדיו, ולמרות האיסור המפורש זינק אל מי תעלת סואץ כדי לצלוח אותה בשחייה אל הגדה המזרחית. בעקבותיו קפצו אל המים חיילים נוספים. בתמונה נראה הלפרין בתוס הצליחה כשאת פניו מקבלת חיילת שחילקה סוכריות לו ולחיילים שצלחו את התעלה בשחייה.

■ **אינני יודע אם זה טריק או טריקת דלת.**

● **ח"כ המערך אברהם זילברברג:** "אם יימשכו הדברים בקצב כזה, ממילא תהיינה בחירות אישיות בעוד ארבע שנים — כי כל אחד במערך יילד לחוד."

● **גאולה רפאל,** אשתו של ח"כ המפד"ל יצחק רפאל, על הדרך בה יש לנהוג בצעירי המפד"ל: "אילו הייתי במקום בעלי, הייתי מטלטלת אותם בי ציציות ראשם!"

● **הפיומונאי ידני מי נופי:** "יהודי הוא עסקן דתי — איש מעשה / החולם על נושא וחושב על כסף."

● **ח"כ הליכוד אריי מלך רימרט:** "אינני אורי גלר."

הבסיסיות של אלה שאלהים הוא פונה ושל אלה בשם הוא מדבר.

■ **דוגמה למילחמת הגנרלים,** הבטא השבוע איש-הקול נוע **יוסף שריק**, לצוות טל' ווידאו הלונדי, שבא לישראל לצלם סרט תיעודי. אנשי הצוות שוחחו עם **משה שמיר** ועם אורי אבנרי. הם ביקרו בתחנה המרכזית ובמלונת ה' גדולים שבצפון תל-אביב. נסעו למתחם הגולן ולסיני. חברי הצוות הופתעו מהניגודים בהם נתקלו. הסביר להם שריק: "ב' ישראל יש לנו חלוקת-עבודה: למשל, גנרל אחד, שריהביטחון, לא מצליח לספק ביגוד. הם לי חיילי הקופאים ברמת-הגולן; בשעה שגנרל אחר, שריהביטחון והתעשייה, נותן את חסותו לי תצוגת-פרוות בהילטון."

■ **בימים האחרונים** הוזכר שמו של **יצחק רבין** כמועמד לתפקיד שריהביטחון בממשלה הבאה. אבל אויביו הפיצו קטע מהעיתון היהודי הלונדוני ג'ור איש טיימס, המבקר את פעולתו תיו של רבין כמסביר. תחת הכותרת, "הוצפה של דיפלומט", כותב העיתון הדתי: "פירסום רחב קיבלה בדיחה טיפשית, ש' נאמרה בלונדון על-ידי אחד ה' דיפלומטים הבולטים, יצחק רבין, לשעבר שגריר ישראל ב' ארצות-הברית. אני לא מתכוון 'נת', ממיסכה הכתבת, 'לחזור פה על מה שהוא אמר, מכיוון שזה מכיל כליכך הרבה אפיר קורסיות וולגריה. אשר אסור לחזור עליה. אפשר היה לחשוב שאדם, שתפקידו הוא לייצג את הטוב ביותר שהמדינה מייצגת, יימנע מלהקניט את האמונות

בלי טלוויזיה. אך הכרזתו ה' אחרונה של שריהביטחון קיל-קלה לו את כל התוכנית. מייד כשנודע לו דבר ההכרזה, הוא מהיר לטלפון ציבורי, השתמש ב' 100 אסימונים, והירבה לא' כול כדי להרגיע את העצבים.

■ **הכל כבר נאמר על ה' ממשלה העתידה לקום. אבל שזאת תהיה ממשלה חנינתי, אף אחד עוד לא העז להגיד. עד שבא ח"כ המערך הרב מנחם הכהן, ואמר זאת: 'ממשלה בת 58 ח'כים תומ' כים, היא בגימטריה ממשלת חן."**

■ **בגליצה** נהגו לשדר עד השבוע ד"ש עם שיר מאפי' ריקה. את החומר המוקלט מן העבר המיוחל של תעלת-סואץ, נהוג היה לשלוח לחתנה, ושם היו משדרים אותו בלי בדיקה מוקדמת. באחת התוכניות ה' שבוע שודרו במשך חצי שעה שש דרשות-שלום ותמיכה ב' מומי **אשכנזי**. הדבר עורר את רוגזם של הקומיסרים, ש' הביעו את זעמם על-כך בפני מפקד התחנה **יצחק לבני**. בי עיקבות הפניות, התכוון לבני להקים ועדת-חקירה, שתבדוק איך זה קרה, אך גנז את ה' רעיון, מחשש שזה יגרום ל' רעש מיותר.

■ **נציגי המפד"ל** במשא' ומתן הקאליציוני באו בטענות לנציגי צעירי המפלגה, הח'כים **זבולון המר ויהודה בן מאיר**, על שפנו מאחורי גבם לנשיא המדינה **אפרים קציר** דה **מאיר** שתקים ממשלת ל' כוד לאומי. בייחוד הם כעסו על הדרך בא פעלו השניים: תוך כדי אחת הישיבות, ביקשו המר ובן-מאיר סליחה והודיעו כי הם חייבים לצאת לחצי שעה. באותה שעה הם הלכו ל' היפגש עם הנשיא. לשאר משי' תתפי המ"מ נודע רק מאמר צעי התיקשורת לאן נעלמו ה' שניים. אגב, עתבדי לישכחו של קציר נדהמו מהמהירות בה הסכים לקבל את השניים. הם טילפנו אליו בשעה שתיים ב' צהריים, ביקשו להיפגש, וכבר בשעה שש התיקמה הפגשה.

■ **בכנס חברי רפ"י** לש' עבר, שנערך מייד אחרי ה' דעתו של שריהביטחון **משה דיין** כי אין כוונתו להשתתף בממשלה הבאה. תקפו רבים מ' הנואמים את העיתונות. הגדיל לעשות מכולם חברה-הכנסת לש' עבר, **עמוס דגני**, איש כפרי ויתקין, שזעמו נגד העיתונות היה גדול כליכך עד שטען ב' להט: "לפני שצלחו את תעלת-סואץ, צריך היה לפוצץ את בית-סוקולוב!" בית-סוקולוב הוא בית אגודת-העיתונאים ב' תל-אביב.

■ **בתום אותו כנס,** היה זה אלוף-המשנה (מיל.) **משה נצר**, שהציע לקבל החלטת ה' דהות עם דיין, דיין, בחייו על פניו, ביקש מהנוכחים: "אל תקבלו החלטה, תעשו לי טו' בה. בסוף אני אצטרך עוד להוד' דהות עם החלטת ההודעות של כם..." אף אחד מהנוכחים לא הבין את הבדיחה, מילבד העי' תנואים.

■ **מפקד מרחב שלמה,** ה' אלוף **שמואל (גורודיש)** **גורן**, אשפו בבית-החולים ש' בא בתל-השומר לטיפול בחול' יות עמוד השדרה שלו. הוא רותק למיטה מיוחדת, המיועדת למתוח את החוליות. לצורך זה הובר ראשו למישקולת של עשרה קילוגרם. יעץ לו אחד מחבריו: "תציב שומר ליד מיטתך, מי יודע, אולי **אריק שרון** יתגנב בלילה ויוסיף לך עוד מישקולת של עשרה קילוגרם!"

■ **פסטיבל היבחרו של אלוף (מיל.) שלמה (צ'יץ')** **להט** לראשות עיריית תל-אביב הגיע לשיאו בשבוע שעבר, בי עת מסיבת קבלת-פנים גדולה שנערכה לכבודו על-ידי הפיר-סומאי **דוד אדמון**. בביתו ש' בהמת-חן, המסיבה נקבעה למר צאי-שבת, בדיוק לשעה בה מוקרנת בטלוויזיה סידרת-המתח איירונסייד. למרות זאת ויתרו עשרות המוזמנים על הסרט, ובאו לקבלת-הפנים. אמר אחד מהם **צ'יץ'**: "מה הפלא ש' ניצחת את **יהושע רבינו** **ביץ'**, אם אתה מסוגל לנצח אפילו את איירונסייד?"

■ **לא פחות משישה רא' שירעים** נטלו חלק באותה מ' סיבה: ד"ר **ישראל פלר**, ראש עיריית רמת-גן; **שמואל רכטמן**, ראש עיריית רחובות; **דב ברזילי**, ראש עיריית חדרה; **יצחק וולק**, ראש עיריית בתים וחנוניה **גיבשי טייק**, ראש עיריית ראשון-לציון. מכיוון שהמסיבה נערכה בשטח השיפוט העירוני של י' ראש פלד, הבטיחו האחרים ל' המשיך את הפסטיבל גם בע' ריהם. אלא שלמרות החיובים, היו גם ויכוחים במסיבה. כך, למשל, התנהל ויכוח קולני בין ח"כ הליברלים **ידידיה בארי** וראש עיריית רחובות, איש מיפלגתו, רכטמן התמרמר על הצעת-החוק שהגיש בארי, ל' פיה לא יוכל ח"כ לשאת ב' תפקיד ציבורי נוסף. כמו ראש' עיר, למשל. יודעו דבר אמר רים שאחרי ניצחונו המכריע בבחירות המוניציפאליות, מת' עתד רכטמן בקדנציה הבאה ל' כהן כראש-עיר וכח"כ בעת ו' בעונה אחת.

■ **ראש עיריית ירוש' לים טדי קולק** החליט לש' מור דיאטה. נסע לשם כך למ' נוחה בבית ההבראה במוצא. התכוון להוריד ממישה קילוי גרם, הזמין חדר בלי טלפון ו'

מכתבים

(המשך מעמוד 8)
מחשבה כיתתית צרה תהיה העיקרון ל-
„דימוקראטיה“ פצועה.
צר שאיש מדע יכול לראות ככה דברים.
זה הורס את הדימוקראטיה וכל רגש
אנושי. כנראה לא רק למשה דיין אין
רגש זה. כל מי שהולך איתו דומה לו.
מרים ומאיר מזר, חדרה

היהודי

המכוער

הציור המצורף, מראה על הינוך יהודי
(ציוניסטי) למופת. הציור הופיע לאחריה
בעיתון הילדים היהודי הנפוץ ביותר ב-
ארצות-הברית, World Over, בקומיקס
של גבירת ישראל המראה איך נעל ישרי-
אלית כובשת את יריחו במלחמת-ששת-
הימים ועושה „באם“ „קריש“ נהדר ו-
חינוכי:

יוסי סדן, ירושלים

חיו הפרטיים

של שריהביטחון

בזמנו, כאשר העלחם את עניין הנשים
בחי שריהביטחון משה דיין, טענו רבים
שחי הפרטיים של שר אינם מעניינים של
הציבור.

אולי לאחר מלחמת יום-הכיפורים יבין
הציבור את כוונת דבריכם אז.

זה מה שקורה כשנושא משרה ציבור
רית עוסק בעניינים אחרים, כגון ענייני
נשים וחסינות ארכיאולוגיות: הוא כמעט
והפך גם אותנו לחפירה ארכיאולוגית,
לחופרים הבאים אחריו.

מרים אדון, כפר-יונה ב'

ריגשותיהם של

המישפחות השכולות

בתגובה למכתבה של רימונה (העולם
זה 1902):

בוודאי שיש ל-
התחשב בריגשות
הורים ומישפחות
שכולות (אני בן ל-
מישפחה שידעה
שכול).

פרדדר

אולם יש לבקש
אף מהורים שכולים
ומישפחות שכולות,
לבלי יחשבו שמגיע
להפוך את המדינה
על פיה למענם.

כך, על-כליפנים,
הם מתנהגים בכל
מקום בו אתה פוגש אותם.

המדינה נועדה לכולנו, לא רק להורים
שכולים.

שאיר פרדדר, קריית-שמואל, חיפה

לא עשרות-אלפים

רק אלפים

בהעולם הזה (1902), הדפסתם צילום של
חילופי גברי בראשות עיריית תל-אביב-
יפו, ומתחת צילום ציינתם, כי המסיבה
לכבוד ראש עת-אייפו מר שלמה להט
עלתה „עשרות אלפי לירות“.

הנני מתכבד איפוא, לצרף אל מכתבי
זה העתק מצולם מן החשבון, נתווכחו
לדעת כי מסיבת קבלת הפנים עבור 350
איש עלתה — 6,125 ל"י.

יוסף גינק,

דובר עיריית תל-אביב-יפו

BROADWAY 100

INTERNATIONAL QUALITY

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם.
סוכר קינג סייז, תערובת אמריקאית, תוצרת דובק.

לבי, לבי לשימעות פרס. רובצת עליו קללה. לפני תריסר שנים נראה עתידו מובטח. ממשלת מנכ"ל משרד הביטחון עלה לדרגת סגן-השר. היה ברור שמשם יעלה לכהונה שר הביטחון — ומי יודע לאן עוד. מעל לתפקיד שר הביטחון במדינת ישראל קיימות רק שתי דרגות נוספות — ראשה ממשה ואלוהים. ואז התפטר דוד בן-גוריון מראשות הממשלה ומ' משרד הביטחון. הוא השאיר את פרס לבדו. ולא די בכך — כאשר החליט בן-גוריון לפרוש ממפא"י ולהקים את רפ"י, הכריח את פרס להתפטר מכהונה סגן-השר ולבוא עימו למידבר.

פרס לא רצה. הוא התפתל, התחמק, התעק וות. שום דבר לא עזר. הוא נאץ להתפטר. ברפ"י עבד כמו הרקולס. התרוצץ, אירגן, נאם, קמה מיפלגה. אך כאשר התחורר הצבא המצרי את המיפלגה הזאת לממשלה — נמסר תיק הביטחון למשה דיין. לבסוף, אחרי הרבה מאמצים ונפתולים, קיבל שימ' עון פרס את תיק הדואר, וגם את תיק התחבורה. זה לא ביטחון, אבל זה משהו.

עכשיו בא משה דיין, וחוזר על התר- גיל של בן-גוריון. לא די בכך שהתפטר בעצמו, הוא התפטר גם בשמו של שימעות פרס.

בפעם השנייה בחייו, מוצא שימ' עון פרס את עצמו כמעמד שר מתפטר.

מי לא ישתתף בצערו?

אני מוכרח להודות שהשתתפות זו בצער מהולה ברגש של הקלה. כי בכל תקופת כהונתו של פרס שר התחבורה, חרדתי לשטח זה. כאשר שר הביטחון אינו גאון, מילא לשר הביטחון אין הרבה מה לעשות, חוץ מאשר להצדיע לפרחישוטים במסדר ח' גיגי ולהודיע על עליית הפשיעה. כאשר שר הדתות נכשל בתפקידו, לא נורא. אלוהים יסתדר בלעדיו, ונצח ישראל לא ישקר. (על כל פנים, לא הרבה.) אבל כאשר שר התחבורה אינו ממלא את תפקידו כראוי, קורים לי כל מיני דבר רים. אין לי מקום באוטובוס. אין לי מקום חגיגה. אין לי מקום בכביש. למרבה הצער, לא היה שימעות פרס שר התחבורה מזהיר, וגם סגנו לא הכריז.

יש כל מיני שרים במדינת ישראל. יש שרים המתמסרים בריצנות למיש' רדים המסורים בידהם. שומעים אותם מעט, והם עושים הרבה.

(מי? קל לבדוק. מהו השר שלא שמעת על קיומו במשך חצי השנה האחרונה?)

יש שרים שהם, בסך הכל, קומיסארים מיפלגתיים. הם המטפלים במישרדיהם כמו בפרות חולבות, שתפ' קידו לסק למיפלגה כסף, ג'ובים והשפעה בציבור. זה נכון לגבי כל שרי המפד"ל.

יש שרים המתניחים אל מישרדיהם כאל מיטרד. הם נואמים ברחבי העולם, עורכים את מלחמות ישראל, מנהלים את מדיניותה ומהלכים משאומתן עם שר' החיסוריה. המישרד המיסכן שלהם הוא בן-חורג.

ויש שרים הרוואים במישרדיהם בעיקר מכ' שיר דחפקת פירסומת אישית.

כל מחשבותיהם נתונות לפעולות ולהצהרות המב' טיחות כותרות גדולות. כל יום שני וחמישי הם יוזמים מיבצע לאומי כביר, מכנסים עיתונאים. מופיעים בטל' וויזיה. הם מפרסמים תחזיות למאה ה-21. הסטאטיסטי' קות נוספות מהם כמו דבש מכוורת-דבורים. הם מפיר צים סביבם את ריח-הזיעה של מאמץ מפרך, וקולם נשמע כמו טירטור המנועים של מכונה מיניסטריאלית בלתי-נלאית.

וחבלי, חבלי שאין זכה הפעילות הקרחנית הזאת שום תוצאה.

השר שימעות פרס וסגנו שייכים, כך חוששני, לסוג אחרון זה.

דוגמה הטובה ביותר לסוג זה של פעילות סרק היא פרשת יום-השבתון לרכב.

כראי דנתה פרשה זו לפרטיה — כי היא אופיינית לא רק לכל צורת-העבודה של שימ' עון פרס, היא גם לשיטת-הפעולה של הממש' לה כולה.

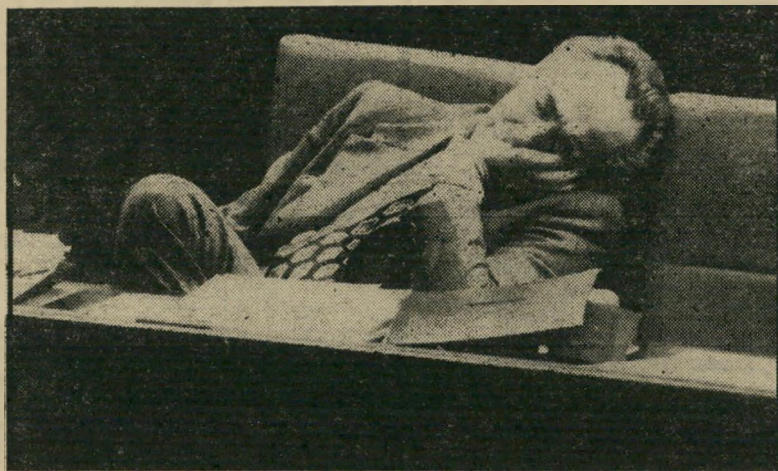
היתה מילחמה. מאורעות הרייגורל אירעו בחזיתות

ובעורף. גולדה, דיין, אלון ואבן הופיעו לעיני הציבור. שימעות פרס נשאר בחוץ. לא היה לו תפקיד בהתרחשות הגדולה. כלומר — היה לו תפקיד מסויים — אבל את התפקיד הזה הוא היה דווקא מעוניין להשכיח. כי אירגון התובלה בימיה מילחמה היה פרק עגום מאוד וכאוב מאוד.

מה עושים כדי שלא להישכח?

למרבה המזל, היתה המלחמה מלווה במשבר-הנפט העולמי. הערבים הפעילו את נשק הדלק. באירופה נעצרו הגלגלים. הנפט נעלם מן המיכלים. הערבים בחרו בהולנד כבקרובן העיקרי. בה וברחבי היבשת הונהג יום-שבתון למכוניות.

לבו של הישראלי הטוב נצבט למראה סבלם של ההולנדים. ידידי ישראל, שנאלצו להשבית את מכוניר' תיהם. הוא ישב וכתב מיכתב למערכת: הבה נשבית גם את המכוניות שלנו, כאות הודות. זה היה רעיון יפה, פופולרי.

אזכורו

רעיון שאפשר היה לנצלו לאירגון מסע-פירסומת, ממדרגה ראשונה.

בדיוק מה שתיה דרוש דשימעות פרס.

הוא קם מייד והכריז, בקול עמוק ומרשים, שהוא עומד להנהיג בישראל יום-שבתון שבועי לרכב.

אידו היה פחות להוט אחרי הכותרת, ואילו היה לו פנאי וחשק לחשוב בטרם הכרזה, היה מגיע בעוד מועד למסקנה שהרעיון כולו היה מטופש מיסודו. האירופים לא הנהיגו יום-שבתון לשם תענוג מאסר כיסטי. הם עשו זאת מחוסר ברירה. הערבים סגרו את ברו הנפט. פשוט לא היה די נפט בהולנד, בגרמניה ובארצות אחרות.

בישראל לא היתה כל בעייה כזאת. היה דה דלק בשפע. מקורות-האספקה שלה היו מובטחים למאות ארוך.

לעומת זאת היתה בישראל בעייה שלא היתה קיימת באירופה. היא היתה שריויה במילחמה. האוטובוסים, המשאיות וחלק ניכר משאר הרכב, היו מגויסים. שרר בה מחסור חמור ביותר באמצעי-תובלה מכל הסוגים. כל מכונית היתה דרושה להובלת אנשים ומיטענים. הנהגת יום-שבתון לא היתה רק מיוותרת — היא היתה הכנה ממשית בצורכי הציבור והמשק בשעת-החירום.

אבל מי ישים לב לקטנות כאלה?

השר כבר הכריז. הכותרות כבר הופיעו. **שימעות פרס מוצא את עצמו במצבו של ריי פא שרשם לחוקה שלו תרופה כלתי-נכונה, מפני שהרופא ממוזר שרשם תרופה זו לחוקה אחר, הסובל ממחלה אחרת.**

ואיזה רופא המכבד את עצמו יחזור בו, יבטל מיר' שם וירשום מירשם הפוך? מוטב שהחולה ימות! וכך נכנס המיבצע הגדול לשלב הביצוע.

עוררתי את העניין בכנסת עוד לפני שחולקו תוויות ימיה-השבתון, וכך ניתנה לי הודמנות מאלפת

לראות במו עיני איך מסתבך מיבצע של שוויץ וראווה. מול הטענות היבשות של ההגיון, שהצביעו על אי-וולת המעשה, הפעילו השר וסגנו את דימוינם הפורה — וכל כמה ימים מצאו תירוצ חדש, שונה מקודמו, להצי' דקתו.

תחילה אמרו: זהו מיבצע פסיכולוגי-פוליטי. צרי' כים להוכיח להולנדים שאנו עימם בסיבלם. באותו הגיון, אפשר היה לדרוש מכ' אזרח בישראל לקטוע אצבע אחת מידו, כדי להביע הודות עם פצוטי צה"ל. הציבור היה בווראי עושה זאת בשימחה, מכדי להתלונן. כזהו די ציבור הישראלי.

אין לי ספק שיש דרכים רבות להבעת הודות עם ההולנדים. (הייתי יכול להמליץ על כמה מהן, לולא אמר לי משקיף הולנדי בכיר, בוועידת ז'נבה: „אנא, תגיד לישראלים שיתאפקו קצת. בגלל ההודות שלהם עימנו, אנחנו נכנסים לבין עמוק עוד יותר.“) שום הולנדי לא דרש מאיתנו לחבך במאמין הצבאי והאזרחי שלנו, כדי לעשות לו טוב עד הנשמה.

לאחר מכן בא תירוצ חדש: השב' תון חשוב ודרוש. כדי לחסוך במטבע זר. יש לנו בנזין אבל הוא עולה ביוקר. זה יותר רלוונטי. המילחמה התישה את הכלכלה הישראלית. כל חיסכון משמעותי יכול היה לעזור.

אלא שכל החיסכון המקוה הסתכם — להכלה! — 40' מיליון דולר, טיפה ב' ים המיליארדים שאבדו במילחמה. ועם עליית מחירי הדלק — אולי סכום כפול, ישתי טיפות.

כל כדלקו ידע שאת החיסכון הזה ניתן להשיג בשיטה הרבה יותר יעילה: עדיית המחיר. ואכן — מייד לאחר מכן באה עלייה דראסטית במחירי הדלק, שהביאה מייד לצימצום ניכר בצריכה. כדי שוויץ, כדי ראווה, כדי כל קשר למיבצע-הסרק.

לאחר מכן בא תירוצ נוסף. אמנם, סכום הדלק שרצו לחסוך הוא קטן. אבל באותה הודמנות חוסכים גם חלקי-חילוף. פחות נסיעות. פחות בלאי.

לפי אותו הגיון, אפשר להשבית את הרכב שישה ימים בשבוע. חיסכון הרבה יותר גדול. הבזאי יירד בימעת לאפס.

וכאשר כל זה לא שיכנע, ואפילו ה' מאסוכיסטים המושבעים ביותר התחילו לשאול בלחש אם יש טעם בכל המיבצע. באה טענה נוספת: יש צפיפות בכבישים. אם משביתים את הרכב 15% מן הזמן, יורדת הצפיפות ב-15%.

מה זה נוגע למטרה שבגללה הוכרז השי' בתון? איך אפשר לפתור את בעיית הכבישים כך, בדרך אגב, כזנב שי מיבצע שנועד למטרה אחרת?

ומה זה נוגע, למשל, לקטנועים. שהושבתו באותה הודמנות — ואיש לא ידע מדוע?

אני מופק אפ' אפילו המטרות העלובות האלה הושגו. נדמה לי שלא. כל אנשי המעמד העליון הסתדרו טוב מאוד. הם פשוט שכרו מכוניות מפוארות בימי השבתון — במחיר מופקד, שנרשם עדי-חשבון הוצאות-העסק, ונוכח ממס-הכנסה.

במישפחות בעלות שתי מכוניות, חולקו הנסיעות בלי קושי.

עליית המחירים צימצמה את כל הנסיעות למינימום. השבתת הרכב לא היתה אלא מיטרד חסר משמעות כלכלית.

השבוע, בימים האחרונים של שר-התחבורה שימעות פרס. נמסר כי השבתון יצומצם ל-12 שעות בשבוע.

זוהי, כמובן, הודאה באיולות המיבצע כ' דו. אם הוא דרוש, אסור לצמצמו. אם אינו דרוש, יש לבטלו כליל.

אבל לא נעים להגיד שזה היה מיבצע מטופש מל' כתחילה, שהחל בו ללא מחשבה. ושפשוט לא נעים לבטלו בן לילה. טוב יותר לחסלו בהדרגה. בשקט, כדי שלא ישאלו שאלות.

אך יש בכך זאת מועדה אחת: כאשר ייכ' נפ שר חדש למישרד-התחבורה, יוכל להשיג מייד כותרת גדולה בעיתון: השבתון יבוטל ארטיטיטו.

סיסמא שהתנוססה על גבי אחד הוחר' למ"ם האחרונים של צה"ל שנטשו בי שבוע שעבר את הגדה המערבית של תעלת סואץ. לפני החזרתה לידי המצרים: "משה דיין, אל תתפטר - לך הביתה!"

יחסי חוץ

סטירת לחי

יש ממשלה? אין ממשלה?

דחנרי קיסניג'ר

לא איכפת

אם היה דרוש פרט נוסף שיוכיח את אפסית-הכוחות של מדיניות ממשלת-ישראל, הרי הוא ניתן השבוע.

ישראל היתה אחוזה בציפורני משבר פנימי ממדרגה ראשונה - הגדול ביותר

קיסניג'ר

משבר? איזה משבר?

מזה שנים. ראש-הממשלה השתדלה להקים ממשלה-מיעוט, דיין הודיע שיחרים אותה, המפלגות עסקו בתימונים של הרגע האחרון.

במצב מעין זה, אין ממשלה רגילה לקבל אורחים רמי-מעלה, בייחוד כשאלה חובים עים ממנה הכרעות חשובות, בדרך כלל, אק צורך לבקש את האורחים לדחות את ביקוריהם. האורחים עצמם מבינים שאין השעה כשרה לביקור, ושיש לחכות עד להתייעצות המצב.

לא חשוב. אולם השבוע הודיע ניכסון שהוא משגר את הנרי קיסניג'ר למרחב - לא לשם טיול, אלא לשם השגת הסכם צבאי חשוב בחזית הישראלית-סורית.

קיסניג'ר עצמו ארז על מיברשת-השיניים שלו, יצא לדרך.

הוא לא היה עושה זאת, אילו שר משבר ממשלתי במצבים או בסוריה. אך מכיוון שדווקא במדינות אלה נוצרו הדינאם להתקדמות נוספת לקראת הסדר (ראה להלן), החליט לבוא.

העובדה שאין בישראל ממשלה יעילה לא הטרידה אותו. היה זה כאילו אמר: "תצטרפו ממילא לקבל את התוכנית ש-תתגבש בין ארצות-הברית ומדינות-ערב. מכיוון שלא תוכלו להתנגד, לא חשוב מה המצב הפורמלי של ממשלתכם."

קיסניג'ר אינו מתכוון להרע לישראל. הוא רק בטוח שהוא עצמו מבין את האינ-טרס האמיתית של ישראל יותר טוב מאשר גולדה מאיר ושותפה לעת-מצוא.

יתכן שהוא צודק בכך.

יחסים מרחביים

הנשק הסודי מכזיב שוב

"אי-אפשר לסמוך עוד על הערבים - אפילו לא על הסורים..."

כל מי שחושש מפני ההסדר-הכפוי המצוי באמתחתו של הנרי קיסניג'ר, התנחם עד כה בנחמה אחת: "אפשר לסמוך על הסורים".

זהו הנשק הסודי, שעמד עד כה לממ-צלת-ישראל בכל מאבקה נגד הסדר כפוי: הערבים עצמם חיבלו בהסדר כזה. בגלל מילחמותיהם הפנימיות, ואי-יכולתם לנקוט קו רציונלי, לא אפשרו הערבים לוויילאם רוג'רס ולגונאר יארינג לכפות הסדר על ישראל.

אבל המצרים הכזיבו. הם פעלו לפתע לפי ההגיון, קיבלו את הצעות קיסניג'ר, כאשר השיג קיסניג'ר את הפרדת הכורחות עם המצרים, נותרה רק תיקויה אחר רונה: הסורים לא יסכימו. ואכן, הסורים לא באו ל'זנבה', סירבו למסור את רשימות השבויים. "המצרים נפלו על השכל", הת-נחם פקיד בכיר בירושלים בקול רם. "אבל על הסורים אפשר לסמוך. הם מטורפים".

השבוע נסתבר שגם על הסורים אי-אפשר עוד לסמוך.

חוץ מברקים ורעמים. בעוד ש-ישראל היתה עסוקה בסערותיה הפנימיות, בברקים של משה דיין וברעמים של ה-משא-המתן הקואליציוני, קרו דברים רבי-משמעות במרחב.

מועמר קאפי הופיע פתאום בקאהיר, נאם בפני "מועצת האומה" (הכנסת ה-מצרית), התנצל בפומבי בפני אנוואר אל-סאדאת ושייב אותו.

זאת היתה תפנית מדינית. קאפי היה המבקר העיקרי של סאדאת. תחילה כעס עליו מפני שפתח במלחמה מבלי להתייעץ עימו. לאחר מכן כעס עליו שביצע על שטחים את המלחמה בהפסקת-אש, תחת לצעוד בראש הצבא המצרי המנצח לעבר ישראל.

אולם הגבורה המילולית של קאפי לא הנחילה לו עליידפתה. משהו קרה בעולם הערבי. התמונים שוב אינם נוהרים אוטו-מטית אחרי מי שנוקט בקו הקיצוני ביותר. תחת ללכוד סביבו את העולם הערבי, מצא קאפי את עצמו בבידוד גובר והולך. ועי-דו-ההיסטוריה התקיימו בלעדיו. הכרזת-האי-חוד שלו עם תוניסיה נכשלה ומתה.

אחיה שעה הלכה וגדלה יוקרתו של סאדאת. שגורה ערבים כמנצח במלחמה ובמהלכים המדיניים כאחד. בפעולה סבי-לנית הידק סאדאת אל קשריו עם סיצל הסעודי, במדיאון האלג'ירי ואסד הסורי.

נוצר גוש של מדינות, המאפשר למצריים להתקדם בדרך להסדר - דבר שעבר-אל-נאצר הגדול לא הצליח להשיגו מעולם.

קאפי הוא תימהוני, אך לא טיפש. הוא חסיד את המסקנה, כרע ברך בפני סאדאת. ביקש ממנו לתווך בינו ובין סיצל. "המלך הבוגד".

עראפאת מתגבר. למהלכים אלה יש השלכות מרחיקות-לכת לגבי המשך של-יחיותו של קיסניג'ר. בין השאר:

● נותרה רק מדינה ערבית אחת המת-נגדת לקו של אל-סאדאת: עיראק. אך יריבתה המסורתית הזאת של מצריים עשו-קה בסיכסוך עם שכנתה איראן. ואינה יכו-לה עוד להפעיל השפעה רבה בעולם ה-ערבי, כשהיא מבודדת לגמרי.

● עם הצטרפות קאפי לקו סאדאת, אבדו הגיבוי הלובי לחלקים הקיצוניים של תנועת הפידאיון הפלסטינית. הדבר מג-ביר בהרבה את כוחו של יאסר עראפאת לכפות על אירגון השיחורור הפלסטיני ה-ס-כמה להסדר עם ישראל, והקמת מדינת פלסטינית בגדה וברצועה. דבר זה עשוי לאלץ את קיסניג'ר לשתף את הפלס-טינים במשאומתן.

● המצב החדש נותן גיבוי מתאים ל-מישטר הסורי, שחשש עד כה להיצטרף בגלוי לקו של הסדר עם ישראל. עכשיו, כאשר כימעט כל העולם הערבי קיבל את הקו של סאדאת, אין עוד מניעה להסכמת סוריה להסדר - וכך נוצרו כל התנאים להפעלת המכש של קיסניג'ר למען הסדר. הנשק הסודי ביותר של ממשלת-ישראל במאבק נגד הסדר כפוי - הערבים - אבד.

הוא הנרי... לא?

הדבר בא לידי ביטוי במאמר שפרסם השבוע האלוף (מיל), מתי פלד במערב, בו מתח ביקורת קטלנית על הנהגתו של דיין במלחמת יום-הכיפורים. על סמך הפרוטוקול של מסיבת-העורכים המפורס-מת, שדיין עצמו פרסמו. בניתוח קר ועני-ייני הוכיח פלד שביום הרביעי של המיל-חמה היה דיין אובד-עצות. חסר כל תפיסה איסטראטגית, עלה נידף שיכול היה לגרום לאסון גדול עוד יותר, לולא התעלם ה-מטכ"ל מעצותיו.

דיין הרגיש גם כי סמכותו כשר-הביטחון בעיני המפקדים הבכירים בצה"ל נשמטה. למרות שבכנס סגל הפיקוד הבכיר בצה"ל העז רק קצין אחד לדבר גלויות נגדו, זכה קצין זה, אחרי שסולק מהכנס בהבעות הודהות רבות מצד חבריו, קיבל ברכות וזרייפרחים על אומץ-ליבו הציבורי. הגילויים של עוינות כלפיו בצמרת מי-פ-לגת-העבודה עוד הגבירו את החשש של דיין מפני המסקנות ההולכות וקרבנות. דיין ידע שלא זו בלבד שחבר דמוקלס תלוייה על ראשו, אלא ששערת-הסוס ה-קה הולכת ונשחקת.

הוא החליט שאם לחכות עד ש-השערה תיקרע, והחרב תרד על ראשו.

התידוך - שלא תידוך

חייל ותיק יודע דיין שכאשר הוא נקלע למצב-ביטחון, כדאי לשנות את המ-צב על-ידי פעולה יוזמה ומפתיעה. את זאת עשה השבוע. הוא הודיע שלא יהיה שר בממשלה הבאה.

הדבר נעשה. למראית עין, ללא כל קשר לפעולה ועדת-אגרונט, שנשכחה זמנית ב-י המולת המשאומתן הקואליציוני. דיין עצ-מו המציא סיבה אחרת לגמרי: הפעילות החתרנית נגדו בצמרת מיפלגת-העבודה ובסיעתה בכנסת. כאשר התפוצצה הפצצה, הצביעו חסידיו במיוחד על שאילתא של ח"כ המערך הצעיר יוסי שריד, איש-אמונו המקורב של פינחס ספיר. שריד שאל את שר-הביטחון על סילוק קצין בכיר ממשרו של קצינים. אחרי שהעז לתבוע שם את פיטוריו של דיין, בנוכחותו (העולם הזה 1903, "מיטשוק המחנינים").

הצצה היא שזה אינו מסתדר עם העובדות. השאילתא של שריד הונשה יומיים אחרי שדיין הודיע לגולדה על אי-הצטרפותו ל-ממשלה הבאה, ואיש לא ידע עדיה קודם לכן.

גם שאר הטענות של דיין וחסידיו לגבי החתירה נגדו במפלגה היו בלתי-רציונליות. בבואן ממנו, שהרי דווקא דיין יולול מאז ומעולם כחברו במפלגה, התעלם מכל צורך לשתף עימם פעולה לטובת המפלגה, ובכלל הפגין את סלידתו מהמערך.

כך, למשל:

● סירב דיין, בבחירות האחרונות, ל-השתתף בתעמולת-הבחירות של המערך, ולא הסתייג אף מחסידיו, אנשי ע"מ, ש-קראו בשמו להצביע בעד הליכוד.

● אמר דיין לפני הבחירות שלדיין אין הבדל בין יהושע רבינוביץ ובין שלמה ("צייץ") להט בראשות עיריית תל-אביב, וכך נתן הנשר לחסידיו להצביע בעד מו-עמד הליכוד. עוד לפני שנכנס להט לתפ-סידור, הוזמן על-ידי דיין להשתתף במסיבה שנערכה בביתו לכבוד הנרי קיסניג'ר - בעוד שרבינוביץ, איש הגוש, לא הוזמן לביתו מעולם.

● דיין הכריז שהוא קרוב יותר

את החרכות המפורסמות ביותר ב-היסטוריה היתה תלויה מעל לראשו של גבר בשם דמוקלס.

דמוקלס הנ"ל היה אציל בחצרו של דיוניסיוס, העריץ של העיר סיראקוס ב-סיציליה. הוא התניף לרודן והעלה על נס את אושרו המופלג.

העריץ החליט ללמדו לקח, ולהראות לו שאין בעולם אושר בטוח. הוא הזמינו ל-סעודה חגיגית.

שם מצא דמוקלס את עצמו יושב מתחת לחרב, שהיתה תלויה מעל לראשו כשערה אחת ויחידה של סוס.

החרב של אגדום

שה דיין דומה מזה כמה חודשים לדמוקלס זה. חרב תלויה מעל לראשו - ובה טמון ההסבר העיקרי למעשיו ה-מוהים.

מייד אחרי מלחמת יום-הכיפורים, כאשר גברה התביעה לסלק את האשמים למחד-לים, החליטה הממשלה למנות ועדת-חקירה שתבדוק את האחריות למה שקרה. בשעתו זה נראה כטכסיס מוצלח מאד, כדי להוציא את עניני המחדלים ממערכת-הבחירות. היה ברור שהחקירה תהיה ממושכת, וביתניים העניין נדחה.

כאשר באו כטענות אה שר-הביטחון, יכול היה להכריז בגאווה שאם תמצא הוועדה פגם במעשיו, הוא יתפטר. עד אז אין לבוא אליו בדרישה להתפטרות.

מאז עבר זמן רב. טענות ועדת-אגרונט טונות לאט. אולם מועד סיום עבודתה הולך ומתקרב - ולפתע חש דיין שאסון גדול מתגשש עליו.

תחילה האמין דיין שוועדת-החקירה לא תוכל לגרום לו צרות רבות מדי. הוא הא-מין שעם הזמן תחלוף הרגישות הציבורית למחדלים. הוא גם לא חשש מפני ועדה ש-שלושה מבין חמשת חבריה הם אורחים הרחוקים מן הצבא, ואחד משני הקצינים בה נטש את צה"ל לפני למעלה מ-20 שנה. באופטימיות הרגילה שלו האמין ש-כבוא העת יחלוף גם עניין זה על פניו, מבלי להזיק לו יותר מדי.

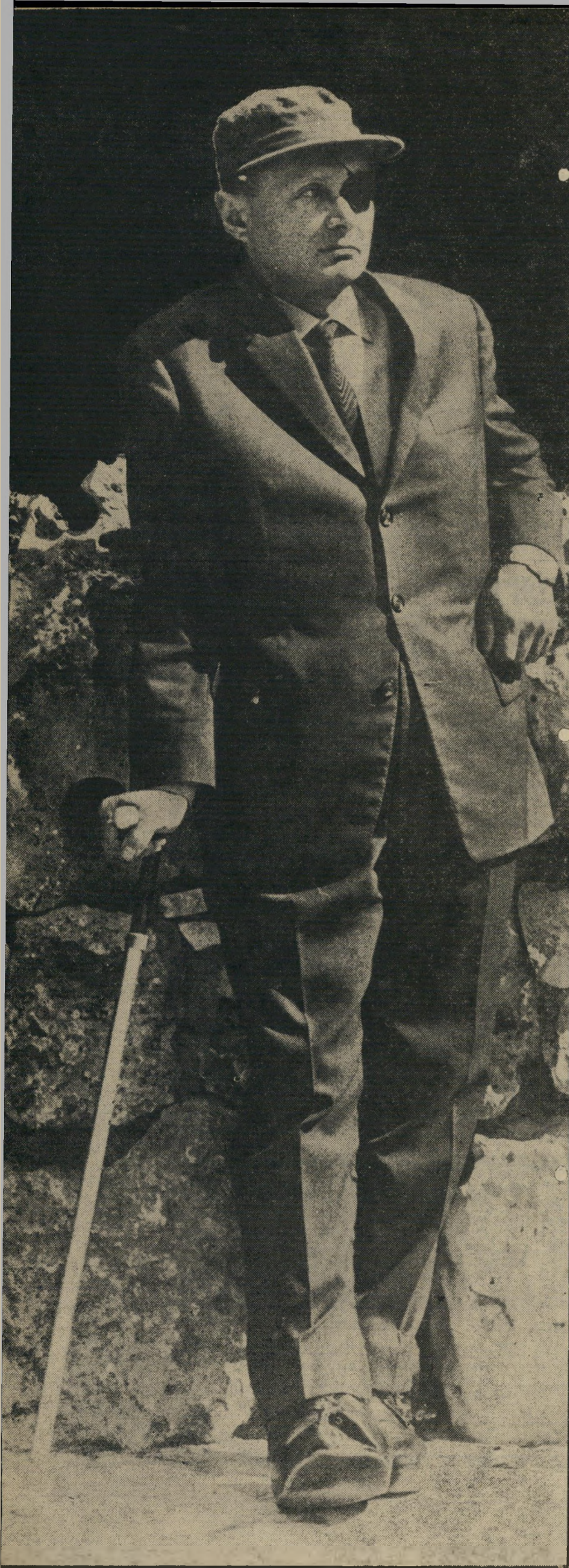
אולם מזה כמה שבועות יודע דיין שזאת היתה אשלייה. הוועדה התעטפה במעטה עבה של סודיות אמיתית, שהיא נדירה בארץ. גם לדיין לא הודלפו דיוניה. כאשר הוזמן סוף-סוף למסור את עדותו, הוא נדהם.

הוועדה התייחסה אליו בחומרה רבה. השאלות היו נוקבות, ולעניין. השופטים והקצינים חקרוהו ללא רחמים. עד שהחל מרגיש את עצמו כנאשם על ססלי-הנאש-מים.

בצאתו מן הוועדה, לא נותר ספק לדיין: המסקנות עזוזות. הזיות המורות מאד לגבי. הוועדה עזוזת לקבוע שענין אישית רובץ חזק ניכר מן האחריות ראסון.

דיין ידע שאם אכן תהיינה מסקנות כא-לה, יהיה עליו להתפטר בנסיבות מבישות. והדבר עלול לשים קץ לקאריירה הפולי-טית שלו.

פרשת מוטי אשכנזי החמירה את המצב. בנסיבות אחרות היה דיין מתעלם ממעשיו של גיבור המוצב הצפוני, מתייחס אליו כאל עוד תימהוני המטריד את האיש הג-דול. אולם אשכנזי הוכיח לדיין שהרגישות הציבורית לפרשת המחדלים עודנה ערה וחריפה, ושהיא עשויה לגדול לקראת פיר-סום דו"ח הוועדה.

יותר השפעה מאשר דיון בפנים. הממשלה לא תוכנן דיון בלי הסכמתו בשום עניין חשוב. כל עוד תלויה חרבה אגרנט על ראשו, לא יפיל דיון את הממשלה. מאותה סיבה הוא יצביע בעדה בשבוע הקרוב. אולם ברגע שפרשה זו תיגמר, יוכל דיון להפיל את הממשלה בכל עת. להפכה לממשלת מעבר ולהכריזה להכריז על בחירות.

יעד שלישי: אופציה

לליכוד

אותה שעה פתח לעצמו דיון אופציה בכיוון לליכוד.

לא במיקרה קשר דיון את הסתלקותו בדרישה להקמת ממשלת ליכוד, דבר שגולי דה וכל ראשי המערך מתנגדים לו בצורה קיצונית.

מאז המלחמה קיימת הברית ליכוד-רפ"י, המתגלמת בשותפות דיון-אריק.

הפגנת העצמאות של דיון באה להזכיר לכל כי בכנסת השמינית ישנה אפשרות להקים ממשלת ליכוד בלי המערך, על ידי צירוף 61 הקולות של רפ"י, הליכוד, ושתי הסיעות הדתיות, בתוספת כמה קולות בודדים מן המערך שיצטרפו לדיון במיקרה זה.

אופציה כזאת פתוחה גם במיקרה של בחירות חדשות. אם יפרוש דיון מן המערך, יוכל להקים מעין ליכוד-רבתי, שבו יש תתפו הסיעות הנוכחיות של הליכוד יחד עם רפ"י וצעירי המפד"ל. בסיטואציה מתאימה, יכול ליכוד-רבתי כזה לקבל רוב בקלפי. בייחוד עם במרכז מערכת הבחירות יעמוד הסדר שיחזיר לערבים את הגדה המערבית ורמת-הגולן.

יעד רביעי: בחירות

חדשות

כל היעדים האלה מצטרפים למעשה לעמדת הסחיטה המכרעת: דיון יכול להכתוב בכל עת בחירות חדשות.

ברגע שתפול הממשלה החדשה, לא יהיה מנוס מבחירות חדשות. אמנם, כפי שאמרה גולדה לדיון השבוע בפומבי, אם תפול הממשלה היא תישאר קיימת כממשלת מעבר, כל עוד לא ימצא בכנסת רוב לעריכת בחירות חדשות. אך בעוד שמבחינה פורמלית יכולה ממשלת-מעבר כזאת לכהן בלי סוף, תהיה נאלצת מבחינה פסיכולוגית ופוליטית להחזיר את המנדט לבוחר.

דיון יוכל להכתוב בחירות באזהר במועד שלא יהיה נוח למערך, ר"י שיהיה נוח לו עצמו. בכל מצב כזה יוכל לפחות מן המערך את כל הרציון, תמורת מתן ארכה נוספת לממשלה. המערך לא ירצה לדעת לבחירות, בלי גולדה, במצב של אינפלציה דוהרת, או בשעת כניעה להסדר בתי-הפודרי, או בכל מצב אחר שישפוך שמן על מדורת הליכוד.

דיון יוכל לחמור בהתאם לכך, כשכל האופציות שלו פתוחות. הוא מקווה שאם יהיה לו מזל, יוכל להשיג בדרך זו את ראשות-הממשלה — אם עלידי הצטרפותו לליכוד-רבתי, שיהיה תלוי בקולות שלו, או בדרך של סחיטה מן המערך, שיחשוש ללכת לבחירות בלעדיו.

חבר מעל לראש המערך

כל החשבוניות האלה יכולים, כמובן, להתבדות. הדבר תלוי בגורמים רבים — הדו"ח של אגרנט, מצב-הרוח המשותף נים של הציבור, טיב ההסדר שיוכתב על ידי קסינג'ר, המצב הכלכלי.

אך בינתיים, עלידי מעשה מפתיע אחד, החזיר דיון לעצמו את חופש-הפעולה.

הוא לקח את חרבי-הדמוקלס, שהיתה תלוי ייה מעל לראשו, ותלה אותה מעל לראש המערך.

הוא הכריז על כדלי המישחק החדש שלו: הפך או לא כדום. גדות או ראשות הממשלה.

למנחם בגין מאשר למאיר יערי, חברו במערך

יש דוגמות כאלה למאות, מן הזמן האחרון. אבל גולדה מאיר וחבריה, ותיקי המיפ"ל גלה והממשלה, זוכרים גם פרשות ישנות יותר. כגון ההחלטה השיטתית של שימרון פרס, או סגן-שר-הביטחון, תחת מעמדה כי שר-ההגנה, בימים בהם ציפצפו דיון, פרס וחבריהם, מקורבי בגוריון, על האחרים. היחסים המתוחים בתוך המיפ"ל לא שימשו לדיון אלא כתירוץ. מה רצה להשיג באמת בהסתלקותו מן הממשלה?

כמו כל פעולה פוליטית מוציאה, היתה גם זו בעלת יעדים שונים, הקשורים זה בזה.

יעד ראשון: הגנה

בכני אגרנט

על ידי התפטרותו עתה, מנע דיון מראש את הצורך להתייחס בעיקבות הדו"ח של אגרנט.

כאשר יתפרסם הדו"ח, לא יהיה דיון חברה-ממשלה. גם עם יכיל הדו"ח מסקנות חריפות נגדו, לא יוכל איש לתבוע ממנו להסיק מסקנות כלשהן. המכה של הוועדה תתבונן בחלל האוויר, מבלי לפגוע בדיון ישירות.

ייתכן שדיון מקווה שעצם התפטרותו תביא את הוועדה לניסוח מתון יותר של מסקנותיה כלפיו, בבחינת: אל תכה באדם השוכב על הארץ.

יתר על כן, בבחירת מועד זה להסתלקות מונע דיון התקפה חריפה עליו. שום אדם בצמרת המדינה אינו יכול להרשות לעצמו ברגע זה לתקוף את דיון — כל עוד לא פורסם דו"ח הוועדה. שהרי לא ידוע כיצד תתייחס הוועדה לכל אדם אחר בצמרת.

אפילו אם גולדה מאיר מרוגזת מאוד על דיון, אין היא יכולה לזרז את התקפתו אף במילה חריפה אחת — מפני שגם על ראשה תלויה חרבי-הדמוקלס של הוועדה. כל הי אחראים למחדלים — הגדולים וההקטנים — נאלצים כיום לזכור יחד, כמו חבורת גנבים אחרי מעשה-השוד, מתוך חשש שאם תתפרק החבורה, ירוין כל אחד מהם להלשין במישרה על האחרים.

יעד שני: ומו

על הממשלה

הן, ברי ספק, היעד החשוב ביותר העומד לעיני דיון.

הבחירות האחרונות נסתיימו כי פאראדוקס: בעוד שהמערך ירד בגלל מחדלי דיון, ניתנה לדיון עמדת-הכרעה במישחק הכוחות.

המערך המוכה פשוט אינו מסוגל עוד להקים ממשלה בלי הסכמתו של משה דיין. דווקא עלידי חודעתו שלא יצטרף לממשלה הבאה, הכדיט דיון עובדה זו בצורה חותכת.

גולדה מאיר רוצה להקים ממשלת-מעוט, שתתבסס על 58 חברי המערך (כולל נס"פחיו הערביים) ול"ע. מיעוט זה כולל שבעה אנשי רפ"י — שלפחות ששה מהם בטוחים לדיון. יתכן שבמיקרה של משבר יצטרפו לדיון שניים-שלושה ח"כים נוספים.

אם יצביעו אנשי דיון נגד ממי שהיה זה, ככל שדב שהוא, היא תיפול. לא יעזרו זה או גם ארבעת הקולות של ר"צ ומוקד, ואפילו ארבעת קולות רק"ח.

המצב לא ישתנה באופן מהותי אפילו אם יצליחו ראשי המערך לשחד את ראשי המפד"ל, ולצרפם לממשלה זו. כי ראשי המפד"ל אינם שולטים עוד בצאן מרעיתם. זה הוכח בשבוע שעבר, כאשר נאלצו ראשי המפד"ל להביא את הפרשה האומללה של "מיהו יהו" דיון בפני הרבנות הראשית. שם שוטט שדמה גורן — ובכך התמונה נשכת כי הרב-האדון הוא סוכנו של דיון במחנה הדת.

על פי רמז מדיון, פוצץ גורן את האפשרות של הצטרפות המפד"ל לממשלה — וכך השאירה את הממשלה תלויה עוד יור תר בחסדי דיון.

אפילו יצטרפו הדתיים לממשלה, לא יוכלו להישאר בה אם דיון יקום עליה. כי דיון יוכל תמיד למצוא תירוץ לאומני ביטחוני לסילוק תמיכתו מן הממשלה. כל תירוץ כזה יכריח גם את המפד"ל לפרוש. כך או כך, תהיה לדיון בחוף

• מייד אחרי הבחירות הצביע העולם הזה (1897), בכתבת-השער "דיון השתלט על המדינה", על משמעות זו של התוצאות. הערכה זו נתקלה אז בהתנגדות כללית. רק השבוע נוכחו המפקקים לדעת שהערכה זו היתה מדויקת.

בוגרת תיכון נמשכת ההרשמה לבתי המדרש למורות לתזונה וכלכלת בית.

לימודי מקצוע בו תוכלי להפיק תועלת והנאה גם בחייך הפרטיים

1. ביהמ"ד הממלכתי למורות לתזונה וכלכלת-בית בירושלים, הקריה, רוממה 02-524037
2. ביה"ס לחינוך והכשרת מורים – ויצ"ו חיפה, רח' חנה סנש 12 04-81479
3. ביהמ"ד הממ"ד המאוחד תל-אביב, רח' מלצ'ט 29 (*) 03-281461
4. ביהמ"ד למורות מקצועיות „אור החיים" בני-ברק רח' עזרא 51 (*) 03-767113

(*) = פנימיה

משרד החינוך והתרבות / המחלקה להכשרת עובדי הוראה

בעזרת תעמולת-יועץ
מנסים להגביר את תרומות
יהודי ארה"ב לישראל

מדוע הסכימה ישראל להפסקת-האש במלחמת יום-הכיפורים?
היו הרבה גורמים וגורמים כדי להשיב על שאלה זו. אולם ההסבר המקורי וה"מעניין ביותר ניתן השבוע: "ישראל נתנה את הסכמתה להפסקת-האש משום שבי אותה שעה היו ברמת-הגולן בלבד 177 טנקים ישראלים מול 1,300 טנקים סובייטים, ו-40 קני ארטילריה של צה"ל מול 854 קני ארטילריה של הסורים."

האיש שנתן הסבר מאלף זה היה נציג רשמי של צה"ל, סגן-אלוף דוד נהרי. נהרי, קצין קישור של צה"ל עם כוח החירום של האו"ם בצפון, שוהה עתה בארצות-הברית, שם הוא משתתף במסע הסברה משעם המגבית-היהודית-המאוחדת.

סא"ל נהרי
177 טנקים מול 1300

במיסגרת הופעתיו אלה הופיע גם בפני מנהיגי הקהילה היהודית של סאן פרנציסקו.

כמאה ממנהיגי הקהילה נטלו חלק בי אהו יום-עיון שנועד לבדוק את בעייתיה של ישראל לאחר מלחמת יום-הכיפורים. בין השאר, הופיע באותו מעמד גם הרב בריאן לוריא, אחד ממנהלי מוסדות קהיר לת סאן-פרנציסקו. בצבעים קודרים תיאר את מצבה של ישראל כיום, כפי שמעיד על כך ביטאון הקהילה: "הזמנים השתנו. ישראל השתנתה. הרעש וההמולה חלפו. התנויות ריקות. הפירות נרקבים על הרקע. יש יותר תנועה בתעלת סואץ מאשר ברחוב דינג'ון בתל-אביב. רק עכ" שיו מבחינת ישראל כי יהודי ישראל רי יהודי הגולה הם מישפחה אחת..."

מי התבלבל? ואו עלה קולונל נהרי לשאת את דברו.

נהרי כבר התפרסם בעבר בחברי ה"שנינה שלו. פעם, כאשר אירח בצה"ל שר אמריקאי, קיבל את פניו במילים: "אנחנו חולקים לך כבוד, לא משום שאתה שר, אלא מפני שהיית סמל במרוס". תאורח האמריקאי כימעט וככה מרוב התרגשות לשמע הדברים.

עכשיו הפנה נהרי את חיצו ההסברה שלו לעבר מנהיגי קהילת סאן-פרנציסקו: "ישראל איבדה במלחמה דור שלם של צעירים... הקרבנו את עצמנו... בגלל הר קורבנות אין אנו יכולים לומר שניצחנו, אבל שיתות-שלום מוצלחות יאפשרו לנו לומר: ניצחנו במלחמה."

או נקב סגן-אלוף נהרי במיספרים שבגלם, כביכול, הסכימה ישראל להפסקת האש.

ברור שלמיספרים אלה אין כל אחיזה במציאות. או ששומעיו של נהרי לא הבינו אותו, או שהוא עצמו התבלבל: המיספרים שנקב היו יחסי-הכוחות בין צה"ל ל-צבא הסורי ביום שפרצה המלחמה, ולא ביום בו הוכרזה הפסקת-האש.

הבורסה

מניות המיזרחי - כדאיות

שים לב למניות בנק המזרחי. שמועות מהימנות מוסרות כי רווחי הבנק היו השנה גדולים בכל המערכת הבנקאית. יגדלו במאה אחוזים לפחות. ויתקרבו לסכום של 14 מיליון לירות. סביר כי הבנק יחלק, לראשונה מזה שנים רבות, דיבידנד במוזמן לבעלי המניות שלו.

הבנק מנהל לאחרונה מדיניות התפשטות דינמית. בימים אלו סיים מכ"ל הבנק, אהרון מאיר, מיבצע שנתן לו. בתנאי כימעט חנינם, אחיזה במרכז ירושלים. מאיר החל במו"מ לרכישת הלוואה וחיטכון ירושלים. שלה בניין בן שלוש קומות במרכז רחוב בן-יהודה בירושלים, ובו סניף בנק. נוסף לכך יש לאגודה סניף במחנה יהודה, וכן לקוחות רבים.

אהרון מאיר היה מעוניין בסניף ברחוב בן-יהודה. כשהחל לנהל את המשאומתן חשש כי בנק לאומי יתחרה ובו ויכריעו, ושכן בל"ל הראה לאחרונה נכונות לשלם כל מחיר תמורת אגודות כספיות קטנות. בל"ל הסכים כי מאיר ירכוש את האגודה גם בשמם, ומאיר חתם הסכם לרכישת האגודה תמורת 14 מיליון לירות. כיוון שלבל"ל סניף גדול ברחוב בן-יהודה, ועוד משרדים באזור, לא היו מעוניינים בבניין נוסף ברחוב זה, ומאיר השאירו בידי תמורת ישמונה מיליון לירות. בל"ל לקח אליו את הסניף במחנה-יהודה, את החשיון לסניף ברחוב בן-יהודה, וכן את העסקים של האגודה כולה — תמורת שישה מיליון לירות — סכום גדול, לכל הדעות.

לנצי"ה זוכה במירון

למעשה הוחלט עתה בהנהלת פיאט כי פיאט תייצר רק מכוניות עד 1400 ס"ס, ואילו המכוניות הבינוניות ייוצרו על-ידי לנצי"ה. פיאט קנה את לנצי"ה לשם כך, אחרי כישלון המיזוג שלו עם סיטוראן ה-צרפתי.

מכונית לנצי"ה 1800 עולה בארץ 50 אלף לירות, והיא מקבילה לאדווי 100, העולה כאן ב-10 אלפים לירות יותר. באירופה הלנצי"ה יקרה יותר ב-15%.

המכונית הפופולרית ביותר של לנצי"ה היא דגם 1600, העולה 45 אלף לירות בלבד.

בארבעת החודשים הראשונים לפעולת סוכני לנצי"ה בישראל נמכרו כבר 120 מכוניות, במחירים של 40 עד 50 אלף לירות האחת. בעל החברה הסוכנת, רמי אונגר, שבעידון ומתכוון עתה להקים את בית לנצי"ה ברחוב ריב"ל בתל-אביב, ה-בניין יהיה בן שבע קומות, ויושקעו בו 14 מיליון לירות. הוא יוקם על-ידי כור מתכת, במיסגרת שיטה חדשה ומהירה להקמת ב-תים ממיסגרות מוכנות-מראש, ויימסר ל-קונים בעוד 15 חודש. לנצי"ה תקבל את קומת-הקרקע, ואולמית-התצוגה שלה יהיו בבניין.

אונגר טוען כי תחילה הניח כי ימכור בשנה הראשונה 150 מכוניות בלבד, והופי תע מהצלחת המכונית. הוא מאמין כי ימכור כבר בשנה הראשונה קרוב ל-400 מכוניות, אם לא יהיה פיתוח. מכירת 500 מכוניות מחזירה את ההשקעה הראשונה בסוכנות. עיקר ההוצאות היו בהקמת מוסך מיוחד בחולון, הבאת מכוניים מאיטליה לטיפול בלקוחות, והקמת מחסן חלקי-חילוף. אונגר קיבל את סוכנות לנצי"ה תוך תחרות עם סוכני פיאט בישראל, שרצו להיות גם סוכני לנצי"ה. עזרה לו העובדה כי למרות שמניות לנצי"ה נרכשו על-ידי פיאט, הרי משפחת לנצי"ה, הממשיכה לי נהל את העסק, רואה בפיאט זרים.

דומי לזיקוק

תת-אלוף חיים דומי, לשעבר קצין-חי"מוש ראשי, התמנה מישנה למנכ"ל בתי-הזיקוק. המנכ"ל הוא המהנדס אביגדור ברטל.

דומי מיועד להחליף את ברטל עם פרישתו.

דומי
עד לפרישה

אלוף-מישנה ברוך גילבוע התמנה מנ-הל אדמיניסטרטיבי של מישעלי ליועץ-אשדוד.

האוניברסיטה

וכנסת

להסרטה

שותף חדש עומד להיכנס לאולפני ה-הסרטה הרצליה — אוניברסיטת תל-אביב, שתרכוש כפי הנראה 26%, ותשלם סכום נכבד העולה על שני מיליון לירות. הסיבה לכניסתה היא יוזמתו של יו-שבראש חברי-הנאמנים של האוניברסיטה, ויקטור קרטר. קרטר היה בעבר

קלאוזנר
תמורת 2 מיליון

קרטר
לשם לימוד

נשיא חברת הסרטים רפאליק, גרף הון רב מעסקי סרטים. גם עתה הוא הרוח החיה בהקמת החוג לקולנוע באוניבר-סיטה. כיוון שבעתיד יעטרך החוג מ-מילא להפעיל אולפנים וציוד, הגה ויק-טור קרטר את הרעיון שבמקום להקים אולפנים נוספים, ישתמשו באולפנים ה-קיימים בהרצליה.

את המניות תמכור מרגוט קלאוזנר.

כוח עליון

לטמפו

כאשר נכתב במדור זה כי הבקבוק לי-שימוש חד-פעמי תוצרת טמפו עבר זמנו בישראל, וכי מרבית מדינות ארה"ב חקקו חוקים נגד שימוש בבקבוק חד-פעמי, קשה היה להאמין שמישרד-המיסטר-התעשייה יגיב כה מהר.

הסיבות להתנגדות בארה"ב הן היותם הסביבתי הגרם על-ידי הבקבוקים המוש-לכים החוצה, וכן הביובות של חומרי-הגלם שהתייקר לאחרונה.

בישראל היה לבקבוק החד-פעמי, ה-מיוצר במפעלי טמפו בירושם, קונה גדול אחד, יקבי היין, שחתמו על חוות המתיב אותם לקנות אך ורק בקבוק זה. כאשר נחתם החוזה, עלה להם בקבוק 16 אגור רות, ואילו כיום, בגלל ההתייקרויות, עליו הם לשלם 45 אגורות לבקבוק. כיוון ש-המחיר, כולל 10% רווח, קבוע אין בעל טמפו, משה בורגשטיין, ומתלונן. אולם היקבים מתלוננים. חיספשו דרך לבטל את החוזה, ומצאו כי ביטול שלא על-ידי מה

שקרוי כוח עליון יעלה להם פיצוי של 12 מיליון לירות. שכן החוזה קובע כי ביטולו יגרם לתשלום רטרואקטיבי מ-התחלה עבור כל הבקבוקים, כאילו היו לשימוש חוזר, וההפרש הוא 12 מיליון לירות.

לאחר שחיפשו היקבים מוצא, ולהם קשרים טובים בממשלה, עלו על הפירסום במדור זה, ופנו למישרד-המיסטר-התע-שייה כי ילך בעיקבות ארה"ב ויוציא צו נגד השימוש בבקבוק חד-פעמי. צו כזה הוא כמו כוח עליון, וישחרר את היקבים מתשלום.

לטמפו עצמו לא ייגרם כל נזק מכך, כי בידו חוזי-ייצוא גדולים לניגריה.

לסגור ולהרוויח

לפי מצב העיתונות היום, נראה כי דניאל אמריליו תפס את הפרינציפ: לעשות כסף מסגירת עיתונים, לא מהוצאתם.

אמריליו הוציא זמן רב עיתון יומי ברוסית, שהתחרה בעיתון היומי של מפא"י. הוא הסכים לסגור את עיתונו תמורת סכום ניכר. במקביל איים אמריליו כי יוציא בקרוב עיתון יומי בגרמנית, דבר שגם מפא"י עושה. הוא אף פירסם מודעות לגיוס עובדים.

התוצאה: צ"ק נאה הגיע אליו, ורעיון מעיתון החדש נגנז.

בנו גיטר איל הכספים ויד ימינו של

ספיר מעורב בכליאת חתנו איתן לצקי

בבית חולי-רוח המנוהל ע"י חשוד מבוקש

סיפור משוגע

בדצמבר 1973 הורה לי חותני לחזור ארצה. סירבתי.

מיד לאחר סירובי צילצל אבי ובקש שאחזור מהר, שכן מחלת הסכרת שלו מחמירה. עניתי לו שאני בא.

כשירדתי מהמטוס בלוד, חיכו לי ליד המטוס אחיו של גיטר, פרופסור שמעון גיטר, ועוד אדם זר. הם העבירו אותי ללא בדיקות מכס או דרכונים, שכן לגיטר יש השפעה.

לפני שיצאתי לארץ, קניתי לי בניירורק טייפ-רקורדר סוני ומחשבים. חותני הציע כי הוא יביא אותם ארצה, שכן אצלו, כשגירי, לא מחפשים אף פעם. ביום שישי, 4 לינואר, שיכנע אותי גיטר לעבור בדיקה אצל פרופסור בודנהיימר. אחד הפסיכולוגים המפורסמים בישראל. באתי לפגישה עם אמי, עם עורך-דין יצחק שוויגרי, שהוא גיסי — נשוי לבת שנייה של גיטר, ועובד בכלל — ועם הגנה של גיטר.

בודנהיימר שיכנע אותי להיכנס לשבוע למוסד פרטי סגור, שם אהנה ממנוחה ואקבל כדורי הרגעה. הסכמתי, והוא המליץ על תל-אסא, מוסד-מרפא ברמת-גן.

נמלט מבית-המשוגעים

מייך כשנכנסתי למוסד הזה, ראיתי מ כי זה בית-משוגעים, לא פנסיון. הודעתי כי לא אכנס פנימה. תוך שניות

נגד הוראותיו של חותני, בעת ביקוריו. גיטר החל לדבר על ליבי לקבל טיפול פסיכיאטרי. בארצה"ב ללכת לפסיכיאטר מקובל כמו שכאן הולכים לבית-קפה. נעתרתי, והלכתי לרופא שהומלץ עלי ידי גיטר.

לביית משוגעים

ה רופאים השונים שגיטר הביא לי נתנו לי כדורים שהשפיעו עלי לרעה.

הרכנתי ראש בתקופה הראשונה, ונשמעתי לכל הוראותיו של חותני. אם למשל הייתי רוצה לראות סרט עם קלינט איסטווד, וגיטר חשב שמוטב ללכת לקונצרט בפילהרמונית — היינו הולכים לפילהרמונית.

אני עבדתי בבנק דיסקונט עוד מ-1963. בנובמבר 1972 העביר אותי גיטר לעבודה בסניף דיסקונט בניו-יורק. שם למדתי גם מינהל עסקים.

העיר הגדולה, וקשתי לימוד האנגלית, דיכאו אותי. בד בבד, החילוני מתקומם

המנהל הוא עבריין נמלט!

זהו המוסד הרשמי שקונסול דרום-אפריקה מסר לממשלת ישראל, בו אישר כי ממשלת דרום-אפריקה עומדת לבקש את הסגרתו של אושרי. בתמונה למטה: הסיפור ב"סנדי טיימס" הדונדוני, המגלה כי אושרי (בתמונה מימין), שהוכרז כעבריין נמלט מדרום-אפריקה, התגלה כמנהל מוסד פסיכיאטרי בישראל. בתמונה משמאל: רופא המוסד, ד"ר בראון, שאישר את אישפויו בכוח של איתן לזא צו אישפוי.

יגאל לביב

איתן לצקי הוא אחד מאותם ברי מול מעטים, שזכו להגשים את חלומם של מיליונים ברחבי העולם: להתחתן עם מיליונרית: אשתו היא לא אחרת מאשר בתו של אחד מגדולי עשירי ישראל — המיליונר משה בנו גיטר, ידידו האישי של פנחס ספיר.

אם איתן עצמו חלם על כך, גם הוא, או שהאוצר נפלה לידו מבלי משים — לא ברור. אולם הוא, ודאי לא חלם מעולם שחותנו עתיר-ההון יהיה מעורב בהשלכתו בכוח לבית-משוגעים.

ולא סתם לבית-משוגעים — אלא עוד למוסד שמהלכו היה עבריין נמלט, שהמשטרה מחפשת אחריו. ייתכן שרק מנהל מסוג כזה היה מוכן, בהשפעת איל-ההון,

לכלוא במוסדו בכוח אדם בצורה המפוקפקת שבה התרחשו הדברים.

איד משתגעים

חילתן של ההתרחשויות המטרופות במשפחת המיליונר בשנת 1968. היה זה אז שאיתן, צעיר ישראלי סיים את לימודי המשפטים שלו, התחתן עם ביקסי גיטר, בתו של המיליונר. סיפור לי השבוע איתן את סיפורו המאגרי, המוכיח כיצד אפשר להשתגע גם אם מתחתנים עם מיליונרית:

אני בן למשפחה ישראלית רגילה. כאשר נכנסתי למשפחת הגביר הכליכול —

הופיעו חמישה אנשים, כולל מנהל בית החולים סלווי אושרי, וככלו אותי בכוח. צעקתי כי אני עורך-דין, וכי אפנה למשטרה, אולם הכניסו אותי לחדר בכוח, ונתנו לי זריקה. רופא בית-החולים, ד"ר ישראל בראון, הורה לתת לי לייטום. משך שלושה ימים קיבלתי זריקות, ואחר מנות גדולות של כדורים, שהחזיקו אותי כל הזמן במצב מטושטש.

שלושה שבועות נידחו כל פניות לצאת משם. לבסוף הצלחתי לילה אחד, בשלוש לפנות בוקר, לפתוח דלת ולהתגנב לטלפון, וצילצלתי לעורך-דין חבר מתקופת הלימודים.

למחרת הוא הופיע, אולם נראה כי שוכנע על-ידי הרופא, ואמר לי כי יעזור לי רק אם אסכים להמשיך הטיפול הרפואי.

MOVE TO BRING BACK S.A. LAWYER

By BRIAN RUDDEN

THE Israeli psychiatrist owner of a private mental institution near Tel Aviv, now managed by former South African attorney Selwyn Oshry, is seeking to have Mr. Oshry extradited from Israel. At the same time I learn that the South African Police are moving to have Mr. Oshry brought back to South Africa to face charges of misappropriating trust funds.

Mr. Oshry, who is in his forties, left South Africa unexpectedly in 1971 to the dismay of several creditors. He left behind a complex trail of unpaid debts, including family residence and graves and Dr. Raphael said he had obtained a legal order for him to hand back control, but would not say on a hurry.

Psychiatrist, and SA Police want Oshry out of Israel

במדינה

חינוך

סכנה בטכניקולור

איורי סיפורי הידדים —

פוגעים בידים

ההורים האוהבים, הנכנסים לחנות הספרים כדי לקנות "ספר מתאים לילד בן חמש, אינטליגנטי כמו בן שמונה" — אינם חולמים מן הסתם שהם מניחים לא פעם לילד, הם לא מעלים ודאי על דעתם כי הספר שהם קונים אינו עוזר להתפתחותו של הילד, שהעטיפה הצבעונית והאיורים שובי-הלב, בשלל צבעי טכניקולור — עלול לים לגרום נזקים כבדים ביותר לילד מבחינת התפתחותו הרגשית, אהבתו לאס-טתיקה, ועולם המושגים שלו.

מסקנה עגומה: למסקנה עגומה זו ה"גיע מחקר מדעי שנערך במכון בצלאל בירושלים בנושא האיורים המלווים את ספרי הילדים המתאימים לגילים ארבע עד שבע.

המחקר, שנערך על-ידי חיה בורצקי

חוקרת בורצקי
חלטורה

(25), מורה במכון, מגלה בין היתר שרוב המאיימים ספרות ילדים בגיל זה מתייחסים למלאכתם כאל חלטורה.

ד"ר רציני: המאיימים, גילתה בורצקי — שלצורך המחקר בדקה איורים של מאות ספרי ילדים — הם ברובם אנשים ללא הכשרה אמנותית מתאימה, ולא תמיד מגיעים אף לרמה האסטטית המקובלת ברציני. אי התייחסות רצינית לאיור אופיינית לרבים מהמאיימים.

בנוסף לזאת, גורמים גם השיקולים הי"מסחריים של המו"לים — נייר דפוס גרור, עים, נסיון לחסוך בכל דבר — לפגיעה ברמת ספרי הילדים. התוצאה: לא אחת ספרים בעלי תוכן חינוכי מתקלי קלים עקב האיור הגרוע והרמה הסלנית הנמוכה של הספר.

נוער

בני דור המחדל

כנס שמיניסטים גירו קורבנות המלחמה הבאה ארישות מדיניות למלחמה האחרונה

"אינני בטוחה בכלל שארצה לגדל את ילדי בארץ הזאת", הכריזה בהתרגשות מיכל אמיתי, שמיניסטי מאליאנס, 25 שנה אחרי קום המדינה — הדבר שמסעיר את כל צמרת המדינה הוא מיהו יהודי".

מחאות הכפיים הוכיחו את הסכמתם של חבריה, כמה עשרות שמיניסטים שנאספו השבוע לכנס באולם צוותא בתל-אביב. אולם מוחאי הכפיים לא חשו עד כמה היתה התרעמותם שלא במקומה. שכן הם עצמם נהגו בצורה מדיימה לא פחות מאשר אותה צמרת.

הקורבנות ארישים: היתה זו קבוצה שנתכנתה "שמיניסטים שאיכפת להם", והם התכנסו שם כדי לדון בשאלה "פני החברה הישראלית לאן".

בתום הערב, איאפשר היה שלא להבחין (המשך בעמוד 20)

מכשיר ההקלטה ו מחשב-הכיס של איתן, שלדבריו הוברחו ע"י חותנו ללא מכת.

הברחה

שקיבלה מספיר במשך שנים רבות מוגפול על יבוא הבשר מדרום-אמריקה לישראל. גיטר הרוויה מיליוני דולרים ממכירת בשר במחירים גבוהים לממשלת-ישראל. עד ש"בשנות ה-60 החלה קבוצת עזריאל עינב — יוסף הראל לייבא בשר. הבשר שהם הציגו היה זול בעשרות אחוזים ממחיריו של גיטר. מאז, דחקה קבוצת עינב כמעט לחלוטין את קבוצת גיטר מיבוא בשר — פרט ליבוא מאורוגוואי, שממנה, לפי הור" את ספיר, אסור לאיש, פרט לגיטר, לייבא בשר.

הקשר

הגיטרי

ב דור איפוא מהקאריירה של גיטר, שהוא התרגל לכך שמגיעים לו דברים רבים שאינם מגיעים לאזרח פשוט. לא כל אזרח זוכה לקבל מתנות של מיליונים. על-חשבון משלם המיסים, משרה-אוצר. השאלה היא רק: האם גרמה הרגשת

לתל-אסא, מצאתי כבר במשרדו של המנהל סקיד מטעם בית-המשפט. ביום השישי מינה בית-המשפט כונס-נכסים למקום — בגלל סיכסוך בין הבעלים לאושרי.

אושרי הוא מנהל מזור מאוד: הוא עברין נמלט מדרום-אפריקה, החשוד בשימוש בלתי-חוקי בכספי קרנות, וקונסול דרום-אפריקה בישראל הודיע, כי ממשלתו מבקשת את הסגרתו לדרום-אפריקה, כדי להעמידו שם לדין.

אולם למרות פירסום בין-לאומי נרחב כזה — ואולי בגללו — לא נרתע גיטר מלשכנע את אושרי לאשפז את חתנו במוסדו — בלי צו אישפוז.

לא פחות תמיהה גם עמדתו של משרד-הבריאות, שעברו המפוקפק של אושרי לא הרתיע את הפקידים האחראים מלמסור בידיו את ניהול המוסד.

פקידים אלה גם לא הוטרדו כנראה משיטות הניהול של אושרי, שגבה 200 לירות ליום טיפול, אך האוכל שנתן הוא מחריד, גרוע מאוכל לאסירים. החדרים מוזנחים, הסדינים מלוכלכים. ברור הדבר כי חלק הארי של 200 הלירות — לא הוצא לטיפול בחולים.

משכורת של

דולר לשנה

ב התחשב בדמותו של סליואן אושרי, ניתן להבין כיצד הסכים לאשפז אצלו אדם בכוח ללא צו אישפוז — ולהסתכן, אם יימצא אשם, במאסר של חמש שנים. הרבה פחות מובנת נכונותו של גיטר להיות מעורב בעסקים כאלה, שכן משה בנו גיטר הוא אחד המאורות הגדולים בצמרת הכלכלית של ישראל.

מנכ"ל הבנק לפיתוח ומשכנתאות, חבר ההנהלה המרכזית של בנק דיסקונט, ידידו האישי של פנחס ספיר, ובעל דרכון שירות של שגריר נודד מטעם מדינת-ישראל: הדרכונים הרגילים שלו הם של הולנד וארגנטינה. הוא נמצא בישראל במעמד של תושב זר — הפטור כמוכר ממיסים. במשך שנתיים וחצי ניהל גיטר את קונצרן כלל, תמורת דולר אחד לשנה. בתקופה זו הפסידה כלל כמעט את כל הונה — 50 מיליון לירות — אולם גיטר הגדיל את עושרו פי כמה.

גיטר נולד ב-1919 בהולנד. גם הוא, כחתנו, לא היה ממשפחה עשירה, ורק

אולם כתוצאה מהתערבותו של החבר שלי, הותרה לי גישה חופשית לטלפון, והובטח לי כי אשחרר תוך שבוע. עבר שבוע, ולא שוחרתי. החלטתי לברוח. ביד לפברואר הצלחתי להתגנב החוצה, ונמלטתי אל ידיד בתל-אביב, סוכן הבורסה מארה"ב אוסקר גרוס.

אוסקר הביא אותי לפסיכיאטר בריטי ידוע ש"בא ארצה במקרה, ד"ר רטנר. זה בדק אותי, והודיע לי כי טוב שברחתי, וכי עלי להיגמל במהירות מהכדורים. הגמילה נמשכה חמישה ימי סבל. כש" תמה, החלטתי לנקוט בצעדים משפטיים.

בית-משוגעים. כאשר התנגד להיכנס, נתפס בכוח וקיבל זריקות וכדורים שטישטשוהו, עד שהצליח להימלט מהמקום. אישפוזו של איתן נעשה ללא צו אישפוז. כנדרש בחוק, עם התפוצץ הפרשה התגלה כי מנהל המוסד היה עברין נמלט מדרום-אפריקה.

זה בית החולים לחולי-נפש שנתוכו וזוכנס איתן ב" ניגוד לרצונו. המוסד מימין משמש כמשרד המנהל. לדבריו, האמין שהוא נשלח לבית-מרנוע, גילה רק בכניסה כי זהו

המוסד הסגור

באמצעות עורכי-דין צבי לידסקי אני מתכוון עכשיו להגיש תביעות על כליאת אדם, מעצר בלתי-חוקי, תקיפה ועוד.

תנאים

מחרידים

ע ד באן, סיפורו של איתן. לפי החוק לטיפול בחולי-נפש, אסור לכלוא אדם במוסד סגור בניגוד לרצונו אלא לפי צו אישפוז של הפסיכיאטר הי מחוזי של משרד-הבריאות. כל מי שגורם לאישפוז בניגוד לחוק זה — דינו מאסר חמש שנים.

הרופא של תל-אסא, ד"ר בראון, הודה כי לא קיבל צו אישפוז, במקרהו של איתן, אך לדבריו מכתב של פרופסור בודנהיימר מספיק עבורו.

כאשר הגעתי ביום הראשון השבוע

רווחים

מופקעים

ל א חיתה זו התחלת הקאריירה של גיטר בישראל. עוד בשנת 1946 הוא הקים בארגנטינה חברה בשם ארפלסה,

זוהי יכולת

יעקב מרכוס ז"ל ואשתו

חלה אנג

פרופ' ב. פדה, המנהל הכללי העביר (מכתב מ-16.12.73 אליי).

לאחר בירור עם הרופא ד"ר פרודזינסקי בקביעה אבחנה ובעקבותיו טעה גם רו של ד"ר פרודזינסקי לגבי בעלך ז"ל.

הערנו לד"ר פרודזינסקי על טעותו ו עלי לציין שם כל הטרגיות שבדבר - אנא קבלי את תנחומי על מות בעלך.

אס/דה

הכאבים, ואמר לי שצריך לחכות לתוצאות של הצילומים.

אין צורך

לאשפז

ביום חמישי, בחג הסוכות, חלה ההרפה ניכרת במצבו של יעקב מרכוס. אשתו הבהילה רופא-תורן של מגן דויד-אדום, שהגיע לביתם, בדק את הבעל והוריק לו זריקת-הרגעה נגד הכאבים. כן יעץ למרכוס לעשות צילום.

סם-ההרגעה שהוריק הרופא של מד"א פעל משך שעותיים בדיוק. באמצע הלילה נתקף מרכוס שוב כאבים עזים. מאחר ש-האמין כי הוא סובל מכיבקיבה, כפי ש-קבע רופאו, שתה הרבה חלב חם.

למחרת היום פנה למירפאה ועשה צילום-קיבה. משם חזר לביתו, בשארית כוחותיו, כשהוא מתייסר בייסורי-תופת. אשתו המבוהלת מיהרה להתקשר שוב אל ד"ר פרודזינסקי, וזה שב וקבע שהיא סתם היסטריה, והמליץ להמשיך להרגיע את הכאבים באמצעות נרות, הפעם מסוג אחר, עד שיגיעו תוצאות הצילום, ביום האשון. דבורה מרכוס מיהרה לבית-המרקחת ברחוב קריניצי 67, וביקשה לקנות את הנרות. הרוקח סירב למכור לה אותם, בטענה כי נרות אלה נמכרים רק באישור משרד-הבריאות.

דבורה מרכוס פנתה שוב אל הד"ר פרודזינסקי. היא ביקשה ממנו שוב הפנייה לאישפוז בבית-חולים, אך גם הפעם סירב הרופא לתת לה הפנייה כזו.

"התחננתי בסניף לתת לי הפנייה לבית-חולים", מספרת דבורה מרכוס. "אבל הוא אמר לי: תראי, אני יודע מה שאני אומר. בשום פנים ואופן אין צורך בהפנייה לבית-חולים".

אולם, האשה לא השלימה עם קביעתו של הרופא. היא חזרה הביתה, וכאשר ראתה כי בעלה מחזיק מעמד רק בכוחותיו האחרונים, העבירה אותו מייד במונית לבית-החולים תל-השומר.

פקידת-הקבלה בבית-החולים הבחינה מייד במצבו החמור של מרכוס, ונדהמה. "בתל-השומר לא הבינו מדוע לא הבאתי את בעלי לבית-החולים שלושה ימים לפני כן", מספרת היום דבורה מרכוס. "הם

האלמנה

דבורה (ורה) מרכוס, גיסתו של המשורר נתן אלתרמן המנוח, בגולה בפני כתב העולם הזה את סיפור ייסוריו המיותרים של בעלה, שהנחת הרופא הביאה למותו בטרם-עת. משמאל: תמונת הזוג בימי אושרם.

ציפתה לו הפתעת-חייו.

את סיפור הוויאיוולוריה הביורוקרטית שנאלץ יעקב מרכוס לעבור, ואשר נס-תיימה באסון שאין לו כל הצדקה או הסבר, גוללה בפני כתב העולם הזה אלמנתו המועזעת, דבורה (ורה) מרכוס, שהינה גיסתו של המשורר נתן אלתרמן המנוח, ועובדת סוציאלית במקצועה.

אבחנה

מוטעית

ביום ג', ה-9 באוקטובר, בשעה 4 אחר-הצהריים, שלושה ימים לאחר פרוץ מלחמת יום-הכיפורים, נתקף יעקב מרכוס, בן ה-62, כאבים עזים פתאומיים, מייד פנה, בליוויית אשתו דבורה, אל מירפאתו של ד"ר ולדמר (יעקב) פרודזינסקי, שהינו רופאו האישי מטעם קופת-חולים לאומית.

הוא ישב והמתין עד שהגיע תורו. הרופא בדק אותו, מיד את לחץ-הדם שלו, ופסק שהוא סובל מכיבקיבה.

כאשר התלונן מרכוס בפני הרופא שידו השמאלית כואבת, יעץ לו זה, בכדיחות-הדעת, להעביר את שעון-היד שלו מיד שמאל ליד ימין, בנוסף לכך המליץ הרופא על בדיקה, מיצייקיבה ועל צילום הקיבה העליונה. כתרופה, רשם לו מלח אנגלי.

מאבחנתו הפסקנית של הרופא הבין מרכוס כי מחלתו אינה קשה ביותר, ולי-מחרת היום הלך כרגיל לעבודתו, בתיש-לובת קשת, שם שימש כמהנדס-הטכסטיל של המפעל. אך באמצע העבודה שבו ח-כאבים ותקפוהו, עזים מקודם. והוא חזר לביתו, ברחוב האשל 2 ברמת-גן.

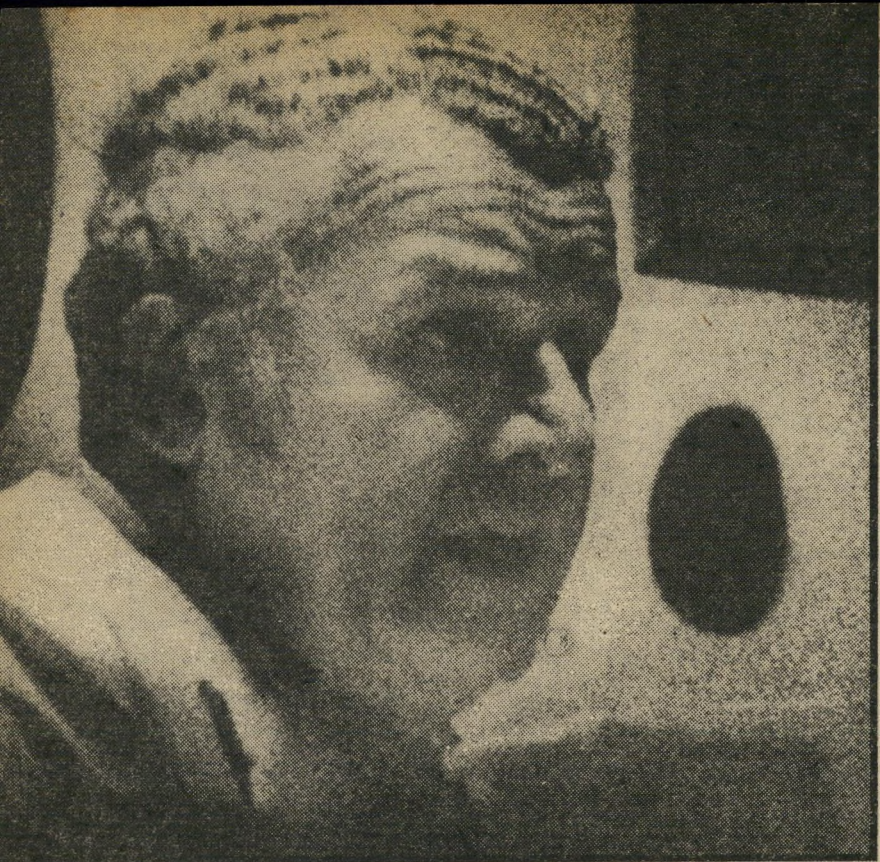
כאשר ראתה אותו אשתו, דבורה, נב-חלה. היא טילפנה מייד לביתו של ד"ר פרודזינסקי, לטלפון ענתה רוסאת-הילדים ד"ר אוגניה פרודזינסקי, אשתו של הרופא. כאשר שמעה שמצבו של החולה אינו מאפשר לו לבוא למירפאה בכתות-עצמו, הבטיחה שהרופא יגיע אל ביתו תוך 30 דקות. עברה חצי שעה, עברה שעה, ומצבו של מרכוס החמיר מרגע לרגע. כאשר נוכחה אשתו לבסוף לדעת כי הרופא אינו חושב אפילו להגיע, השאירה את בעלה בבית, לבדו, ומיהרה אל מירפאתו של הרופא. כאשר הגיעה לשם, מצאה את הרופא מקבל את החולים שלו, כרגיל.

מספרת דבורה מרכוס: "ד"ר פרודזינסקי כעס עלי שבאתי, את סתם היסטריה ועושה פאניקה, התי-לח. הרופא רשם לבעלי נרות, לחלוצת

מהנדס-הטכסטיל יעקב מרכוס, 62, שהתקף-ה-לב בו לקה אובתו ע"י רופאו ככיבקיבה.

הקורבן

הרופא

הטיפול והחקירה בעניין לידיו של ד"ר אליעזר מתן, לשעבר הרופא הראשי של מחוז הצפון, וכיום הממונה על המיקצור עות הרפואיים. ד"ר מתן ערך בירור, וכך עיקבותיו שלה לדבורה מרכוס את המיכ"ת הבא:

"לאחר בירור עם הרופא ד"ר פרודינסקי סקי ולדמר, התברר שאכן הוא טעה ב"קביעת אבחנה, ובעיקבותיו טעה גם רופא מגן-דוד אדום, שהושפע מהמחשבה של ד"ר פרודינסקי לגבי בעלך ו"ל".

"הענינו לד"ר פרודינסקי על טעותו ו"הסברנו לו את הטעות שעשה, אבל עלי לציין שעם כל הטרגיות שבדבר, עלול הרופא לטעות".

"אנא, קבלי את הנחומי על מות בעלך. בכבוד רב, ד"ר א. מתן, הממונה על המיקצור הרפואיים".

התעלמות

מכוונת

ה שבוע ניסה כתב העולם הזה לשוחח עם ד"ר פרודינסקי, מומחה למחלות פנימיות, במירפאה שלו ברחוב ביאליק 36 ברמת-גן.

"ד"ר פרודינסקי לא הירבה לדבר, מדווח הכתב, למעשה, הוא השתדל מאוד להתחמק מלשוחח על כך, בהסתכמו על דרישות הסודיות הרפואית, מ"משרד הבריאות עשה בירור", אמר לי, פנה לי משרד הבריאות. אני לא מדבר על זה".

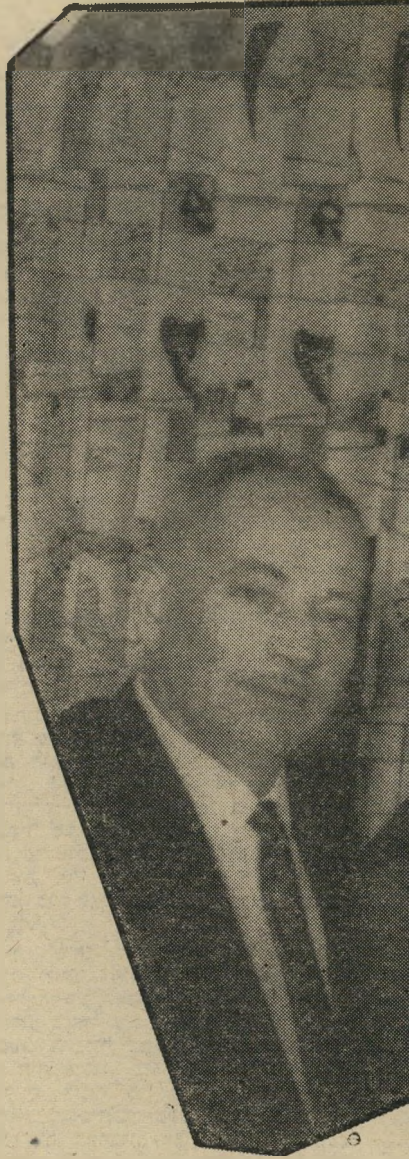
"האם נכון שרשמת למר מרכוס מלח אנגלי כתרופה?" שאלתי.

"אני לא מדבר. הכל כתוב במישרך הבריאות. תשאל שם", השיב הרופא לבן השיער, והוסיף באיום: אם תכתבו על זה, אני אעשה מישפט".

"בתום השיחה" עם ד"ר פרודינסקי נכנסתי למירפאת-הילדים של אותו, ב"חדר הסמוך. ד"ר אוגניה פרודינסקי, ה"מושקפת ובעלת השיער האסוף, גילתה, בניגוד לבעלה, נכונות לשוחח על הפרשה.

"כשהגברת צילצלה הנה", סיפרה אשתו אמרתי לה שהרופא איננו, לא נכון ש"אמרתי שהוא יבוא בעוד חצי שעה".

לפתע נכנס הרופא לחדר. מה אתה עוד עושה כאן? צעק על הכתב. זה הסביר לי שהוא משוחח עם אשתו. הרופא החל

הרופא ד"ר ולדמר פרודינסקי, רופא קופת-חולים לאומית, שאמר לאשה שהיא היסטורית. למטה באמצע: מיכתבו של ד"ר אליעזר מתן, בשם מנכ"ל משרד הבריאות, בו הוא מודה שיעקב מרכוס נפל קורבן לטעות טראגית.

שכימעט בלתי-אפשרי למצוא רופאים ש"יסכימו להעיד נגד עמיתיהם. הוכחת אשמתו של רופא, הרי היא "קשה כקריעת ים-סוף", כפי שהתבטא עורך-דין המייצג מיספר לקוחות בתביעותיהם נגד רופאים ומוסדות רפואיים.

במיקרה ה"טוב", בו מוגשת אמנם תביעה כזו, חולפות שנים ארוכות של מאבק מישפטי מתיש, עד להשגת פסיקתו של בית-משפט בעניין.

לא במיקרה אירעו שני המקרים ה"שכימיים

הגיש נגד בית-חולים תל-אביבי. מרים לוי (השם בדוי), בת 37 ואם לשניים, אושפזה בבית-החולים רמב"ם בחיפה, לאחר שהחלה מתלוננת על כאבי גב קשים. לאחר בדיקה הועברה למחלקה הגניקולוגית, על יסוד אבחנה משוערת של הריון-מחוץ-לרחם. רופאי בית-החולים ביצ"עו בה גרידה. מימצאי הגרידה: מרים לוי לא היתה כלל בהריון!

כעבור מיספר חודשים נערך לה צילום רנטגן, שגילה כי מקורם של כאביה-הגב היה בגידול בלתי-ממאיר בעמוד-השדרה, ואשר עקב האיחור באיתורו גרם להתמור טטות חולית, וכחוצאה מכך לשיתוק חלק גופה התחתון.

מרים לוי הגישה תביעת נזיקין בסך 700 אלף לירות נגד המדינה, בית-החולים רמב"ם וקופת-חולים. בפשרה, שקיבלה

אשת הרופא היתה מוכ"ל כתב העולם הזה מדוע לא בא הרופא, אבל הושתקה ע"י בעלה שנכנס למרפאה.

מסופרים לעיל, בהם ניפסקו פיצויים ל"תובעות, עוד בשנת 1969. הטיפול הר"מישפטי בכל אחת מהתביעות חללו ארץ כארבע שנים.

וכך מנסים להרגיע אלמנה, וילדים שהתייתמו מאב, או מאם, בתירוץ ש"עם כל הטרגיות שבדבר, עלול הרופא לטעות". כדברי ד"ר אליעזר מתן, ולהסביר שאפילו את טחנות-הצדק אי-אפשר להפעיל ב"מקרים של טעויות מחרידות מסוג זה, בגלל כלליה הנוקשים של "האתיקה הרפואית".

לי להתייחס

תוקף של פסק-דין, נקבע שמרים לוי זכ"אית לפיצויים בסך 575 אלף לירות. יומיים לאחר הפסיקה במיקרה של מרים לוי, קבע בית-משפט אחר בחיפה, כי מדינת-ישראל חייבת לפצות בסכום של 115 אלף לירות אשה בת 33, אחות במקצוע, אשר שדה נכרת בשל אבחנת סרטן מוטעית. לאשה זו, אם לשלושה ילדים, נערכה כריתת-ישד בבית-החולים בנהריה, למרות ש"לא היה יסוד סביר לקבוע מימא של ממאירות בבדיקה שקדמה ל"ניתוח" — כפי שקבע השופט דויד בכור, מבית-המשפט המחוזי בחיפה.

כל אלו הן עלולות רפואיות שנגולו ב"עיתונות הישראלית בשבועות האחרונים בלבד. בשנים האחרונות היינו עדים למקרי רבים רבים-רבים מסוג זה, רבים מדי.

מדי חודש כימעט מתפרסם בעיתונות פסק-דין כלשהו על פיצויים לאנשים, אשר רופאים, אותם המופקדים על שלר"מנו ועל בריאותנו, מכוח שבועתם וייעור"דם, הפכו אותם לאומללים לכל ימי חייהם. אולם, מרבית המקרים הללו אינם מגיעים כלל לבית-המשפט. מבחינה מישפית, קשה ביותר להשיג הוכחה ועדות חותכות לגבי טיפול ואבחנה רפואיים מוטעים. אחת הסיבות העיקריות לכך היא

צועק על אשתו בפולנית. ד"ר אוגניה החוותה בידה תנועה של חוסר-אונים, ואמרה שאיננה יכולה יותר לדבר על ה"מיקרה.

הרחק ממירפאתו של זוג הרופאים פרודינסקי. אמרה השבוע האלמנה דבורה מרכוס, במרידות:

"הוא, הרופא, אפילו לא הטריח את עצמו להתנצל על מה שקרה. שום מילה, שום דבר. כשהוא ראה אותי ברחוב, הוא ממש התעלם ממני כאילו לא הייתי קיימת".

לא

מקרה יחיד

ה ציבור הישראלי מגלה את קיומם של סיפורים מזעזעים מסוג זה רק לאחר פירסומם בעיתונות, או במקרה הר"גרוע, כאשר הוא מתנסה בהם על בשרו. "ידי שותקה בעיקבות טיפול לקוי ו"מתלונן אורח.

"הרופא השאיר בתוך גופי אגד סופג!" קיבל חולה. "שכחו זוג מספריים בתוך בטני בשעת ניתוח!" טוען פקיד בתביעת-פיצויים ש"

לבירור את חלונתך

ולדמר התברר שאכן הוא טעה מגן דוד אדום שהושפע מהמחשבה

בכנו לו את הטעות שעשה, אבל כול הרופא לטעות.

בכבוד רב,

ד"ר א. מתן

הממונה על המיקצור הרפואיים

ד הבריאות ראשת הקורבן

שמיניסטים שידלובסקי, אמיתי וקרן
„אינני בטוחה שארצה לגדל ילדים בארץ הזאת...”

במדינה

(המשך מעמוד 17)

בדמיון המזעזע בין השמיניסטים לבין מנהיגי מדינת ישראל: מלבד קול בודד אחד, לא התייחס איש בכנס למלחמת יום-הכיפורים. לולא קול בודד זה, אי-אפשר היה לדעת כי המלחמה אכן התקיימה. הצעירים והצעירות, שיהיו קורבנות המלחמה הבאה — כלל לא התייחסו למלחמה האחרונה. לגביהם, היא לא התרחשה כלל, לא השיר פיעה כלל על מחשבותיהם, דאגותיהם, חלומותיהם.

שואה חדשה? מה כן מטריד את השמיניסטים של היום — ארבעה חודשים אחרי המלחמה?

- מדוע החברה שהיתה אידיאולוגית עד לפני שנים לא רבות — פסקה להיות כזו? (אריאלה קרן, תיכון אנקורי).
- מדוע לא התנגדו לביטול הסובסידיה? (אורי שידלובסקי, תיכון חדש).
- כיצד באה הציונות לידי ביטוי בימינו? (עופר שיר, תיכון חדש).
- האם יכולה השואה לחזור? (אדוני סתיו, עירוני ה').

- מדוע אין חינוך בישראל? (קריאת ביניים לעבר ד"ר דן רונן).
- למה לא מלמדים על לוח' ואצ"ל בבית-הספר? (עוזי, עירוני ה').
- **לשני מחנות.** אלה היו עיקר השאלות שעליהן ביקשו השמיניסטים תשובות מה צוות, שכלל את פרופסור ישעיהו ליבוביץ, ד"ר דן רונן, איש משרד-החינוך, והעיתונאי יהונתן גפן.

במשך הערב נחלקו השמיניסטים שבי אולם לשני מחנות. חלקם הגדול ניסה להגן על המימסד, בעקבות דברי הכפירה של ליבוביץ וגפן. מיעוטם האשים את המימסד — אך בעיקר בתחום מערכת החינוך. מרבית המתווכחים בכנס גילו דעות שמרניות להפליא. הכרזתו של פרופסור לייבוביץ, כי המדינה איננה ערך משמעותי, אלא מכשיר להשגת מטרות — עוררה את רגזו של ינקו פז, מגימנסיה הרצליה, שהכריז כי בשביל ממשלה כדאי אפילו למות.

כדאי להתבולל. דברים אחרים של לייבוביץ — על רבבות היהודים, המתבוללים מדי שנה ברחבי העולם — הרגילו את בתיה טינה, השמיניסטית היחידה שהגיעה לערב מירושלים. הגיבה בתיה הג'ינג'ית: „אז אולי כדאי שכולנו נתבולל, הבעיות שלנו יפתרו.”

השמיניסט היחידי בכנס שהעלה את מלי-המת יום-הכיפורים היה מירון איקסון, גימנזיסט מהרצליה החובש כיפה: „הבחינה רות בישראל הוכיחו שלא השתנה בארץ דבר — גם לא אחרי שנהרגו 2500 בחורים במלחמה.”

מה איכפת? התעלמות זאת של משה חתפי הכנס ממלחמת יום-הכיפורים הטי-רידה את מארחיה, אנשי צוותא, וביחוד את מארגנה, מוטי.

מוטי, המבקש להישאר בעילום-שם בינתיים, הוא מושבניק לשעבר, עירוני כיום, טייס הליקופטר במילואים. לאחר המלחמה, זכה להלם נוסף: „במלחמה הייתי מוכן לסכן את חיי כדי להציל פצוע.” סיפר השבוע, „כשהתחרחרתי, גיליתי שהמלחמה

לא הזיזה כלום בעורף. אותה רדיפת מות רות, אותה אדישות. אותם תורי טרמפיסטים כמו לפני המלחמה. „נעצרתי רגע לחשוב, כאשר גיליתי שגם אני לא עצרתי לטרמפיסטים. תוצאות ה„חושבים” שלו היה הכנס. מוטי האמין כי בקרב הדור הטרי ימצא אנשים שאיכפת להם עדיין. הוא פנה למנהל צוותא, שמעון מנחם, כדי לשכור את האולם. שמעון הפגיש אותו עם צעירי סדנת התיאטרון של המועדון, וכך אורגן הכנס. הוא הוכיח שאכן איכפת להם, לצעירים.

ימים אחדים אחר-כך החליטה שהיא זקוקה לנעליים, נכנסה לחנות-הנעליים מיקו-לינסקי ברחוב דיונגוף בתל-אביב, וקנתה לה נעליים בשווי 278 לירות. באמצעות אחד השיקים הגנובים. עדנה איהבת את רחוב דיונגוף. שם היא מטיללת, שם היא פוגשת חברים ומכרים, שם היא גם עורכת את מרבית קניותיה. השיק הגנוב השני שימש לה לקניית פריטי-לבוש שונים בסכום של 775 לירות, בבזזיט סנוב שברחוב דיונגוף 101. אחר קנתה לה פרווה בשוק אמיתימס בירושלים, את תמורת הפרוה, 470 לירות, שילמה

נאשמת ערנה אונא
„קודם להשיג, אחר-כך המבול”

בשיק הגנוב השלישי, בו רשמה סך 850 לירות, את ההפרש בין הסכומים קיבלה במזומן מידי בעל החנות. עם האוכל — בא גם התיאבון. עדנה פתחה לה שני חשבונות עובר-חשב, האחד בבנק הפועלים, והשני בבנק לאומי ל-ישראל. לצורך פתיחת חשבונות אלה הפ-קידה בכל אחד מהם סך 50 לירות בלבד, ובכך — חזרה לרחוב דיונגוף, זוגי נעליים בגודלם — 180 לירות.

כך הסתבר לצברית הצעירה כי שיקים חסרי-כיסוי פותחים בפניה אפשרויות בלתי-מובנות. שלושה ימים אחר-כך נכנסה למזנון מתחנת הצפון, בפנות הרחובות דיונגוף וויבטינסקי בתל-אביב, ונסעה בניסעה מיוחדת לטבריה ובחזרה. מחיר ה-נסיעה: 270 לירות טביקו-קליק. את תמורתה שילמה בשני שיקים, על חשבונה בבנק הפועלים השיקים חזרו. כעבור שבועיים לערך קנתה עדנה פי-ריטי-לבוש באווניר, שוב ברחוב דיונגוף, בסכום של 394.50 לירות. מאחר שהיתה כבר נעולה, לבושה ומחוממת כראוי, החליטה שהגיעה השעה להתקשט. התלשיטים שקנתה בחנות כי

השאלה היא רק, אם מה שאיכפת להם, זה באמת מה שצריך להיות איכפת להם.

דרכי אדם

כך מחלבים במיראה

גם עם שיק

לדא בימיו

אפשר להתלבש

יש דברים, אשר בכליזאת עלולים לקרות בכל מישפחת הגונה. כך קרה גם לעדנה אונא, בתו של איש משרד-החוק, השבוע הובאה עדנה, צברית כחולת עיניים בת 24, בפני בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, כדי לתת את הדין על „קניי-תה” 14 במיספר, אותה ביצעה בסיגנון זהה לזה של 13 „קניותיה” הקודמות.

רק בדיונגוף. את צעדה הראשון בדרך המירמה עשתה עדנה בחודש נובמבר 1972, כאשר התארחת בביתו של תושב דימונה, דניאל אלמוזנינו. היא גנבה 3 ש-קים מתוך פינקס-השיקים שלו.

רחוב אבן-גבירול, עלו 275 לירות. השיק שנתנה, שהיה משוך על חשבונה בבנק לאומי, חזר כלעומת שבא.

בחנות לצרכי-עישון שברחוב אלנבי קני-תה סחורה בשווי 90 לירות. משם המ-שיכה, עוד באותו יום, לכליבו שלום, ושם קנתה לה, בפנינת החי, כלב ששווי 400 לירות.

בחנות גיומן שברחוב דיונגוף קנתה פריטים בשווי 105 לירות, ובנד, ברחוב בן-יהודה בתל-אביב, מלבושים בסך 350 לירות.

בחודש אוקטובר 1973 הורשעה עדנה אונא על 13 עבירות מירמה, בעלות אופי זהה, היא שוחררה בערבות, ובית-המישפט החליט לשחררה בערבות, ולדחות את מתן גזר-הדין לחודש יוני 1974, כדי לקבל תסקיר של קצין-המיבחן, שיוגש תוך שלו-שה חודשים. עדנה ביקשה מבית-המישפט לדחות את מתן גזר-הדין לשישה חוד-שים, כדי לאפשר לה להחזיר את סכומי-הכסף.

אך הפיתוי היה גדול מן האיום. בי-חודש ינואר 1974, שלושה חודשים בלבד לאחר הרשעתה בתיק הקודם, קנתה עדנה סחורה בשווי 280 לירות. בחנות נוספת ברחוב דיונגוף בתל-אביב. לשיק שנתנה לא היה כיסוי. ב-6 בפברואר 1974 פנה ד"ר ש. רימר, סגן בכיר לפרקליט מחוז תל-אביב לבית-המישפט, ביקש לבטל את שחרורה בערבות של עדנה אונא (כפי שהוחלט לגבי הרשעתה הקודמת), ולהורות על מעצרה עד לסיום ההליכים, לאור העבירה הנוספת שביצעה תוך תקופת הדחייה.

הצתה מאוחרת. עדנה היא בתו של איש משרד-החוק, יצחק אונא. מי שהיה קונסול כללי של ישראל בדרום-אפריקה, ועמד לקבל מינוי של שגריר באחת ממדינות אפריקה, קודם שזו ניתקה את יחסיה עם ישראל. יצחק אונא שימש לאחרונה כחבר מישלחת ישראל לוועידת השלום ב-ז'נבה.

„הייתי בחוף-לארץ 13 שנה, יחד עם אבי,” סיפרה השבוע עדנה לכתב העולם הזה, „הייתי בארצות-הברית, בגרמניה, באנגליה, בצרפת, ולמדתי בהולנד בפני-מיה הבינלאומית לילדי הסגל הדיפלומטי. למדתי שם שלוש שנים, לפני עשר שנים אבי התגרש מאמי, בלונדון. אמי הת-חתנה שוב, עם רבי-חובל, וגם אבי התחתן שוב.”

„איך הצלחתי לצבור 14 תיקים פליליים? פשוט, רציתי שיהיו לי בגדים כמו לכל בחורה. גם עם שיק ללא כיסוי, אפשר להתלבש. לא חשבתי בכלל מה יהיה אחר-כך. לא חשבתי מאין אני אשיג את הכסף, כדי להחזיר. חשבתי כך: קודם להשיג את הדברים, ואחר-כך, שיבוא הי-מבול.”

„עכשיו אני מבינה שלא היה לי כדאי לעשות מה שאני עשיתי,” היא מודה: „אני חושבת שהיה לי מזל שלא הכניסו אותי לבית-הסוהר. השופט הבין אותי. אני לא רוצה, אני מתחננת שלא יתנו לי קצין מיבחן. אני לא יכולה לסבול את זה. אני מבקשת שאם כבר, אז שיתנו לי עליתנאי.” סניגורה של עדנה, עורך-הדין חיים משי-גב, הצליח לשכנע את בית-המישפט שיש לתת לה תודמנות נוספת, ולשחרר אותה בערבות. בית-המישפט הסכים, בתנאי ש-אביה, הוא שיחתום על ערבות זו.

אילו לא נברא יהודי, היו אומרים על רבי יעקב שהוא אנטישמי. אבל הרי ברא אותו יהודי כשר הבמאי ג'ראר אורי, שי למעשה שמו האמיתי הוא מקס טננבאום. אילולא שיחק אותו נוצרי, השחקן לואי דהרפינס, היו אומרים שרבי יעקב שותה את דמו של הנוצרי.

אבל רבי יעקב, הוא בסך הכל המצ-חיקן הקופתי הגדול ביותר שידעה צרפת בשנה האחרונה והוא צוחק לא רק מהי-הודים ומהנוצרים כי אם מכל הגזעים והצבעים. ואם לצחוק בנוסח לואי דהרפינס, הרי אין זה צחוק מעודן, חלילה וחס. כי אם אסוף של עוויתות, כירכורים ופרכוסים, המשתוללים על רקע גזעני, וכי מי יכול להכחיש היום עובדה פשוטה ואתי: הבורגני הצרפתי הממוצע אינו אני-טישמי בלבד. הוא שונא כל אדם שצבעו בלתי-מוגדר, ושהשפה הצרפתית אינה שגורה בפיו, על טהרת המיכטא.

ומה שעובר על הצרפתי המיסכן בתוך יום שבת אחר, בסרט רבי יעקב, יכול בהחלט להעביר אדם על דעתו ועל דתו גסי-יחד: הוא, הנוצרי, הטתור, אציל-הנפש, האורח הנאמן השונא מהפכות מגלה ש-נהגו הוא יהודי כשר שאינו מוכן ללכת מיל אחד נוסף ברגל מרגע כשירדה הי-שבת על העולם. אלא שהשבת כהרה לרדת דווקא אישם, רחוק מעין אדם וחי, כשסופת-אימים ניתכת על האדמה, ויר-בורגני נאלץ ללכת בתוך אגם כשהוא מוביל את מכונתו על גב היאכטה שלו. אבל זו רק ההתחלה: אחר-כך מתברר לצרפתי הטתור שהוא צריך לברוח ממפה-כנים שהוא בז להם ולצבעם השחום, ישר לזרועות היהודים שהוא מתעב, וכדי לה-ציל את נפשו עליו אסילו להתעטף ב-טלית, לרקוד ריקודים חסידיים ולעלות לתורה.

כל הניסים והנוראות שעליו לעבור ב-תחפשתו כרבי יעקב בגיטו היהודי של פריס, היו נישטפים ממנו במיקלחת אחת, לולא נאלץ לדהור אל חתונת בתו על גבי ווספה ולגלות שהיא בורחת מזור-עויתי בהליקופטר עם חתן ערבי.

מה שצרפתי הגון צריך לעבור!

תדרין

תל-אביב

**** **ציארי ואריק** (אלנבי, א' רצות-הברית) וואלטר מתאו, האינדיווי-דואליסט האחרון, מערים על מימסד הפשע ומימסד החוק בעת בעונה אחת, בפלילון מבריק של דון סיגל.

ירושלים

*** **בית הזכוכית** (ארנון, ארצות הברית) — בעיתון כתוב ומבוים היטב על מישטר בתי-הכלא באמריקה, והקיר האטום שבו נתקלים המאמינים, בתמימותם, כי אפשר לשנות את פני הדברים.

שחק אותה

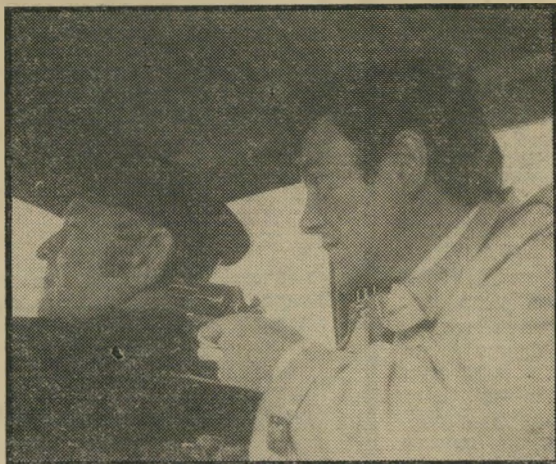
אדי

אדי הבלש (פריז, תל-אביב, אנגליה) — אדי גינלי הוא בדחן מליברפול המאוהב בהאמפרי בור-גארט, בפילונים של אמריקה משנות ה-30 וה-40, בדאשיאל האמט, בריימונד צ'אנדלר ובפיומוני הימים ההם. בדיוק כמו וודי אלן ב"שחק אותה, סם".

אלא, שלהבדיל מאלן, הופך חלומם של אדי למציאות ביום הולדתו ה-31. פתאום הוא מוצא את עצמו עם אקדח, עם 1000 ל"ש ועם תמונתה של נערה; ולך שחק את הבלש הפרטי... ההמשך הוא סיפור-פשע, קצת מסובך וקצת מבולבל, אבל מרתק במידה מספקת כדי למתוח את הצופים במשך שעה וחצי.

מה שחשוב הרבה יותר, הוא כי בעזרת הסיפור, ניתנת ההזדמנות לעושי הסרט, וזה כולל את התסריטאי נביל סמית, הבמאי סטיבן פורס והכוכב (שהוא גם שותף בהפקה) אלברט פיני, לשקוע בנוסטאלגיה עמוקה ומתוקה.

אדי הבלש נראה כמחווה ליצירותיהם הקלאסיות של הוקס, וואלש ויוסטון. הגיבור לבוש תמיד במעיל-הגשם הדחוי, שהיה פעם הסמל המסחרי של הבלש הפרטי ההוליוודי. הוא מבקש באותו מוסר, האומר כי שכר יש לקבל רק עבור עבודה, וכי השלמת עבודה חשובה יותר מכל שכר; הוא גר באותו חדרון מרופט ועלוב, סימלם המסחרי של גיבורי הימים ההם, מסתובב במעדוני-לילה רעועים

פיני הבלש: אקדח ליום-הולדת

ובחדרי-מלון מפוקפקים.

אלברט פיני, אחד השחקנים המשובחים שהציעה אנגליה לעולם הבמה והקלנוע בעולם — היא תאוה לעיניים, ולו רק בזכותו כדאי לראות את גלגוליו של בלש מחודש שכזה. ומי בימינו אינו דבק באשלייה כי העבר היה טוב יותר — ובעיקר מותח יותר?

הו, אילו

רוצחים!

פאט גארט ובילי הנער (סינרמה, תל-אביב, ארצות-הברית) — פרק זה מן ההיסטוריה

ריה של המערב הפרוע, הועלה כבר פעמים רבות על הבד, בגירסאות מגרסאות שונות. סם (כלבי הקש) פקינפה בחר בו, כניראה, לא בגלל להיטותו להיסטוריה. כי אז לא היה בוחר לתפקיד בקריס קריסטופרסון, זמר פופ ידוע ונחמד בהחלט, שעבר כבר מזמן את גיל ה-30, לתפקיד הראשי, בעוד שבילי האמיתי נהרג בהיותו בן 21. מה שעניין את פקינפה הוא העובדה שבילי, בעיניו, הינו סמל לאותן ציפורי-דרור אחרונות במערב הפרוע (כמו חבורת הפראים) שחוסלו בשיטתיות, עם חזירת הממון, המימסד והצביעות מן המזרח. לעומת בילי, שואף פאט גארט, ידיו לשעבר, להגיע, כדבריו ל"שיבה טובה". משום כך, הוא בוחר למכור עצמו בשכר, לבעלי-הממון, ומוכן, למרות כל לבטיו הפני-מיים, לצוד את בילי ולסלק אותו מן העולם. בחברה מסודרת אין מקום ליוזמה פרטית.

כל הסממנים האופייניים לפקינפה מופיעים בסרט בהבלטה: התפרצויות אלימות, מפורקות למיכביהן בתנועה איטית, ילדים המשחקים עם המוות (במקרה זה עם חבלי תלייה), התעללויות סאדיסטיות, עריכה מרתקת של סצנות פעילות, ועוצמה בלתי רגילה של התמונות בהן מתמוגגים האנשים עם התמאורה או הנוף שמסביבם. אילמלא נודעה העובדה שהסרט קוצץ באכזריות עוד

קוברן וכריסטופרסון: למות בן 21

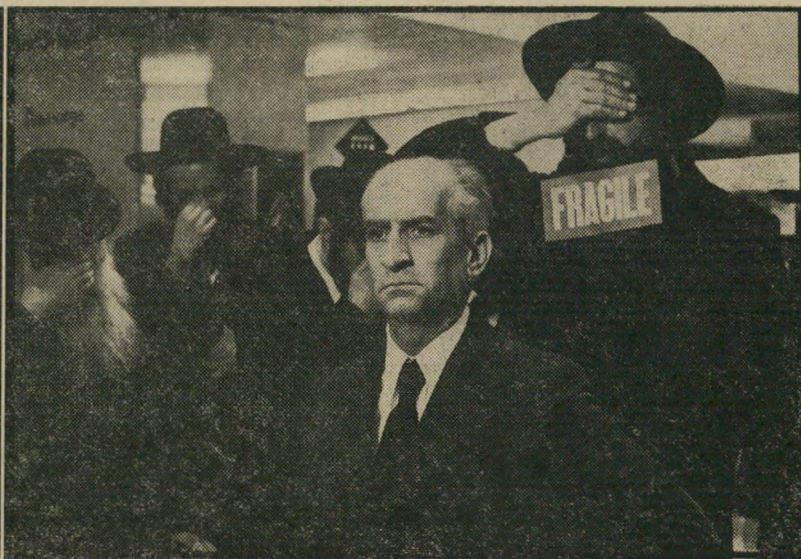
בארצות-הברית, אפשר היה להאשים את פקינפה בכך שעשה את הסרט כדי להראותו לאוהדיו בטרקלינו. עדי-כדי-כך נושאות הדמויות תוויות מוגדרות, ומהוות יותר סמלים מאשר אנשים. וזהו חיסכון בולט, כשמדובר ברוצחים אכזריים ולא באקדוחנים חמודים סתם. אך כפיצוי לכך באים הצילום, השחקנים והמוסיקה היפהפיה של בוב דילן.

חיפה

**** **זמנים מודרניים** (שביט,

ארצות-הברית) — סרטו המפורסם של צ'אפלין על האדם הקטן שמנסה, איכשהו, לשמור על זהותו ועל אישיותו בין ברגי

המכונות המשתלטות על היקום, והמימי-סדים המפעילים אותם. אקטואלי היום, כמו לפני 38 שנים.

דהיפנים בין הרבנים המתפללים — ומחופש כרבי יעקוב להסתתר אצל היהודים ולהתחתן עם הערבים

שני צברים הופיחו

שאפשר לעבור את העולם

בזמן 350 יום

ובקצת אומץ

כיצד אוכלים שורשים עם בני-שבטים פראיים באפריקה, נתקלים בקרבות ב"קמבודיה, משתתפים בציד חיות פראיות עם חואנים ברודויה, ועובדים עם חלוצי אוסטרליה בערבוביה הנרחבת? כיצד מסתובבים בעולם שנים ללא פרוט, עם תרמיל על שכמם וללא ידיעות בסיסיות בשום שפה שהיא, פרט לעברית הבלתי-שימושית?

דומה שאת הנוסחה הבדוקה לכך גילו שני בחורים ישראליים צעירים מצויים, נעמי-הליכות, בעלי רוח הרפתקנית, ה' נודדים סביב העולם זה למעלה משלוש שנים.

את סיפור נודדיהם של צמד ה' נודדים מבית מדרשם מי שהיה מארחם כבונקיה אשר בקומוני' ביה, מרדכי יעקובי:

ידידותם של אבישי וש (מתחרו עם הבש) בן ה'25, מראשון-לציון, ואילי אהל בן ה'24, מהודו-השרון, החלה פורחת עוד בבית-הספר העממי, בירושלים. אבי שירת אחריכך בחיל-ההנדסה. אילי המשיך ב' בית-הספר התיכון בראשון-לציון, למד אלקטרוניקה בבית-הספר הסכני של חיל-האוויר ושירת כמדריך לאלקטרוניקה. ארוחה על הסכין. בשנת '67 נפצע אבי וקיבל שחרור מוקדם מהצבא. אחרי שחשק קצת כסף בעבודתו בחברה לציד כבד בסיני, נסע בשנת '69 לאנגליה, טייל באירופה וחזר ארצה עוד באותה שנה.

כאשר חשתחרר גם אילי משירותו ב'

אבישי ואילי • הכושי ברח

צבא-הקבע — החליטו לצאת יחד לתכיר את העולם.

באוקטובר 1971 יצאו השניים בדרום לקניה, עם 350 דולר בכיס. מאחר שנאלצו להמתין שם שלושה שבועות לאשרת-כניסה לדרום-אפריקה, ניצלו את הזמן ל' טיול יסודי ברחבי קניה, משקיבלו את האשרה, יצאו בטרמפים לדרום-אפריקה, עברו שם כל אחד במיקצועו, למרות שלא היו בידיהם רישיונות-עבודה, ואחרי מאמץ-מאז קנו להם מכונית רנו 4, עימה תרו את הינחסבורג, קייפטאון, דרבן ו' פורט-אליוז, וסביבותיהן. לפני צאתם את דרום-אפריקה מכרו את מכוניתם, והמשיכו בטרמפים לשמורות-הטבע שבגבול מומ' (המשך בעמוד 24)

• מימן: רב הקחילה במיצר טן • ליסה של קרטחנה.

ה שאולות המרתקות ביותר בהיס' טוריה מתחילות במילים "אילו..." אמנם, מכיוון שאי-אפשר לסובב את ה' גלגל אחרת, אין ערך מעשי לשאלות כאלה. אבל מותר להציגן בכל זאת, כדי ללמוד לקח לגבי העתיד.

אחת השאלות המעניינות, על רקע מאורעות השבוע, היא: מה היה קורה אילו הופיעו מרכיבי רשימות ר"צ, ק"צ ו' בכחירות האחרונות ברשימה אחת משות' פת'?

הן קיבלו ביחד 67,639 קולות, שהן מנייה וחצי מנדאטים. הופעה כזאת היתה מושכת בוחרים נוספים, שנתנו את קולו' תיהם למערך, כדי לבלום את הליכוד, או לליכוד, כדי להעניש את המערך.

מותר להניח, במידה רבה של סבירות, שרשימה זו היתה זוכה בששה עד שמונה מנדטים. יחד עם ל"ע, עימה היתה בוודאי מתקשרת בהסכם-עודפים, היתה רשימה כזאת מהווה כיום גוש של 10-12 חברי כנסת.

במצב כזה היתה משתנה מ' מיכ' נה הכנסת השמינית, יחד עם מיכ' נה הממשלה ומדיניותה. כאחת חתקופות הגורליות ביותר בתול' רות עם ישראל, היתה חברו' זה יכול להיות מכריע.

אפשר היה להקים ממשלה אחרת, משות' ררת מסחיטה לאומנית ודתית, משה דיין היה חזל להיות גורם מכריע. המרדל של היסודות המתקדמים ממפלגת העבודה ו' במסד'ל היה מתרומם.

אילי

מחמאה שאפשר

לוותר עליה

א ולי מותר לי להזכיר כאן, ש' העליתי רעיון זה עוד לפני הגשת רשימת-המועמדים — הן בפני שולמית אלוני, הן בפני ראשי ק"צ. הוא לא נפל על קרקע פוריה.

החששות ההדדיים היו חזקים מדי. איכ' שהו קיווה כל אחד מן הצדדים שייצא נשכר מהליכה נפרדת. אלוני ואנשי מ' פחדו מפני הקומוניסטים של מוקד. אנשי מקי' סברו שהקומוניסטים הגהמדים של תכלת-אדום ינחילו להם ניצחון מזהיר. חסידיה של אלוני ביקשו רק להכניס אותה עצמה לכנסת, ולא היו מעוניינים בתהליכים עמוקים יותר.

התוצאה היתה מפזה למדי, ו' כישרון למוקד. שולמית אלוני הי' שיגה כמפתיע הישג נאה מאוד — אז זה אינו משמעותי לגבי ה' יכולת להשפיע על ההנהגת המדי' נה.

חוששני שבצורה עקשה, גרמה לכך לא מעט דווקא הצלחתה הפרלמנטרית של סיעתנו. המעמד של סיעה קטנה בכנסת קסם לרבים — לא רק לגורמים אלה, אלא גם לפנתרים, לרב כהנא ולד"ר שאקי — יותר מאשר הצורך להקים מחנה גדול.

מניין נבע קסם זה? נוכחות סיעתנו הפכה לסנסציה עוד ביום הראשון של הכנסת הששית. כבר במעמד בחירת היו"ר נוכח הציבור לדעת שנוצר בכנסת משה חדש, המתנהג אחרת, מדבר אחרת ומצביע אחרת.

עד אז לא היו בכנסת סיעות קטנות משמעותיות. פה ושם היו רסיסים, יחידים שהתפלגו מסיעות גדולות, או רשימות קטנות שהיו קשורות ברשימות גדולות. כל אלה הלכו לאיבוד. בימים הראשונים היה עלינו ללחוץ במוסדות הכנסת על עצם ההכרה בכותנו לחוות סיעה — כי עד אז לא היה קיים כלל המושג של סיעת יחיד.

תוך שבועות מעטים הוכחנו שסיעתי יחיד יכולה להיות גורם חשוב בכנסת, להכתיב לה את סדר-היום, להעלות בה נושאים, להשפיע בעקיפין על הכרעת הסיעות הגדולות, להשמיע בה קול מ' מעותי של מתא, ליצור כלים לפיקוח על הרשות המבצעת, ללחוץ בבירוקרטיה ובסדר-השילטון פסולים. הוצאנו מפח' האשפה את מוסד השאלתא, והפכנו אותה לכלי יעיל. כעבור חודשיים בלבד הוכנס תיקון לתקנון הכנסת כדי להגביל את ה' שימוש שלנו בהצעות-לסדר-היום ובהצ' עות-החוק פטיות. המושכנו בפיתוח פזיזיחמיה

אלה במשך שמונה שנים רצופות. וכמו תמיד, כאשר שיטת מצליחה, נמצאו לה מחקים רבים.

כמה חודשים אחרי הופעתנו בכנסת, הסעיר ח"כ אליעזר שוסטק את סיעת גח"ל כאשר אמר שסיעת-היחיד שלנו עושה יותר מאשר 26 חברי סיעה זו. חברו שמואל תמיר, שראה את פעולתנו באי' סבלנות גוברת והולכת, בעודו כלוא ב' סיעת גח"ל, ניצל את ההזדמנות הראשונה כדי להתפלג ולהקים סיעה קטנה משלו, שאימצה לעצמה את כל שיטותינו, מבלי לגרוע או להוסיף. כאשר חזרה סיעת רפ"י

הגדולים: שני טארבוזאורוסים נאבקים

— שהיתה כישלון פרלמנטרי טוטאלי — למיפלגת-העבודה, קמה ע"מ כחיקוי לנו. ועברה לשיטה שלנו.

בסוף הכנסת השביעית הגיעו הדברים כימעט לאבסורד. היו בה חמש סיעות יחיד וחצי תריסר סיעות קטנות נוספות. בבחירות לכנסת השמינית הופיעו כ-15 רשימות שקיוו להגיע — במיקרה הטוב ביותר — למעמד של סיעה קטנה. אומרים שהחיקוי הוא המחמאה הכנה ביותר. עד מחמאה זו הייתי מוכן לוותר.

בואם של

היונקים הקטנים

א יני מאמין שההצלחה הפרלמנטרית של סיעתנו היתה רק תוצאה של גישתנו, עבודתנו וכישורינו. בוודאי איני מזלזל בכל אלה, אך היו נסיבות חיצוניות שאפשרו לנו להפעילן ביעילות מירבית. במשך כל השנים האלה, שלטו בכנסת שני דינזואורים שהסתאבו — זה בשילטון וזו באופוזיציה. הציבור התייאש מכל סיכוי לשנות. הם דמו לשני סלעים, שאי אפשר להזיזם או להפעילם.

במצב זה מילאה סיעתנו תפי' קיד חיוני. היא רמתה ליונקים ה' קטנים והיעילים, ששיגשגו כאשר נססו חיות-הענק. תחילה לברד, ו' לאחר מכן בחברת המרכז החופשי ש' וסיעות פחות יעילות, שימשה סיעתנו בימיו למחאת הציבור, תחילה לאופוזיציה גדולה, כוח דו' חב, מדרבן, מרענן ומחדש.

(סיסתנו היעילה ביותר ב-1965 היתה: "דרושה אלטרנטיבה לאופוזיציה!") רק סיעה כשלנו יכולה לחשוף פרשות ענק של שחיתות, שהסיעות הגדולות היו מעורבות בהן. רק אלינו יכול היה לפנות אורה חסרי-ישע, כאשר חבירוקרטית עשתה

לו עוול. רק אנחנו יכולנו לזרוק לתוך חלל הכנסת את הרעיונות החדשים, שהזמן חייב את הופעתם. רק אנחנו יכולנו לקום, אחרי מילחמת ששת-הימים, נגד השיכון המשחית, שהוביל לשואה של יום-הכיפור רים.

הכנסת הששית התחילה בקנוניות של אוניברסל, והכנסת השביעית נסתיימה ב' קנוניות של בדר-עופר. סיעתנו היתה לא רק הקורבן הבולט של קנוניות אלה, אלא גם הלוחמת העיקרית במצב שאיפשר אותן. מילאנו, על כן, תפקיד שהזמן חייב אותן. כישורי סיעתנו יכלו לשאת

הגדולים: שני טארבוזאורוסים נאבקים

פרי מפני שהשתלבו היטב בצרכים אוב' ייקטיביים. צרכים אוניקטיביים אלה השי' תנו.

דרך ציפור

בשמיים

כ חי אני עוקב בדריכות אחרי אתה התופעות המתרחשות בטבע — הזרימה של הלכידות ציבוריים.

להקה של דגים שטה בים. מדוע דווקא בכיוון זה, ולא ימינה או שמאלה? להקת ציפורים עפה בשמיים. מה מכתבי לה את הכיוון? מדוע היא מסתובבת פיתאום וחוזרת על עקבותיה? נדמה לי שהוקרה הטבע לא הגיעו עדיין להסבר אחיד, מוס' כס ומשכנע לתופעות אלה.

מאז התחלתי, בגיל 14, לעקוב אחרי החיים הפוליטיים בארץ הזאת, מרתת אותי תופעה דומה בגודל האנושי.

מה גורם לכך שהמוני בני-אדם מחליטים פיתאום להאמין במשהו או במישהו, שלא האמינו בו אתי מוק' מדוע משנה פיתאום ציבור שדם את כיוונו?

מייד אחרי מילחמת יום-הכיפורים, נר' כחתי לדעת שקרה משהו ביחס הציבור למפלגות. עמדתי על כך בשיחות אקראי עם אנשים רבים (ועדיין אין לאדם פוליטי דרך מוסמכת יותר לעמוד על הלכידות מאשר שיחות כאלה, המפעילות את האיני' טואיזה שלו).

המיפלגות הקטנות נעלמו לפתע פיתאום מן התודעה הציבורית. ה' גושים הגדולים מילאו שוב את ה' במה.

מדוע?

יתכן שמאורעות המלחמה שיכנעו את הציבור שיש לחתור עתה לשינויים מה'.

הירהורים אחרי (ואולי לפני) הבחירות אחרי הדינווארים

השמיע באופן ממשי על הכרעות המדינה. ברגע זה חולמים הרבה אנשים על כוח כזה. גם אני ביניהם.

אני חולם — כיצד עליון — על מחנה גדול שיקיף את כל הדוגלים בישראל אחת, מתקדמת, הומאנית, ליברלית, שור חרת שלום וצדק סוציאלי. מחנה שיכלול יסודות של מיפלגת-העבודה, המחנה ה"דתי המתקדם, מפ"ם, ל"ע, מרי, ר"צ ומוקד, ושימשוך אל עצמו זידרבן לפעולה את הרבים והטובים המואסים כיום בכלל בפעולה פוליטית.

מחנה כזה אינו יכול ואינו צריך להיות מיפלגה מונוליתית. הוא צריך לאפשר ביטוי חופשי לכל יובל המצטרף אליו, לטפח ויכוח פנימי מתמיד, תוסס ומפרה תודית, כדי שליברלים וסוציאליסטים יוכלו לגבש ביחד, תוך ויכוח ושיכנוע הדדי, תוכנית-פעולה ממשיה לשינוי פני המדינה ולפיתרון בעיות-היסוד שלה בי עידן הקרוב.

זה לא יקום מחר. אבל אין זו אוטופיה. זהו יעד שכדאי לעמוד למענו במשך שנים, בפכונות ובי התמדה, גם אם יתגשם בתהליך של שלבים-שדכים.

אם יקום, יסתדרו החיים המדיניים בי ארץ על פי קווים הגיוניים, ותבחר יידע בעתיד בעד מה הוא מצביע. בצד אחד יעמוד הליכוד, בעל בשורת ארץ-ישראל השלמה והפער התברתי הגובר. באמצע יעמדו שרידי המערך הקיים, מדיין ועד ספיר. בצד השני יעמוד מחנה ליברלי-סוציאלי, שוחר שלום וקידמה.

כדי שיקום מחנה גדול כזה, צריך לקום תחילה מחנה קטן יותר, אך די גדול ומשמעותי כדי להוות גורם מושך ומלכד. הוא צריך לכלול את היסודות המתבטאים כיום בר"צ, מרי ומוקד והקרובים להם.

זהו מחנה מינימלי של שישח ער עשרה מנדטים, המאגר בתוכו את שוחרי הרפורמה הליברלית האמיתית בצד סוציאליסטים, עד סמוך תוכנית-פעולה שתוכל לכלב מאה אקף בוחרים ישראליים.

צעיר אחד

חוזר לתוכנית

האם זה באמת חלום? איני סבור כך. איתור הימין ביוזמת אריק שרון לא היה חלום פחות קשה.

נדמה לי שהשינאות האישיות והבעיות האישיות במחנה הקידמה הן פחות חרי

פות מאלה שהיו קיימות בימין. אין שני אנשים במחנה השלום השונאים זה את זה כמו מנחם בגין ושמואל תמיר. אבל בימין נוצר זרם ציבורי חזק, שהכריח את כל הגורמים לקבל על עצמם את עול ה"ליכוד. בילעדיה, לא היה מצליח גם אריק שרון, עם כל ערמוניותו ומישקלו הסגולי. כל מחנה הקידמה והשלום (מילבד קבור צתה של שולמית אלוני, שיש לה בעיות חמורות משלה) מוכה עדיין בהלם. המור ראל ירוד. התיסכול והתאוש שלמחרת ה" בחירות עדיין שולטים בכיפה.

אולם אלה הם מותרות, שאיננו יכולים להישות לעצמנו. הקרב חי מכריע על מדינת-ישראל עומד עדיין לפנינו. האם מותר לנו להתייאש, מפני שהפסדנו קרב?

שריור בן 18, שמצא את עצמו ביים הכיפורים מול מסה של שרון ורגלי מול נשק עדיף ויעיל, בין-השחקים הנוצרים של חבריו, כשבלבו זעם על מנהיגיו ובזו אינסופי למשלחיו — האם היה מותר לו לומר: די? האם לא פנה שוב לעבר התופה, כדי להמשיך במאבק?

במשוואה למה שנדרש מבחור צעיר זה, כל מה שנדרש מאיתנו הוא כאין וכאפס. האם לא נמאז את חובתנו — וזו רק כדי שצי עיר כזה לא יעמוד מחר שוב בי אותו מצב?

במיספרים הבאים:
בבחירות '69 זכו רשימות ש', ק' וג"ס ביחד ב-37,703 קולות, שהיו 2.76% של הקולות הכשרים. הן קיבלו שלושה מנדא-טים (שניים לנו, 1 למק"י).

בבחירות '73 זכו רשימות ק"ג ו"ש ביחד ב-32,616 קולות, שהיו 2.1% של הקולות הכשרים. הן קיבלו רק מנדאט בודד אחד (למוקד).

אילו הלכו לפחות שתי רשימות אלה יחד, או אילו הכריזו ברגע האחרון על רצונן להתאחד — אין די ספק שהיו זוכות גם הפעם בי

הסיעות הקטנות, ובייחוד לסיעה שכוח המשיכה העיקרי שלה היה באיכות פעולתה הפרלמנטרית.

(הצלחת שולמית אלוני היתה תופעה חריגה במצב זה. היא נבעה בלי ספק מ"גורמים שוליים ועונתיים — הרצון להציג ניש את המערך מבלי לעבור לליכוד ו" מבלי לתמוך בסיעות הקטנות והיחודיות. רשימת ר"צ הפכה, כימעט במיקרה, לאגס" ניקוז קטן ליובלים שלא הגיעו אל הנהרות — להפתעת הכל, ובמיוחד להפתעת שור למית אלוני עצמה).

מייד אחרי המילחמה באו אלי שני

תיים במפה הפוליטית. תחת להסתפק בי קולות של מחאה.

יתכן שהציבור הרגיש שקיימת עכשיו אפשרות, שלא היתה קיימת קודם לכן, ל" חולל שינויים מהותיים כאלה, להפוך את הדינווארים לחיות מסוג אחר.

יתכן שתהליך זה התחיל עוד קודם לכן, ויצר את הרוח הציבורית שאיפשרה ל" אריק שרון לנווט את הספינות השונות לנמל הליכוד.

על כל פנים, מיד אחרי הבחירות הפ" סיקו הבריות לשאול את עצמן: מי יעשה את העבודה הטובה ביותר בכנסת ה'

הקטנים: שמונה חברי-כנסת, שש סיעות *

שלושה מנדאטים, למרות הנטייה הנגדית ביום הבחירות. אפילו זה היה משנה באופן ניכר את המצב בכנסת הנוכחית.

מאה אלף

בוחרים

אין טעם לבכות על חלב שנשפך, ולא לצורך זה אני כותב את הדברים. השאלה היא: מה המסקנות הנובעות מכך לגבי העתיד?

מה יקרה בבחירות הבאות — בעוד ארבע שנים, בעוד שנה או בעוד שלושה חודשים?

ברור שגם כיום, טובה בכנסת סיעה קטנה, האומרת את הדברים הנכונים, יותר מדממה גמורה. קבוצה של אנשים הדוגלים בדרך ייחודית לתיקון פני המדינה, וה" מאמינה שדרך זו יכולה להציל את המדינה מוועות ומאסונות. חייבת להתייצב בבחירות, גם נגד הזרם, גם כאשר הזרם הנגדי הוא חזק מאד. אולם המצב הנוכחי היא חייבת לעשות את הכל — את הכל ממש — כדי לשתף פעולה עם חוגים קרובים, לשם קמת כוח גדול, שיוכל ל-

מרצים צעירים, ושאלו לדעתי על ה" אפשרות לרכו את כל כוחות-השלום בי מיבצע חד-פעמי של עצומה למען השלום. תמכתי ברעיון זה בהתלהבות, וכתבתי בו במקום טיוטא של עצומה, שעליה יוכלו לחתום הכוחות המתונים של מיפלגת-העבודה והמפד"ל יחד עם אנשי מרי ושאר תנועות-השלום. ואכן, חברי כל החוגים ה" אלה חתמו על "יוזמת שלום — עכשיו!" אבל נכונות זו לא מצאה ביטוי במערכת-הבחירות. אחד המרצים האלה כינס בביתו את נציגי מוקד ומרי, בנוסיון לכונן לפחות התחלה של שותפות. או כבר לא הייתה קיימת אפשרות חוקית לאחד רשי" מות או לפתוח אותן.

ניסיתי להחדיר ללב הנוכחים את הצורך העליון בעשויות מחווה דרמטית מיידית, שתוכיח לציבור שנוצרת כתובת חדשה, אמינה, רחבה יותר, מאחרת ומלכדת.

הצעתי לאחד מייד את הסיעות בכנסת היוצאת, להבטיח לציבור סיעה משותפת בכנסת הבאה. הסכם-עודפים, מערכת בחי" רות משותפת, ועוד. הוחרתי שאחרת צפוי אסון לכל חלקי מחנה השלום והקידמה. לא הצלחתי לשכנע. התוצאה מתבטאת

באה? מי יוכל את מזימות בדר ועופר? מי יחשוף שחיתויות?

האנשים רצו להעניש את ההנהגה ה" זקנה, שגרמה למחדל הנורא — וחשבו שהדרך היעילה היחידה לעשות זאת היא לתת את הקולות לליכוד הגדול, גם אם התנגדו לתוכניותיו.

אחרים חשבו שצריכים לחזק את הכוח המרכזי, בתור הרע במיעוטו, המסוגל לעשות לפחות משהו למען השלום. כך נתנו אנשים טובים וגבונים את ידם ל" מיבצע, "בכל זאת מערך".

נוצרה ההרגשה שהמישטר הקיים מתחיל להתבקע. שמשו מתחיל לזוז בנוף ה" הפוליטי. שאפשרות ודרושות התפלגויות ואיחורים, ששימו קץ לאבסורדים של הדינווארים — האבסורד של הצבעה בעד מיפלגה שיש בה שוחרי שלום ומילחמה, קידמה וריאקציה. דמוקרטיה ותיאוקרטיה וביורוקרטיה, דינים וזלאכים, בורגים ותאמרים.

ובאותה עת גברה ההרגשה ש" הפעם לא חשוב כמלז מי יהיה בי כנסת — חשוב מי יהיה בממשלה. הכנסת נראתה חשופה רק כמו ש" עושה את האקט החד-פעמי של הרכבת ממשלה. כל מה שיקרה בי כנסת לאחר מכן נראה, בהשוואה לכן, כהתיימשכות.

במצב-כזה זה היה יצפוי כישלון לכל

* ה"כ"ס: גולן ושערי, מל"ע, אבר" מובין ופרוש מא"ג, שוסטק מהמרכז ה" חופשי, טובי מרק"ח, הורביץ מע"מ ואני.

במדינה

עמידה, ברכבות דחוסות-אדם, ליד עיזים ותרגולות. כך הגיעו לדלה, והמשיכו לנפאל ולכלכותה. בדרכם התארחו במיקי דשים בודיסטיים וזכו להכנסת-אורחים נפלאה מצד הנזירים.

בבורמה שהו שבוע, ומשם המשיכו ל-בנגוק, בירת תאילנד. משם — ללאוס. דרך תאילנד ניסו להגיע בטרמפים אל בירת קמבודיה. אך במרחק 90 קילומטר מן הבירה חסם הצבא את הכביש, בשל הקרבות שהתחוללו באזור. למזלם, פגשו את שגריר ארצות-הברית, וזה הטיסם במטוס הפרטי לפנוספן. במשך שלושה ימים היתה העיר נתונה במצור, אך תודות לידע שלהם בשימוש בקלאשניקוב, הורשו ללוות את כוחות-הצבא בסיווריהם, ואף נקלעו לפעולה קרבית אחת. לסייגון הגיעו אבישי ואיל בטרמפים במטוסים פרטיים. הם סיירו מעט בווייט-נאם, ויצאו את הארץ למחרת צאתם של האמריקאים משם.

הם הגיעו בטיסה להונג-קונג, ושהו באי חמישה ימים, אותם הקדישו לסיוורים ול-קניות. משם המשיכו לטייוואן, טיילו באי בטמפים עשרה ימים, ולקראת הגיהפסס הגיעו ליפן, לעיר קובה. בקובה בילו את חגיהפסס בקרב בני הקהילה היהודית במקום, והמשיכו בדרכם לטוקיו. היפאי נים שפגשו בדרכם הבינו את השפה ה-אנגלית הבסיסית שבפיהם, אך לא היו מסוגלים לענות להם. כך ניהלו את כל שיחותיהם ביפאן על-גבי פיסות-נייר.

גשר על הסואי. מיפאן חפסו הצבא רים קלי-התנועה טרמפ על ספינה ש-הפלגה לאוסטרליה. הנסיעה ארכה שבועיים. באוסטרליה שהו שישה חודשים, מהם בילו שלושה בעבודה ושלושה בטיול. לים. עבודתם, שוב במיקצועותיהם. באי-זורי המידבר האוסטרליים, הכניסה להם ממון רב, וביססה היטב את המשך מסעם. בעת שהותם באוסטרליה הגיעה אליהם הידיעה על מלחמת יום-הכיפורים. הם מיהרו להתייצב בשגרירות ישראל. בי-שגרירות יעצו לאיל להישאר, ואבי חזר מייד ארצה, שירת בחיל-ההנדסה והשתתף בבניית גשר-הצליחה על הסואי. אולם, קודם שנפרדו דרכיהם קבעו מיפאן גש: "אחרי המלחמה בפנמה" איל הגיע

(המשך מעמוד 22)

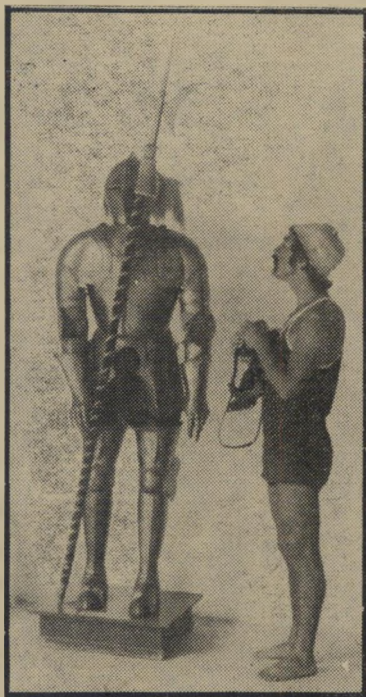
ביק. זמן-מה שהו בלונדון-מרקס, בירת מומביק, ומשם הגיעו, שוב בטרמפים, לרודוזה.

בעיר סולסבורי, בירת רודוזה, קיבלו רישיון-עבודה זמני. כך הבטיחו לעצמם את המשך מסעם, צפונה. ליד אגם הקאריבא שב-רודוזה מצאו בית-מלון. ביקשו בבלות את הלילה על הדשא שבחזיתו. לפתע פתחו שני כושים, שהגיעו מעבר לפינה, בתיגרת-סכינים. צמד הישראלים התערב מייד. הם הפ-ריוו בין הנוצים, לקחו מהם את סכיניהם ושילחו אותם לדרכם. אחרי-כך נכנסו ל-מלון, כדי לאכול.

אחרי ארוחת דשנה ביקשו את החשבון, אך בעל-המלון סירב לקבל את כספם, ו-הסביר: "אתם היצלתם את חיילי אמר. אחד הכושים תאלה בא לרצוח אותי, וה-שני הגן עלי."

כאשר ביקשו רשות לישון על הדשא, בשקיה-שינה שלהם, סירב בעל-המלון גם לכך. תחת זאת הציע להם חדר עם שני רותים ללינת-לילה, חינם.

בבאר של המלון ליד אגם הקאריבא בי-רודוזה פגשו בארבעה חיילים שבאו מ-מרחקים, והתכוננו לצאת למסע-הצייד ה-שנית שלהם, ב-סלווה האפריקאית. מסע-

אייל בארמון האינקוויזיציה * אחרי המלחמה, ניפגש בפנמה

צייד זה היה שונה לחלוטין מן הסאפארי-לתיירים, המכין אפילו את החיות מראש. אבישי ואיל, שהצטרפו כמובן אל הציידים, זכו בחוויות בלתי-נישכחות.

משם המשיכו בדרכם, שני לבנים יחי-דים ברכבות-משא ורכבות-נוסעים מקור-מיות אטיות, בדרכים מסוכנות, עד הגי-עם לפלנטארי, בירת מאלאווי.

אחרי ימים של נסיעה איטית, ואפילו מסוכנת, הגיעו לפלנטארי, בירת מאלאווי. פגשו בבני מישפה ישראלית, שעבדו בי-מקום כסכנאים והתכוננו לערוך טיול בי-מכונות באפריקה הבלתי-נודעת. השניים תפסו עליהם טרמפ, כמובן. כך הגיעו לזאמביה. עבודה במיכרות-הנחושת הי-מפורסמים מילאה את כיסיהם מחדש.

לקראת ראש-השנה הגיעו בטרמפים ל-אלינבתחולל שבקונגו, ובילו את החג עם בני הקהילה היהודית שם. מקונגו המשיכו למפלי ויקטוריה, עברו את אפריקה הי-מידברית, ביקרו באזורי-הרעב וניסו ל-היזון בשורשים — מזונם היחיד של הילידים במקום.

מאפריקה לאפיה. אחרי שבועות נוספים אחדים של סיורים באפריקה עלו על אוניה, בדרכם להודו. לפני הגיעם לבומביי הספיקו לבקר גם ציילון ובי-דרומה של הודו. את תתי-היבשת ההודית עברו ברכבות, בתיתם למבקרים "בקשיש" תחת שיקנו כרטיסים. פעמים ישנו בי-

* בעיר קרטחנה, ליד שריון של חייל ספרדי מימי-הביניים.

21

ספורט טוטו

12

12

ספורט טוטו

21

מינימום חפרס הראשון

השבוע ב"טוטו"

225 אלף ל"י

* * *

מינימום כלל הפרסים

חצי מיליון ל"י

* * *

דפי הסבר מחוקת הכדורגל בתחנות ה"טוטו"

* * *

ביום ה' המועד האחרון למסירת טפסים

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

ייד פסל הנעליים בקרטחנה בטרמפ לקרנבל ברודוזה-נירו

באוגיית-ספרי מאוסטרליה לפנמה, ואבי, לאחר שהשתחרר, יצא לאירופה ולאיי הבהאמה. משם ניסה להגיע לפנמה, אך לא מצא תחבורה נוחה. כך הגיע למיאמי שבפלורידה, התקשר עם איל והשניים קבעו להיפגש בעיר בונקיה, אשר בי-קולומביה.

בי-16.12.73 נפגשו אבישי ואיל בנמל-התעופה. הם בילו את חג התנועה עם הקהילה היהודית בבונקיה. ביקרו בעיר קרטחנה, המשיכו למאיקא, ומשם יש בי-כוונתם לתמשיך לעבור את חופה המיו-רחי של יבשת דרום-אמריקה, להגיע ל-קרנבל ברודוזה-נירו, בברזיל, לחזור צפונה דרך החוף המערבי, לבקר בחבל הי-אמוונס, ואחרי-כך... לכל מקום אליו תי-שאם רוח הנדודים.

ספורט

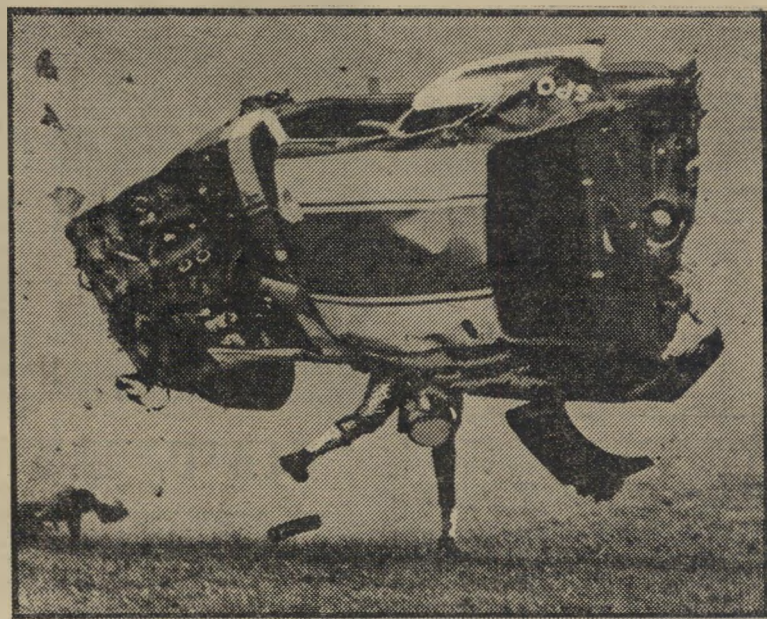
חדמית של אלופה

ענף הספורט המפותח ביותר

ב"הפועל" ירושלים

הוא ענף הנסיעות לחו"ל

מלחמת יום-הכיפורים עשתה שני דב-רים לאגודת הספורט של הפועל ירו-

הוא ניצל ממוות בטוח

הודות לחגורת הבטיחות

מכונית זו סטתה ממסלולה במירוץ שהתקיים בסילבסטון, ארה"ב והתהפכה באוויר כשהנהג, דיויס מתיס תלוי מתחתיה.

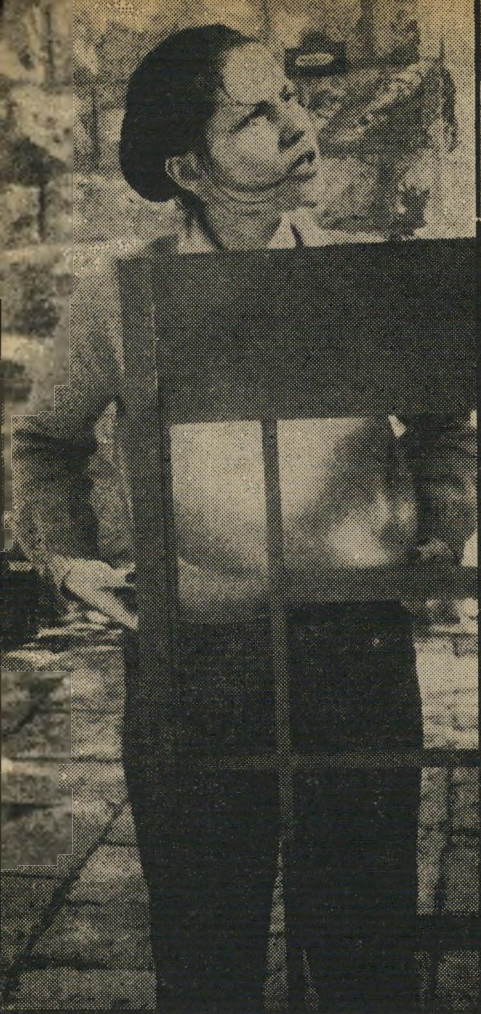
הודות לחגורת הבטיחות ניצל הנהג ויצא בשריטות קלות בלבד.

חגור גם אתה חגורת בטיחות בכל נסיעה.

נסיעותיך תהיינה בטוחות יותר

ומיום 1.4.74 גם בהתאם לחוק המחייב שימוש בחגורה.

משרד התחבורה • המועצה הלאומית למניעת תאונות

קריינית ארית סטיבנסון
אשת האחראי

את התפקיד נבחרו כבר מראש. עוד לפני תחילת הקורס?

החשובה על שאלות אלה טמונה במערכת היחסים העדינה והמורכבת בקרב עובדי הטלוויזיה עצמם. ומעשה שהיה, כך היה, יום אחד הסתבר לאנשי הטלוויזיה כי נוצר מחסור בקרייניות-רצף. תיקנות מור היתה בהריון, דליה מזור התחתנה, ואיש לא העלה בדעתו אפשרות להתחיל בהקדמת תוכניות. כנהוג בתחנות טלוויזיה מי כובדות וזתיקות בעולם, ללא הודעתו הי מוקדמת של קריינית-רצף, או הועלתה הי הצעה להצניח לתפקיד את ברוריה זימרון, מזכירתו של המנהל.

קורס למזכירת המנכ"ל

ברוריה היא צעירה בלונדית, סטרי דנטית לפסיכולוגיה שנה שליטת בי אוניברסיטה בירושלים, המשמשת בשעות אחר-צהריים כמזכירתו האיטית של המנכ"ל, ארנון צוקרמן. אבל היא עבדה בי טלוויזיה עוד לפני, היתה בשעתו מזכירתו של נקדימון רוגל, מה פיתאום לחפוף מזכירת לקריינית?

ואז הסתבר שברוריה היא בעצם מזכירה מתוסכלת, שחלומה האמיתי הוא להיות קריינית-רצף, לחיות אל הצופים מעל גבי המסך וללחוש להם לילה טוב בעת נעילת השידור היומי. כמו הרבה צעירות אחרות, היתה גם ברוריה מוכנה לקבל כל תפקיד בטלוויזיה, ובלבד להיות בפנים, תוך תיקנות שיום אחד יתפנה מקום, תזדמן אפר שרות, ואז יפלו הסיכויים הגדולים ביותר בידי אלה הקרובים לצלחת.

היא לא טעתה. כאשר התעורר הצורך בי (המשך בעמוד 26)

דרכם של קריינית הרצף אל המסך רצופה בכוונות הטובות

של המנהלים

תיקנית בטלוויזיה. קרייניות-רצף כדליה מזור או תיקוה מור אינן נחשבות עד עתה כעובדות הטלוויזיה, והן עובדות על חווים מיוחדים. כשהן חולות או נעדרות מהעבודה, אין הן מקבלות משכורת.

שתיים אלו, בתוספת קרייניות-חדשות כמו כרמית גיא או דן כנר, המשמשים גם כקרייניות-רצף, מספקות בהחלט את כל הדרושים של הטלוויזיה הישראלית למיקצוע

קריינית ברוריה זמרון
מזכירת המנהל

מבוקש זה. מדוע אם כן הכריזה הטלוויזיה על בקשת מועמדים לתפקיד, הומינה 125 מהם לראיונות אישיים, ועורכת עתה קורס לתריסר, כאילו מדובר לפחות בתפקיד מנכ"ל הטלוויזיה. ולא במישרה שבמיקרה הטוב ביותר יתווספו אליה שלושה אנשים? מדוע בכלל היה צורך בהצגה הגדולה של פתיחת האפשרות להופיע כקריינית-רצף בפני כל הרוצה בכך, כאשר אלו שיקבלו

קריינית אביבה מידגוט
שורת הבמאי

לתפקיד, היתה צריכה לשלם סכום של 50 ל"י, דמי-הרשמה שלא יוחזרו אף אם לא תימצא מתאימה לקורס ההכשרה והתיכנה לתפקיד קריינית-רצף. ואומנם, רק 125 מתוך 600 הפונות נמצאו ראויים להזמנה לראיון ולמיבחן מוקדם. אלו טיפחו ודאי בליבן תיקנות לפני המבחן, ולא חריו. הן לא העלו על דעתן שכימעט לאף אחת מהן לא היה סיכוי לזכות בתפקיד הניכסף.

לקורס ההכשרה לתפקיד קריינית-רצף הוזמנו רק 11 איש, מהם שבע נעדרות. ומתוך השבע הללו — חמש היו קשורות

עם היתה הדוגמנות במרכז חלומותיה של הצעירה הישראלית הממוצעת. אחרי-כך היה זה מקצוע הדיילת, שהפך לשיא המאוויים. היום השתנו כבר מושגי הוזהר לגבי נערות ישראל. אין דבר מושך יותר, זוהר יותר ומלהיב יותר לגבי צעירי רה ישראלית מאשר להופיע בטלוויזיה. לא כשחקנית, גם לא כקריינית סתם. מעמד של קריינית-רצף, המופיעה רק למשך שניות מועטות על המסך הקטן בין תוכנית לתוכנית, הוא מספיק בהחלט. די בו כדי להפוך נערה רגילה ל"אלילה". ומה ש קרה לדליה מזור הוא דוגמא מובהקת לכך.

קרייניות הפרוטקציה

בצורה זו אחרת לרשות השידור או לי-אנשיה. מתוך 600 המבקשות היו רק שתיים ללא קשרים וללא פרוטקציה בטלוויזיה, שהגיעו לקורס מפני — כפי שהתבטא הי שבעה אחד מאנשי הטלוויזיה — "הן היו כל-כך טובות שאי-אפשר היה שלא לקחת אותן".

מועמדות מבנים

המעמד העדין של קריינית-רצף, ש-הוא המצאה כימעט בילעדית של הי טלוויזיה הישראלית, אינו אפילו מישרה

משום כך לא היה זה פלא שכאשר פירסמה רשות השידור מודעות גדולות, הן מעל גבי מסך הטלוויזיה והן באמצעות העיתונות, על בקשת מועמדים לקריינית-רצף לטלוויזיה, ניראה הדבר לצעירות ישראליות רבות כ"שאנס של החיים".

כ-600 איש נענו למודעות, הגישו את מועמדותם לתפקיד המתקן של הקרנת לוח המישרים מעל גבי המסך הקטן, או ההכרזה על שידורו של פסוקי-שליח. הרוב הגדול של הפונים היו נערות שרקמו בחשאי חלומות כיצד תהפוך איתן ה"טלוויזיה בן לילה מאפורות ואלמוניות, לי-זוהרות ומפורסמות. שכל בית ישראל נועץ צים בהן עיניים ערב-ערב.

כל מי שרצתה להגיש את מועמדותה

בירושלים; ואילו קבוצת הכדורסל של הי-אגודה, בצירוף אחד מאנשי מזכירות הי-פועל, יצאו למסע תחרויות באירופה.

מועצת הפועלים אישרה תקציב לנסיעתם של 23 ספורטאים ומלוים בקבוצות הכדורסל ו-16 בקבוצת הכדורסל. אולם בי-בדיקת ועדת מבקר ההסתדרות הסתבר כי בקבוצת הכדורסל נסעו 26 איש במקום 23 (המשך בעמוד 26)

ירושלים, הרי ענף הנסיעות לחו"ל הוא ללא ספק המשוכלל והמפותח ביותר. תרומות פיקטיביות. ביולי 1972 אישרה מזכירות מועצת פועלי-ירושלים נסיעות לחו"ל של שתי קבוצות ספורטאים של הפועל ירושלים.

אשר כי קבוצת הכדורסל של האגודה, בליווי נציג מזכירות מועצת-הפועלים וחבר מזכירות הפועל, יסעו לחו"ל כביקור גומי לין אצל קבוצת כדורסל גרמנית שהתארחת

ירושלים. אבל דו"ח הביקורת הקטלני, שהיה בו כדי להאיר את המתרחש מי-אחורי-הקלעים של האגודה, יכול היה להסביר גם לאוהדי קבוצת הכדורסל של האגודה, איך קרה שקבוצתם התדרדרה.

דו"ח מבקר ההסתדרות היה דו"ח מסכם על הנסיעות שערכו קבוצות הכדורסל והכדורסל של האגודה לחו"ל בשנת 1972. הוא הציב על כך כי מכל ענפי הספורט בהם מתעסקים ספורטאים באגודת הפועל

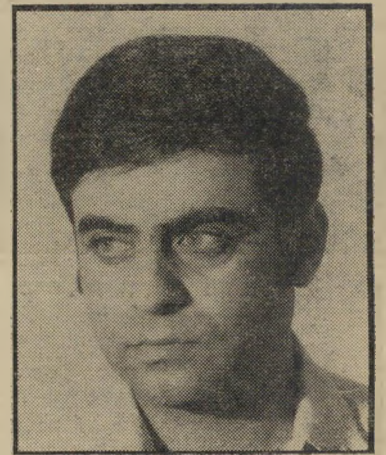
שלים. היא גרמה לכך שקבוצת הכדורסל שלה, תדרדר מצמרת הליגה הלאומית לי-תחתיתה. אבל מצד שני היא הייתה על אחת השעוריות הגדולות שאיימו להכתיים את שם האגודה.

בדיקת כאשר פרצה המלחמה פורסמו מימצאיו של דו"ח ביקורת מיוחד שנערך על-ידי מבקר ההסתדרות. מובן שנוכח מה שאירע לא היה לאיש פנאי להתעסק עם מחזלים קטנים שהתגלו באגודה כמו הפועל

קרייניות-רצף, ערך לה הבמאי יוסי צמח מיבחן, מצא אותה מתאימה לתפקיד. כמה ידידים, קריינים ועורכים, החלו להכשיר אותה לתפקיד, והמנכ"ל, שהיה אז עדיין ישעיהו תדמור, לא גילה כל התנגדות לכך שהמזכירה תהפוך לקריינית.

מי שכן גילה התנגדות היה ועד העובדים. אנשי הוועד הודיעו שהם רואים ב-מינויה של ברויה לתפקיד קריינית-רצף, פרוטקציה אישית של המנכ"ל, וכי אם צריך קריינית-רצף נוספת, יש לערוך מינוי פנימי בין כל עובדות הטלוויזיה המ-עונינות בתפקיד זה.

דרישת הוועד הרגיזה את המנכ"ל עד כדי כך שהחליט: אם מיכרז — אז שיהיה מיכרז! אלא שאו השתתק העניין ונשכח. רק כאשר מונה ארנון צוקרמן כמנהל הטלוויזיה, וברוריה זימרון הפכה למזכירתה, היא העלתה בפניו את בקשתה מחדש. צוקרמן החליט: שיהיה מיכרז — אבל לא מיכרז פנימי אלא חיצוני, אליו תוכל לגשת כל נערה, גם אם אינה עובדת הטלוויזיה. לא חשוב מה שם ניתן למיכרז. עובדה היא שחמש מתוך השבע שהתקבלו ל-קורס ההדרכה לתפקיד, קשורות ברשות ה-

במאי צמח

תפקיד לעזרת ההפקה

שידור, ושלוש מהן, הנראות כמועמדות ב-טוחות ביותר להופעה על המסך הקטן, הן בנות-חסות של דמויות מפתח בטלווי-זיה:

- **ברוריה זימרון**, מזכירתו של המנכ"ל.
 - **אירית סטיבנסון**, אשתו של מרכז ההדרכה של הטלוויזיה.
 - **אביבה מילגרט**, מי שהיתה עוזרת-ההפקה של הבמאי יוסי צמח.
- ודי היה בעובדה זו כדי להוליד מהומה וגלי-ריבולות בבית הטלוויזיה בירושלים.

משהו מריח לא טוב

אמור, נוצר קורס ההדרכה לקריי-ניות-רצף עבור מזכירתו של המנכ"ל. בגללה זכו עוד שתיים ממקורבות הטלווי-זיה להתקבל לקורס, ובסיכוי לקבל תפקיד של קריינית-רצף, ואגב, מי שקופחה היא דווקא קריינית-רצף הוותיקה דליה מזור. גם היא נאלצה להשתתף בקורס שנועד להכשרת טלויזיות, כמתלמדה. כדי שתקבל תעודה מרשות השידור המכשירה אותה להיות קריינית, ותקנה לה עבודה על-פי תקן.

שתי המועמדות האחרות, שנבחרו אחרי שהופעלה מערכת לחצים על המנכ"ל, הן אירית סטיבנסון ואביבה מילגרט. אירית היא חברת להקת פיקוד-המרכז לשעבר, ש-החליטה לוותר על קריירה בימתית אחרי שנישאה לאיש הטלוויזיה גרי סטיבנסון. גרי היה אחראי עד כה לכל קורסי ההדרכה של הטלוויזיה ולמרכז ההדרכה של רשות השידור בטלוויזיה. הוא טוען כי בעת שנבחרו המועמדות לקורס, וביניהן אשתו, שהה הוא בשירות מילואים. כשחזר מהשירות ונודע לו כי אשתו נבחרה כמו-עמדה, פרש מהדרכת הקורס ובמקומו מונה תה לתפקיד תמור.

אמרה אירית השבוע לכתב העולם הזה: "אני נבחרתי בגלל הכישרון שלי, שהם טובים מאוד ואני מתאימה לתפקיד. מדוע נבחרו האחרות, אין לי מושג".

במדינה

(המשך מעמוד 24)

ואילו בקבוצת הכדורסל 24 נוסעים במקום 16. אחרי בירורים הסתבר כי מרבית ה-נספחים, בהם גשות השחקנים, נסעו עם הקבוצות על חשבונם הפרטי. ואילו שני נוסעים בקבוצת הכדורגל ועוד נוסע ב-קבוצת הכדורסל, נסעו על חשבון האגודה, מבלי שנסיעתם אושרה.

מאחר שמצבה הכספי של הפועל ירוש-לים אינו מזהיר והתקציב השוטף מסתמך כמעט תמיד בגרעונות, תמונה היתה ה-עובדה מהיכן נטלה האגודה כספים כדי לממן נסיעות של עסקנים מלוחים נוספים. תוך כדי מהלך הביקורת התגלו אי סדרים משוערים בכל ניהול ענייני הכספים ב-הפועל ירושלים. הנה כמה ציטטות מתוך דו"ח מבקר ההסתדרות:

● "מחוז הפועל ירושלים אינו נוהג להשתמש בפנקסי הכנסות לשם אישור תקבולים... לתורמים ולמשלמי כסף אחרים לאגודה לא נהגו לתת אישורים או קבלות על הסכומים ששולמו".

● "היו כספים, שהתקבלו במוזמנים או בצ'ק ולא הוצאו עליהם תעודות הכנסה כמו על יתר הצ'קים, אלא הם הועברו ישירות לחברת נסיעות ואפילו ללא קבלות רשמיות. רק לפי דרישת הביקורת הומצאו אישורים על קבלת הסכומים. הביקורת מציינת שבחלק מהאישורים היו פרטים לא נכונים ואישורים אלה הוחלפו על-ידי החברה באחרים, תוך מהלך הברורים".

● חלק מהתרומות, שהתקבלו מקבלנים שונים לצורך הנסיעה, לא היו תרומות אלא תוצאה של קומבינציות שהסניף עשה. כך למשל, התגלה כי המחאה על סך של 6000 ל"י, שניתנה כאילו על-ידי קבלן ירושלמי כתרומה לאגודה אינה אלא המ-חאה של הפועל ירושלים, שניתנה לפקודת הקבלן ונתקבלה ממנו חזרה כתרומה כ-יכול.

האיש החזק. על גילויים אלה פסקה ועדת מבקרי-ההסתדרות: מימון נסיעת הקבוצות נעשה בחלקו על-ידי שימוש בכספים שנועדו למטרות אחרות. בחשבון הנסיעות נמצא רישום הוצאה שאין לו אחיזה במציאות ומטרתו ברורה — להסוות הוצאות כספי הסניף למימון נסיעות ה-קבוצות.

אילו היה אדם פרטי או מוסד פרטי נתפס בעבירות מעין אלה, אין ספק שהוא היה נתבע לדין על-ידי שלטונות המס במדינה. כיוון שכאן מדובר באגודה צי-בורית של הפועל נשאר הדבר בגדר עניין משפחתי. למרות דו"ח המבקר לא הוסקו מסקנות אישיות לגבי עסקני האגודה ו-איש מהם לא נתבע לתת את הדין על ה-ניהול הפיקטיבי של מאון כספי האגודה. כאשר נשאלו כדורגלי הפועל ירושלים,

עסקן ברוכיאלי

יבור ברוכיאלי

על המצב באגודתם, היו כולם מוכנים ל-הצהיר הצהרות ככדות מישקל, בתנאי ש-שמים לא יפורסם. אמר אחד השחקנים: "בהפועל ירושלים, כמו בכל קבוצה אחרת, יש אדם שהוא האיש החזק של האגודה, האיש החזק אצלנו הוא אדם שאין לו כל תפקיד באגודה. הוא פשוט מחזיק את כולם בידיים שלו. זהו יצחק משולם". כיצד מגיעים למצב בו אדם ללא כל תפקיד מוגדר, מצליח לעשות באגודת ספורט ככל העולה על רוחו?

עסקן משולם

משולם משולם

"זה ענין של שנים" אמר שחקן אחר, "עוד הרבה לפני שאני הגעתי לכאן. הוא חי את הפועל ירושלים, כמעט עשרים וחמש שנים. עשה כמה טובות לאגודה, התחילו לשמוע להצעות שלו, וככה לאט לאט הוא כבש אותנו. היום אין דבר ב-אגודה שיכול לעבור בלי האישור שלו. הוא בוחר את השחקנים, הוא בוחר את האנשים שיצאו לחו"ל, כאשר רצו להגיש בקשה לדחות את הליגה בכדורגל בגלל המילחמה, היה הוא היחיד שלא הסכים, והנה באמת לא הגישו את הבקשה וה-עובדות: תראו את הפועל ירושלים היום".

יצחק משולם טוען, כאילו הוא יו"ר נבחר של האגודה מזה שנים רבות. מי בחר אותו לתפקיד זה? איש מן השחקנים אינו יודע. משולם, העובד כמנהל בסולל בונה, אינו מתכחש לתואר של "האיש החזק" באגודה. בנאוה מרובה הוא אומר "אני לא הסכמתי לצרופם של אנשים מסוימים לנסיעה והם אומנם לא יצאו, ובגלל זה התחילו הצרות".

אין תגובה. מזכיר הפועל ירושלים, אריה ברוכיאלי, אינו יודע מדוע ממרדים את החיים דווקא לאגודתו. הוא רוטן על הביקורות הבלתי הוגנות, ועל שמנסים להדיק להפועל ירושלים תדמית של רמ-אים. הוא מטיל את האשמה בחלק מן העסקנים. לדעתו היתה זו הלשנה של אחד העסקנים הממורמרים שלא יצאו ל-חו"ל, שגרמה לדו"ח מבקר ההסתדרות. על ממצאי המבקר אמר המזכיר:

"אפשר לחשוב שרק בהפועל יש מקרים כאלה. כשהפועל תל-אביב נסע לאוסטרליה הוא השאיר אחריו חובות של חצי מיליון לירות. אף אחד לא עשה לא ביקורת, ולא פירסם את הדברים. אז למה נטפלים דווקא להפועל ירושלים? הם לא בסדר, אני כבר אלמד אותם, אצעק להם ככה שהם ידעו מי מדברים".

על פי החוק, היה צריך להעביר את מימצאי מבקר ההסתדרות לחקירת ה-מישטרה, אולם מבקר ההסתדרות לא מצא לנכון לעשות זאת. הוא העביר את מימצאיו לידיה של ועדת הביקורת המרכ-זית בהסתדרות על מנת שהיא תשקול אם יש מקום להסכת מסקנות במישור ה-אישי והחברתי. כשנשאל מדוע לא הועבר הדו"ח למישטרה השיב: "אין תגובה".

תמרורים

נחוג . יום־הולדתו ה־48 של אל"מ (מיל.) אריה שחר, לשעבר מנכ"ל לילנד ומפעלי תובלה, כיום מנכ"ל מיפ-עלי ים־המלח.

נחוג . יום־הולדתו ה־52 של אלוף (מיל.) אהרן (ארוני) דרור, מישנה לנשיא אוניברסיטת תל־אביב, לשעבר מפקד הנח"ל, מפקד גולני וראש אכ"א.

נחוג . יום־הולדתו ה־60 של מנכ"ל תע"ל (תעשיית עץ לבד) אריה סחרוב, סגן־אלוף במילואים, מפעילי הרכש וההגנה, חבר הקוריקטוריון של הטכניון, אחיו של מי שהיה בזמנו מפקד המשרה יחזקאל סחר.

נחוג . יום־הולדתו ה־69 של פסור יצחק הנס קלינגהופר, ח"כ לשעבר שסגר את רשימת הליכוד בבחירות האחרונות, פרופסור למישפט חוקתי באוניברסיטה העברית, היה בשירות משיפטי בעיריית יוגה ומנהל חוות חקלאית בברזיל.

נחוג . יום־הולדתו ה־50 של מזכיר מיפלגת העבודה במחוז חיפה, ח"כ משה ורמבן, שהוא חבר דריקטוריון צי"ם, נכה צה"ל ממיל-חמת השיחרור.

רבין

נכחרה . ל-

חברת ועד הבית, בבית המשותף ב־נווה אביבים שם יש למישפחה דירת־גג, אשתו של שגריר ישראל ל־שעבר בארצות־הברית רות רביאלוף (מיל.) ח"כ יצחק רבין, דאח רבין.

נישא . כרונות בתל־אביב, שיאנית עולם לספרט נכים בוריקת דיסקוס ובהדיפת כדור־ברזל ציפי רוזנבאום, ושיאן עולם בשחיית 50 מטר חתירה ל־נכים אריה רובין.

זכו . בפרס הבינלאומי לצילום על־שם הצלמת היהודיה השבדית אנה ריבקין בריק, בסך שלושת אלפים קרונות שבידיים, צלמי העיתונות שלמה ערד ו־יוסי רוט, עבור "תרומת המצטיינת ל־אמנות הצילום, הבעת הבנה ואהבה לאדם, בהתאם לרוחה ואופייה של אנה ריבקין בריק המנוחה".

הועלה . לדרגת אלוף, תת־אלוף יקותיאל ("קוֹת") אדם (אדמוביץ), בן ה־47, שנולד בתל־אביב, היה חבר השומר הצעיר, הצטרף לגדנ"ע, עבר קורס מפקדי כיתות וקורס סיור, שימש במילחמת העצמאות כקצין סיור בחטיבת גבעתי, השתתף במבצע

אדם

סניי כמפקד יחידת סיור, אחר מונה ל־מג"ד בגולני, פיקד על קורס מפקדי פלוגות, היה קצין אג"ם בפיקוד־דרום, למד בבית־הספר ל־מילחמה בצרפת ו־אחר היה ראש מחלקת ח"ר במחלקת ההדרכה במילחמת־ששת־הימים היה מפקד חטיבה, פרש לפני כשנה מצה"ל, חזר עם פרוץ מיל-חמת יום־הכיפורים ושירת בפיקוד־צפון.

נפטר . בבאזל, בגיל 70, האוצר הראשי הראשון של מוזיאון ברונפמן ל־מיקרא וארכיאולוגיה במוזיאון ישראל, ד"ר פנולא פ. כהנא. יליד ברלין, עזב את גרמניה עם עליית היטלר לשלטון והצטרף לצוות בית־הספר הארכיאולוגי הבריטי באתונה, עלה לארץ ב־1938, מונה ב־1940 לאוצר במוזיאון רוקפלר, שירת במילחמת השיחרור בצה"ל ועם הקמת מחלקת העתיקות של מדינת־ישראל נמנה על עובדיה הבכירים וניהל את המוזיאון של אגף העתיקות ב־1961 הוזר מן כחבר במכון למחקר מתקדם בפרינגטון, מ־1965—1969 שימש כאוצר המוזיאון לארכיאולוגיה.

בואו לאילת

להפגת מתח, למנוחה ולהנאה!

אילת היא המקום המתאים ביותר להפגת המתח ולצבירת כוחות רעניים. השלווה השורה כאן תעביר אותך אל עולם אחר: אקלים נעים בחורף (22 מעלות צלזיוס בממוצע), שמש מלטפת בכל שעות היום, אוויר יבש וצל, נופי בראשית הנושקים לים הנפלא ועולם תת־ימי נדיר ביופיו.

האין זה בדיוק האוירה הדרושה לך כעת?

אילת ומלונותיה מציעים עכשיו שירות אישי בתנאים מיוחדים. להלן רשימת בתי המלון ומחירים המתייחסים ללינה + ארוחת בוקר לאדם (שני אנשים בחדר) כולל כל המסים:

המלון :	טלפון :	המחיר :	המלון :	טלפון :	המחיר :
בלו סקי קרואן	3953	24	שלמה	3112	41
כוכב הים	2362	25	אילת	3104	50
קרואן	2776	27	גני שולמית	3122	50 3611
סהרה	2128	27	הסלע האדום	3171	50
עציון	2457	27	לרום אילת	4111	50
סנפיר	3188	27	נפטון	3131	50
בקעת הירח	5111	35	סט. טרופז	3977	50
מלכת שבא	2111	40			

הזמנות מתקבלות ישירות בבתי המלון. פרטים על תכניות נוספות ניתן להשיג אצל סוכני הנסיעות, חב' ארקיע, חב' אגד וכן בבתי המלון במקום.

**חיי אישות
חפשיים
ללא
דאגה!**

**עם ההמצאה
השוויונית
המשוכללת**

בקשי עלון הסברה חינם
אודות שיטת C.D. אינדיקטור
הבדוקה והמקובלת כיום
בעולם כולו

C.D. אינדיקטור (ישראל) בע"מ

ת.ד. 26300 ת"א

שם:

כתובת:

לנוחיותך

טפסים שיטתיים ב'לוטו'

בניחוש נכון.
סיכוייך
גדולים יותר
בטפסים שיטתיים.

פרטים בכל תחנות
האיסוף של

לוטו

8 סימנים
28 ציורים אפשריים

9 סימנים
84 ציורים אפשריים

10 סימנים
210 ציורים אפשריים

יצרן היחיד והחשוב

„אתם צריכים להאמין

דנו, אמר הקצין המצרי

לעמיתו הישראלי,

לפני שנפרדו סופית

אחרון חיילי צה"ל עבר את הגשר, מערבה. הכוחות הופרדו — וכך הגיעו לסיומם. לפי שעה, יחסיידידות שנקרמו במשך החודשים האחרונים בין חיילים וקצינים של שני הצדדים האויבים. יחסים אלה היו אחד הנכסים היקרים ביותר שנוצרו אחרי המלחמה.

רוב השיחות בין האויבים היו מאול- תרות, ואיש לא טרח לרשמן. אבל לפחות קצין-מילואים אחד הביא עימו הביתה רישום של שיחה אופיינית. היא היתה מעניינת לא רק בשל תוכנה, אלא גם בשל סיגנונה.

ההגן הנוסח, כפי שרשם אותו סרן גרעון, אחד הזוחמים בדרום:

גרעון: מה נשמע היום?

עדי: חדשות טובות.

גרעון: אני מקווה שאכן זה כך, אבל מה פשר הודעות העתון אל-גומהוריה בדבר אי-סיום המלחמה או ההכרה ב- ישראל?

עדי: זוהי רק תעמולה. האמת היא שאנו רוצים שלום והולכים לקראת זה.

גרעון: מדוע סאדאת אינו מוכן לומר זאת בפירוש?

עדי: אתה חייב להבין. סאדאת אינו יכול לומר זאת בפירוש. אני מבטיחך שהפעם הוא באמת מתכוון לשלום. הוא מנהיג חדש, ולמרות שחלק מהאינטליגנציה תומך בו, הבעיה היא לרכוש את לב ההמון הנבער, השבוי בקסם דמותו של נאצר, שדובר אחרת לגמרי. לכם, זרים וישראלים, קשה לתפוס בכלל איזו תפנית, מהפיכה ממש. זה לדבר עם ישראל על סיום לוחמה ועל שלום של ממש. קשה שבעתיים להסביר זאת, לאחר שיצאנו למלחמת אוקטובר שהיתה, לפחות בחלקה, ניצחון, ופתאום יש תפנית לכיוון השלום.

על סאדאת לעמוד מול מדינות ערביות שבאמת מתנגדות בתוקף להשלמה עם ישראל. אנו נאבד את ידידותן על-ידי הצהרה ברורה של שלום עימכם, וגם נפסיד את כל הכספים הזורמים מהם אלינו. כמוכן, אנו עלולים להפסיד את אספקת הנשק המזורמת כיום מרוסיה. לקסינג'ר אתם מאמינים? מדוע אינכם מוכנים לקבל מה שהוא מוסר לכם ב- צינעה?

גרעון: ב-67' היו כוחות או"ם בינינו וביניכם, ובוקר אחד סילקם נאצר, ופתח בצעדים לקראת מלחמה. ב-69', למחרת הפסקת-האש, קידמתם טילים לכיוון ה- תעלה. כיצד אנו יכולים להאמין לכם הפעם?

עדי: האמן לי. לפני כשנה וחצי הש- תפסנו בכנס קצינים סגור עם סאדאת. אני הייתי בעל הדרגה הנמוכה ביותר שם. סאדאת אמר אז בפירוש שצריך להתחיל להתעסק באירגונה וקידומה הפנימי של מצרים, ואם ישראל היתה רק מראה סימני נכונית רצינית לנסיגה מסיני, היינו נדברים עימה. נקודה זו בדברי סאדאת או — הרצון להתרכז בענייניה הפנימיים של מצרים — קסמה לי, וגרמה לי להעריכו כאדם חכם.

גרעון: אתה חושב שיש לו סיכוי להצליח?

עדי: תראה, לטווח ארוך ברור לי שלא הכסף של פיצול וקדאפי יבנה את מצרים, ולא הסיוע הסובייטי. אחרי השלום אנו נסלק את הרוסים (מראה על נעלו — „נדרום אותם"). רק העם המצרי לבדו, ובמרידי, לאט-לאט, יבנה את מצריים החדשה, כמו שבונים בית. קודם חופרים בורות, אחריכך יוצקים את היסודות, אחרי- כך את הקירות ולבסוף את הגג.

גרעון: אבל לפחות משהו בכיוון חיובי אתם צריכים גם לומר וגם לעשות.

עדי: זר לא יכול להבין איות מיסנה (המשך בעמוד 30)

כשתבוא לעבוד בנמל אילת...

לנמל אילת דרושים עובדים עד גיל 32 אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני מעולה למקצוע הסווארות.

נמל אילת מציע לך א עבודה קבועה ומסודרת במפעל דינמי עם סיכויי קידום בעתיד א בתקופת הנסיון מגורים בבית נמל (מלון) עם ארוחות, תמורת תשלום מינימלי א בשנה הראשונה זכות של 8 טיסות תל-אביב וחזרה, על חשבון הנמל א עזרה כספית ברכישת דירה בתוספת הלוואה ל-10 שנים א (יש צורך להמתין בתור לקבלת דירה באמצעות חברת עמידר באילת). הנחה במס חכנסה ומס אחיד. לחוסרי נסיון בעבודת נמלים, תינתן הכשרה מתאימה וחזרה בנמל אילת. חמוניניים לעבוד בנמל אילת ולחשתקע בעיר, יפנו למשרד הראשי רשות הנמלים, בית מעא דרך פתח תקוה 74, תל-אביב, קומה 11, חדר 1121 בכל יום שישי, בין השעות 9.00—12.00 וביאר עמם תעודת זהות ומס מלואים יותן גם לפנות בכתב למזרח כח אדם. נמל אילת, ת. ד. 37, אילת.

אילת הקסומה קוראת לך!

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא-דואר 136 • מען מברקי: עלמפרס • הדפוס החדש בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • השעה: גד בע"מ • גלוטות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • חורך הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ.

מאז היתה גולדה מאיר שרת-החוז של ישראל - לא היתה שרה כמוה

גולדה השחורה

היתה קצת שחקנית-קולנוע, למדה מיש-פטים במכללת קאמברידג', והוסמכה כעורכת-דין.

אידי אמין הבין כלל פוליטי חשוב: האויב של אויבי הוא ידיד. בייחוד כשהאויב של האויב הוא אויבת נהדרת, ארוכת-רגליים ושופעת קסם שחור. לכן ביטל את צו-הגירוש של קודמו והזמין

אידי אמין

ס וויסוף הוא עשה את זה. הוא הפך את הפילגש שלו לשרת-החוז.

את ישראל מייצגת גולדה מאיר. את הודו מייצגת אינדירה גאנדי. אבל לאוגנדה יש משהו עוד יותר מיוחד: אליזבת - שרת-החוז הפכה ביותר בעולם.

אילו ראה אותה שלמה המלך, היה כותב עליה שיר-השירים חדש. אידי אמין אינו המלך שלמה. לכל הדיעות הוא קצת מטורף, קצת פרימיטיבי וקצת מבחיל. אבל כמו שלמה המלך, כשהוא רואה מישהי

שחורה ונאוהה, הוא יודע מה לעשות. ועכשיו הוא עשה את זה.

למי מאמין אמין

ה וא ראה אותה מייד כאשר הצליח, בעזרת ישראל (ואולי גם ביוזמתה), להפיל את השליט הנאור של אוגנדה, מילטון אבוטה, ולהפוך את עצמו לדיקטטור. זה היה בינואר 1971.

אבוטה היה אדם מתקדם. כחלק ממאמציו להפוך את אוגנדה לארץ מתקדמת, הוא גירש את המישפחה המלוכנית של אוגנדה המערבית, "ארץ הרי הירח".

יצירת הפאר של מישפחה זו היתה, לכל הדיעות, בתו של המלך רודיקי השלישי: הנסיכה אליזבת באגאיה, נסיכת טורו.

פתח בפניה את הארמון שלו, והיא עברה לגור במחיצתו.

חיש מהר ששטה השמועה שהיחסיה היא האדם המקורב ביותר לעריץ, האדם היחיד שאמין מאמין לו. הוא מינה אותה לשגרירה מיוחדת ונציגת אוגנדה באו"ם. נתן לה לעמוד לידו בקבלות-פנים רשמיים, שיתף אותה במשאומתן דיפלומטי מסובך.

כדאי

להדק יחסים

ל נסיכה בת 28 לא איכפת שבי אוגנדה שולט עתה מישטר של טרור. בשעה שחשודים נרצחים בהמוניהם במחנות-ריכוז, נשים אסיאתיות נאנסות ברחובות על-ידי חיילים, ורבבות בני העדה האסיאתית גורשו מן המדינה בתנאים אכזריים, עמדה הדוגמנית ליד העריץ הנבער ותירגמה את הודעותיו המטורפות - וביניהן התודעות בהן איים לפתוח במלחמה נגד ישראל, ארצות-הברית ושאר אויביי העם האוגנדי.

עכשיו העניק לה את המעמד הראוי לה. כשרת-החוז, תארח קבלות-פנים דיפלומטיות בזכות-העצמה. כמה דיפלומטים ישראלים הצטערו השבוע כפליים על ניתוק היחסים בין אידי אמין כפוי-הטובה לבין המדינה שהמציאה אותו.

"אהה", אמר אחד מהם, באנחה עמוקה וכנה מאוד, "אילו יכולתי עכשיו לקיים יחסים הדוקים עם אוגנדה ולמצוא מצע משותף עם ראש משרד-החוז שלה..."

את הנסיכה הביתה. הביתה ממש: למרות שיש לו כבר בבית ארבע נשים, כנראה לגבר מוסלמי החי על פי הקוראן, הוא

היא הגיעה ללונדון, וכאשר ראו האנגלים את מעלותיה ומידותיה (84-58-84), הפכו אותה בו במקום לדוגמנית צמרת. אחריכך

דרישות, ואנשי הגדוד מספרים כי אין כמו פלוגת המפקדה.

חלוקת תחת אש. מספרים מפקדי הפלוגה, רבי-סרן אריה, וסגנו, סרן זכריה (ז'אק): "כאשר המג"ד הציע לנו להיות בפלוגת-מפקדה, רצינו לירות בו. כאנשי טנקים, הורגלנו כל הזמן להת"יחם מלמעלה למטה למפקדונים. אבל ה"מג"ד נכנס לדירתו — מספר אריה — ונשאר שם ארבע שעות, עד שהסכמתי. הוא פשוט עבד על הציונות שבי, ושאל אם ארצה שגם במלחמה הבאה תחזור פרשת השואה האפסנטית של מלחמת-ששת-הימים, עת הגדוד נתקע בלי דלק ואספקה."

אריה הוא בחיני האורחיים מהגדס ה"מנהל חברה הנדסית המעסיקה 50 איש. לא היו לו קשיים רבים באירגון נושא ה"אספקה על בסיס מינהלי טהור. בתחילת עבודתו קבע כמה כללי יסוד: עדיפות רא"שונה לטנקים — בכל.

בגדוד זה אין מיקרה בו הולכים אפס"נאים בציד טוב שאיננו לטנקיסטים. כך גם האוכל, וכל יתר הפריטים. הצידוד ה"מיוחד שהגיע בתרומות, כמו טרנספורטורים

(המשך מעמוד 28)

ואיזה משבר זה בשביל המצרים, לשנות כיוון במגמות התפיסות עם ישראל. גם בקרב המשכילים, לא כולם מסכימים לכך. במלחמת אוקטובר סאדאת נקלע למצב שהיה מוכרח "לעשות משהו". כיום הוא חזק, ולבטח מעוניין בכיוון של שלום. אני משוכנע שפעם הוא יחשב לגיבור של מצריים.

גדעון: אז איך אתה מתאר לעצמך שיתפתחו העניינים?

עלי: זה מוכרח להתקדם בשלבים, צעד אחרי צעד. בהתחלה תיפסק המלחמה, ורק לאחר שנה-שנתיים אנו ניסע לתל-אביב ואתם תסעו לקהיר.

גדעון: אמרת דברים חשובים ומעניינים. הלוואי ואתה מייצג רבים בעם ובצבא המצריים.

עלי: האמן לי שרבים חושבים כמוני. הבעיה היא שאתם בשלב זה צריכים פשוט להאמין לנו. באמת, עניין האמון זה דבר מסובך. בהתחלה, המח"ט שלנו אסר עלינו לשוחח עם הישראלים. אך לאחר

ללא צל של ספק זהו הטוב בחודשי השנה עבורך. כסף ירוס תודות למאמץ בעבר. כל יומה של תזכה בביול מבורך, בעלי שררה יקבלו אותך ב" עין יפה ותייחסו אליך כפי שלא תתייחסו מ" זמן לבני-אדם. רק חיי האהבה לזרים בצל. ה" פעם זה תלוי לא רק בכוכבים אלא גם בכך חזק להשתחרר מהרגליך כלפי נשים. אם תשת" דל ותאמץ את כל רצו" נך, יש סיכוי, אם כי לא בהיר ביותר, שהמצב ישתנה לסובתך.

אחרי שבוע מלא פעילות, מתח והפת" עות נסה להירגע, אחרת תיתקף בעצב" נות ייתרה. אתה עלול

לרוב השבוע עם אנ" שים רבים בעיקר במ" קום עבודתך. אופיך הסוער יגרום לך צרות צוררות. חוסר מול משווע יפקוד אותך בסוף השבוע. רק ב" שטח אחד צפויים לך הצלחות: נשים! נסי" עה לאיזור מרוחק מ" מקום מגורך תסב לך אי נעימויות רבות, ואולי יותר מזאת. היכון לך.

השבוע מתחילה תקופה של מיבחן. כמו בכל מיבחן השתדל להוכיח את מירב יכול"תך. אתה בתוך העניי"נים וזה מחייב אותך. בריאותך משתפרת. מ" צד שני — יש מקום לדאגה בקשר למצב בריאותו של אדם אהוב. אל תהיי כל כך מפתח"הוא אינו האיש המת"אים לפיתויים, ואם ית"פתה יהיה זה רע ומר בשבילך. רדי מהאול"ים פוס יכו את שריריה בזמן האחרון. את מאבדת ידיים שעוד תצטערי על אובדנם.

זה שבוע מאוד מעודד לבני מול גדי. אם ניצלת הזדמנויות שנקרו בדרכך בתחילת השנה — תז" כה עתה לפירות מות" קים ביותר, שיטביעו חותם על אורח-חיך. אם חשבת לבנות, לקנות או להשכיר בית זהו הזמן, נסה ותראה. נסי להשתח"ר מהגשמיים שלך, את מעוררת דחיה. עיסוקך האחרון אינו

מביא לך תועלת רבה ופוגם בשמך הטוב. רצוי מאוד שתעביר לעיסוק אחר.

את מקפידה יתר על המידה בעניינים קט"נים והדבר מעצבן את בן זוגך. אל תפריי"בשמרנותך, תני לו "השתעשע קצת, אחרת יחול משבר ביחסים. השבוע הוא שבוע טוב לביגוד, אם היו לך תוכ"נית לרכוש לך מלתחה חדשה, עשי זאת ללא היסוס. השתמשי באי"פורמציה שקיבלת לני"צול כספך, האינפורמ"ציה נכונה ואת יכולה לחסוך לעצמך הרבה מאוד בכתובת ש"קיבלת. מה דעתך על שיפור הופעתך?

נסינוך לשנות את חיי משפחתך עשוי להצליח, אם תדעי להתמקד בקו חדש

נסינוך לשנות את חיי משפחתך עשוי להצליח, אם תדעי להתמקד בקו חדש

נסינוך לשנות את חיי משפחתך עשוי להצליח, אם תדעי להתמקד בקו חדש

שבוע שיגרתי ואפור. הוא יימשך כך הרבה זמן. עליכם לי" הישגור לא לעבור את הגבול ולהפיק את תועלתם ביד הגורל. תקופת המרידה שלך מאדם קרוב אליך תי" משך מעבר למצופה, אבל בסופו של דבר הוא ישוב אליך. קבלי אותו כמו שהוא ו" השלימי עם גורלך. לא תצליחי לשנות אותו ורק תזיקי לעצמך.

לאחר הפסקה ממושכת, חזרת להיות ע"ץ מך. נצל את השלווה היחסית ממנה אתה נה"נה כדי לקדם את מע"מדך בעבודה לשפר את היחסים במשפחה. פקח עין על שותפיך ועל הכפופים לך ואל תתר"שם מדברי חנופה. בת שור — אם תניחי לו לרכב עלייך — תגרמי"רק סבל רב לעצמך.

אם תסמוך השבוע על האינטואיציה שלך, ולא תהסס לך" כל החלטות חשובות במישור הכספי, עומ"דים לרשותך סיכויים רבים לעשות עיסקה מצויינת ולהבטיח את עתידך לאורך ימים. אם ההחלטה אינה ב"יך, הפעל את מלוא השפעתך על בר הסמ"כא, והשתדל לשכנע אותו לקבל את עמדתך — ואז תצליח.

השבוע יעמדו בפניך אתגרים חדשים, וע"לך יהיה להתאמץ כדי להוכיח את כשרונך ו" יכולתך. בת סרטן — היזהרי שלא להסתבך בסערות רגשיות העל"לות לגרום לך לאכזבה ודיכאון. אם תנהיגי ב"קור-רוח, תפיקי מהר"פתקאות" הרומנטיות הנאה, במקום הסבל ש"היה מנת חלקך עד כה.

בתחילת השבוע שב בשקט. השתדל ל"בור מנוחה. בשבוע ה"כא תזדקק לכל כוח" תיך הפיזיים וחנפ"שיים. לך, בת אריה, כדאי השבוע להפסיק להתאמץ בין כה וכה לא תראי עמל בטי"תך. יחד עם זאת חתאי לכם, בני אריה להתחיל לחסוך לשעת מצוקה לעומת הבש"רות הרעות, עתידכם צופן בחובו אושר.

מתנה בלתי-צפויה מקרוב משפחה או מ" ידיד קרוב. קבלי אותה והחזירי לו כגמולו. לך בתולה, מצפה שבוע מלא חוויות. פעולה אר"תה אתה מתכנן כבר כמה חודשים, תתבצע השבוע לשביעות רצו"נך. סוף השבוע מת"אים לנסיעות קצרות. זה גס יפיג את המתח שהעטבר ב" יחזיר ב"אופן מיוחד מן הנסיעות לטווח רחוק. לא שנשקפת לך סכנה פזית או משהו דומה, אלא שפתפתחות דברים שתבוא בעקבות נסיעה כזו — תפריע לך רבות בעתיד.

מ"פ מיפקדה אריה תוצאות מידיות

והשיישינה, התייחסו אליו במישמעת בר"זל, כאשר הכל נספר, ונעשה הכל למנוע נזילה שלא בתקן. כלל שני היה פקיד-גדודי ועוד בעלי תפקידים, כמו פקיד-כלל אינם עושים כלום. בגדוד זה היה השלם אחראי לחלוקת תחמושת, וה"פקיד טיפל באוכל. הכלל העיקרי היה הימצאות המ"פ וסגנו בראש כל כוח ה"אספקה. בעיקר בחלוקת תחמושת ודלק תחת אש לטנקים, בקו הראשון. הדוגמה האישית השפיעה, נוספו לה הרצאות צי"ר גיות של המ"פ והמג"ד, שנטעו בחיילי המפקדה הרגשת שליחות בחלוקת ה"אספקה.

גדוד שומר הגיון. הפלוגה פיתחה גם כמה מקורות להישגת אספקה עורפת: כך למשל, האחראים לתבאת אספקה טריה היו נשארים בבסיסי החלוקה עד גמר ה"חלוקה לכל הכוחות. לוקחים עימם את העודפים שנשארו בסוף. כך היה לגדוד כל הזמן שפע של מזון. המ"פ דאג גם ללחץ מתמיד, תוך שמירת קשרים אישיים עם הדרגים המספקים ציוד לגדוד. בעיקר בחטיבה, וזה תמיד לעדיפות בציוד חורף. כל חייל שביקש פריט — החל משמכמה נוספת ועד לגשק — קיבל אותו תוך שעתים, ישר לאהלו או לטנק שלו. על-ידי רכב מיוחד של המפקדה.

המג"ד, סגן-אלוף יוסי, גאה ב" תחום אחר: העזרה ההדדית של הגדוד המונה מעל 500 חייל, הרוב מבוגרים בעלי בעייתיות. מיד עם פרוץ המלחמה הוקמה קרן לעזרה כספית. כל קצין נתן 30 ל"ר, וכל חייל 15 לירות. וכך נאספו כ-10 אלפים לירות. הוקמה ועדה מנהלת לקרן מורכבת מחיילים בלבד. כאשר ז"אקן יושב-ראש. הקרן נותנת הלוואות ומענקים לכל חייל נזקק לאחר בדיקה.

המג"ד עצמו מקבל כל שבוע כעשרה ראיות של חיילים, מנסה לפתור את בעיותיהם. למשל: אשתו של אחד ה"התוצאות היו מידיות. מפקדי פלוגת המפקדה, שידעו היטב מה צריך לתת לטנקים, עשו כל שביכולתם לעמוד ב"התוצאות היו מידיות. מפקדי פלוגת המפקדה, שידעו היטב מה צריך לתת לטנקים, עשו כל שביכולתם לעמוד ב"

למה האוטובוס עדיין חסר ומאחר לפעמים...

הארץ 12.2.74

זהו אנד

המחלקה ליחסי ציבור

הקץ לקסקאיוס!

- מונע נשירת שער
- מחזק את השורשים
- ממריץ גידול השער

נוסחה מדעית חדשה

BIO

תאיזין

tayalysin

Taya

עוד מוצר יוקרה של

חיילים חייבת להיות בשמירת הריגה. זה גודר מצא לה אשה שתשב עימה ותספול בלדים. לאשת חייל שנהרג במלחמה, שרצו לפנותה מדירתה, הסדיר הגדוד עזרה ממשפטית שמנעה את הפינוי. חייל אחר קבל כי בנו בן ה-6 חולה במחלת לב, ואשתו מתמוטטת. הגדוד הסדיר עזרה קבועה בסיוע העיריה. נפתרה גם בעיית אשה, שחלתה בדלקת-ריאות השכיבית שני ילדים רכים. החטיבה הפקיעה. רשמית צריך הגדוד למסור את הבעיות האלו לטיפול, אולם אין המגיד סומך על החטיבה כי עניינים עדינים כאלו, מעדיף לפתור בי עצמו.

פרשה אחרת היא סמל-התרבות אליה, שמייד לאחר המלחמה פיתח רשת תרומות ענפה לגדוד, הורים לחיילים מאות פרייטים חיוניים. כאשר נודע הדבר לחטיבה, הפקיעה את אליה, הפכה אותו לאחראי לתרומות לחטיבה. הוא כה הצליח, שעכשיו מפקד האגודה רוצה כי יעבור ויטפל בי נחשא ברמה אגודתית.

פשעים

על חודה של מחסנית

ריב השכנים האוהבים

הסתיום בצרור

מתת-מקלע

"אני אתאבד, אני אתאבד את עצמי!" צעק ברנארד שיטרת, כאשר בישרו לו השוטרים כי ידירתו, תנה אלמקייאס, מתה מהפצעים שפצע אותה בעת שירה לעברה צרור מתת-מקלע עוזי. השוטרים ניסו להרגיע אותו. "לא נורא זה קורה!" הם אמרו לו. "זה לא סוף הד עולם!"

ברנארד בן ה-19 מיהן להתנחל. חנה בת ה-24 היתה שכנתו לבית בשכונה ג' שבבאר-שבע. הוא התגורר עם הוריו וארבעת אחיו בקומה השלישית של הבניין. היא התגוררה עם אחותה שולה, בת ה-17, בקומה השנייה. למרות הבדלי השנים ביניהם, התפתחו בין ברנארד וחנה יחסי רעות הדוקים אך מוזרים בעשרת הזדושים הי אחרונים.

חנה ושולה היו יתומות, שאביהן נפטר לפני שנתיים, ואמן לפני חצי שנה. הן לא עבדו, ונתמכו על-ידי לישכת-הסעד העירונית. ברנארד נמנה בקומה והכחוש, הנראה כוער בן 15, קשר יחסים עם שתי הנחיות, ובשלב מסוים אף העביר את מישכו מדירת הוריו לדירתו.

רצה או תאונה? אבל השלוח לא קיננה בקן המשולש. מדי פעם היו פורצות מריבות בין חנה אלמקייאס, לבין ברנארד, וזה היה נושא את הבית וחוזר לדירת הוריו, קומה אחת למעלה. בשבוע שעבר ירד ברנארד שוב לבקר את ידידתו חנה, סיפרה אחותה, שולה: "אני הייתי עם חבר שלי, יהושע בטט, בחדר הכניסה, שתינו קפה עם עוגיות. בחדר השני היו כל הזמן צעקות בין ברנארד לאחותי. החבר שלי, שהוא חייל, כבר עמד ללכת. אמרתי לו: 'תישאר עוד קצת'. או הוא שם את הרובה שלו על הכיסא ונשאר."

"פתאום נכנס ברנארד מהחדר של אחי, תי, תפס את הרובה וירה. הם כל הזמן היו רבים. כל פעם היו גומרים, וחוזרים עוד פעם להיות חברים. לפני שבוע הם החליטו שהכול נגמר ביניהם, אבל ברנארד חזר. הוא כל הזמן היה מאיים עליה שיהרוג אותה. עכשיו הוא ירה באמת."

ברנארד ירה שלוש יריות מהעוזי. אחת מהן פגעה בעינה של חנה. "לא התכוונתי לירות, רק לאיים עליה." אמר ברנארד לחוקרי, "ואו נפלט לי כדור." אלא שחוקרי-המיטרה פיקפקו אם לקבל את גירסתו. לפי עדויות אחות הנרצחת וידידה, החייל בעל העוזי, לא היה תור המיקלע טעון במחסנית כאשר היה מונח על הכסא. לדבריהם הכניס ברנארד את המחסנית לעוזי, ורק אחר-כך היפנה אותו לעבר חנה.

אם הוא רצה רק לאיים, מדוע טען את הנשק במחסנית? ברנארד טען כי העוזי כבר היה חמוש, כאשר תפס אותו בעצמו. לחיזוק טענתו הצביע על העובדה שמעולם לא שירת בצה"ל, לא ירה בכלי-נשק, ואינו יודע כיצד טוענים מחסנית בעוזי. נראה כי נקודה זו, לסתבורר בבית המשפט, היא שתחרוך את נורלו: האם הרג את ידידתו בטעות, או בכוונה תחיי לה?

ספור אהבה!

מגבות מוזה
 12-1 צבעים נהדרים
 מגבות מוזה
 סופגות היטב
 מגבות מוזה
 רכות ונעימות
 מגבות מוזה
 קלות להפליא
 מגבות מוזה
 מגבות איכות
 מגבות מוזה
 ידע ונסיון אירופאי
 מגבות מוזה
 חלקות ורקומות

חדש!

מגבות קטיפה

אהבה מאמבט ראשון!
 תעשיות מוזה ירושלים בע"מ

פרסום, כ.ב.ס.

סטודיו גבוא

רחל מדחלת על כל העולם

נישואין לא-נישואין

אור לבועז וליאורה

אשתיבשורה אני לכם הפעם. שרעבי הצעיר. כלומר בועז וליאורה (לבית סתה). שבו השלום והשלווה. לא שזה הלך כליכך חלק. רק לפני חצי שנה צילצלו שם פעמוניהחתונה, וכבר זמן קצר אחרייך נאלצתי לספר בצער שהעניינים יגיעים, שהולכות שם מריבות, שלא יודעים מהייתה. הכלה הצעירה אפילו עזבה את הבית למשך תקופה מסוימת. והנה, מסתבר שכל זוג צעיר עובר את זה.

בהתחלה עמדתי על פרינציפים קטנים. מספר בועז. "כמו כל גבר מיוחל. בהתחלה, כשמתחתנים, תמיד יש חיכוכים על מי שיתן את הטון בבית. אפילו הגענו פעם לרבנות, להתגרש". אבל לא יצא מזה כלום.

עכשיו זה נגמר. כל מה שצריך היה, כנראה, זה רק ויתורים קטנים פה ושם, משני הצדדים.

וכמו שאמרתי — שלום ושלווה במעונם. בועז אפילו החל מנסה את ידו בצירוף וכיוון שיום-השבועות של מכוניתו הוא יום השבת, הרי לכם יום אידיאלי למעשי יצירה, מכל הסוגים. ממילא גם לקנות צבע ורוד, לצורך העתיד.

שים לגבי התוצאות. יהיו שם שמלות תרומות של הזמרות ריקי גל, ג'וזי בקי ומירי אלזני, ושל השחקניות יונה אליאן וציפי שביט, ואפילו של האקסית של יהודה ברקן. הלא היא הזמרת עדנה לב.

יהיו גם חליפות גבריות או דומיהן, מנידבת-ליבם של המנחים מני פאר ואבי בהט, הזמרים יגאל בשן וששי קשת, ושל הגשש החיוור פולי.

אבל הצימוק שבועונה הוא הפעם צימוק אמיתי. מיליונר אמריקאי, שנתפס לרעיון, הבטיח גם הוא לארגן לצורך המשימה החשובה ממיטב מלבושיהם של, שימו לב: ריצ'ארד ברטון, ליו טיילור ודני קיי, בתור סינפטה.

ובכן, מי בכם, שואפי הוזהר, מוכן, למשל, לקנות שימלה של ליו טיילור, המצטיינת דווקא במישימים ובחוסר-טעם מזעזע?

ליו טיילור

השימלה הכי מזעזעת

הופעה, כשהם שיכורים מאוויר-הפסגות הצח ובודדים בנוף המושלג — נחשו מה קרה?

לא נישחתם. דודו טופו, השיכור מאוויר-הפסגות כנ"ל, העלה לפתע את הצעת-הנישואין: "בואי נתחתן". אמר לקצינת-החן. בלי ובעיות עצרו את המכונית, ושם, על רקע הנוף המרהיב כנ"ל, קידש לו דודו את הסרן בטבעת, כדת משה וישראל, בנוכחות שני עדים: דודו אלהרר, ונהג המכונית.

רק כשהגיעו לבסיס, וביררו אצל קצינת-הדת מה, בעצם, קרה להם, הסתבר שהם נשואים, ועוד איך. מה עושים עכשיו? פשוט מאד, לא עושים. סרן ורדה מתכוננת בימים אלה להעברתה לתפקיד חדש, כאילו לא קרה דבר, ואילו דודו ממשיך בשיגרת-יומיו הרגילה.

איזה מין נישואין הם אלה, כשלא חיים ביחד? או, לא רק שלא חיים יחד, אלא אפילו לא מתראים. "זה מין ברוגז כזה",

סרן ורדה

"בואי נתחתן", הוא אמר — ואז...

אם לצטט אותם. דודו עצמו מסרב לחלוטין להגיב על העניין, אבל לוורדה, האשה החוקית החדשה, דווקא יש מה להגיד:

"למעשה, אני נשואה לדודו טופו. לא יודעת למה עשינו את זה. פשוט, הרגשנו טוב באווירה של התרמון. אני אפילו קצת מאוהבת בו, אבל יש לי חבר אחר, איש-צבא. "דודו הוא גם נורא דון-דון, וזה מרתיע אותי. אבל מתי שארצה, תמיד אוכל להתחתן איתו".

זה מה שהיא חושבת. להתחתן איתו היא כבר לא תוכל, מפני שכבר עשתה את זה. אבל אם ירצה מי מהם להתחתן אי-פעם, עם מישהו אחר, לא יהא עליהם אלא להתגרש, כיוון שגלוי וידוע הוא שקידושין בטבעת, בנוכחות שני עדים, תופסים כהוגן, לפי ההלכה.

לדודו, על-כל-פנים, לא תהיה בעייה. הוא מתגורר בדירת רווקים משלו בשדרות שאול המלך בתל-אביב, מרחק פסיעה אחת מבית הרבנות.

אם חשבתם ש"מיהו יהודי?" היא השאלה הבורעת ביותר היום, מחכת לכם הפתעה גדולה. יש עוד אחת, בוערת לא פחות: "מיהו נשוי?"

מזור? לא-כליכך. תראו, למשל, מה קרה לדודו טופו. לדודו, אחד היפים המיקצועיים ביותר בארץ, יש אח ששמו מיקי. צעיר במיקצת מאחיו המפורסם, אבל לא פחות יפה, והעיקר — מיספר הרבה יותר חזק.

מזלם של צמד האחים העליונים (שאביהם המשותף הוא שחקן המטאטא לשעבר, אליהו גולדנברג) שמדי-שנה נפלט לשוק שנתון חדש של יפהפיות. אחרת, היו גומרים ביחד, כבר מזמן, את המלאי הקיים.

אבל מה — בין האחים מתקיים הסכם ג'נטלמני בלתי-כתוב, האומר שזה לא מתעסק עם החברה של זה, ולהיפך. וכך, בעוד שברשימת הלשעבריות של דודו אפשר למצוא את

דודו טופו

הזמרת חיה ארד, את הדוגמנית חני פרי ואת ורד, אחותה של יעל מהצמד צחי ויעל, הגה ברשימה של מיקי מופיעה, למשל, הלי גולדנברג היפהפיה. וכן הלאה. כל זמן שלא תהיה שם התנגשות, הכל יוסיף להתנהל על מירמנוחות. בערך.

אלא מאי. לאחרונה ביצע דודו חריגה קטנה מההסכם. הוא קידש לו יפהפיה אלמונית לאשה, כדיו. קידש, לא התחתן. ומוה, בעצם, התחילו כל הצרות.

מעשה שהיה, כך היה: זמן-מה לפני המלחמה יצאו שני דודואים: דודו טופו, השחקן המנחה, ודודו אלהרר, השחקן-הזמר, להופיע בפני חיילים במוצב החרמון.

שם, במרומים המושלגים, פגש דודו בסרן ורדה, ידידתו משכבר הימים. קצינת-החן החיננית. הצנומה, של גולני, שחורתי-השיער ויפתיהחיוך, הבזה למוסכמות סומכיהנופלים למיניהם. טיפלה באמנים הצעירים והיפים כמיטב המסורת.

היא טיפלה בהם כליכך יפה, עד שבאמצע הדרך חזרה מה-

בוטיק

המציאות

את פתיחת הבוטיק המשותף של השחקן יהודה ברקן והדוגמנית רחל גולדנברג, פרב, שעליו בישרתי לפני שבועות אחרים, יצאין כנראה קול-ענות-גבורה.

סוף-סוף עלה מישהו על רעיון שאף אחד עוד לא חשב עליו.

לחנוכת בית-האופנה החדש, הבא עלינו לטובה, מתוכנן מיבצע מיוחד, שלשמו אורגנו ממיטב ביגדי הנוער הישראלי והבינלאומי, לצורך מכירה פומבית.

אז קודם-כך, הכנסות המכירה תוקדשנה למיפעל קרן-אור לצה"ל, וגם זו לטובה. שנית, רשימת התורמים ותורמות מכובדת מאוד, וגם, בינינו, מעוררת גל של נחיר-

שימחה ועצב

לשושי, הלומדת באייבי-אס, והעומדת להתחתן ב-24 במרס, ימלאו 18 שנה בדיוק ביום החתונה, שייערך במועדון קרוואן, ביפו.

"החדש יש לי גם צער וגם שימחה", סיפרה השבוע אמן של מירי וששי, הדסה, "בת אחת מתגרשת, השנייה מתחתנת".

אבל המעניין שבעניין הוא שהצער והשימחה בחודש הבא, לא יהיו נחלתה הבילעדית של אם שתי האחיות.

אותם שימחה וצער עצמם יהיו גם מנת חלקם של מישרדי האמרגן פשנל.

כיוון שנחום שליט, גרושה המיועד של מירי, הוא מנהל ההפקות של בידור-לעם של פשנל, ואילו בעלה המיועד של אחי תה שושי הוא יוסי מזור, בן ה-25, טכנאי קול ובמה בהצגה טיפוסי פוגי, השהיית גם כן לפשנל.

או "מזל טוב", ו"עוד יהיה טוב" — בחבילה אחת.

עוד לא הספקתי כימעט לדווח שמירי אלזני עזבה את הבית, ואת הבעל, וכבר הם מתגרשים. אבל באופן סופי.

הבעל, נחום שליט, מצידה, נותן קונטרסה. כושר-ההתאוששות המהיר, ה"מציין כל מי שנישואיו הרביעיים עומדים בפני סיום, לא פסח גם עליו.

כתרופה נגד הבדידות, התחיל כבר להיראות פה-ושם בחברת בנות-לווייה שונות, חדשות.

מירי, בת ה-24, חזרה לבית-הוריה, כמו כל ילדה טובה, ובימים אלה כבר החלה מחפשת לה דירת-רווקות. החופש, החופש.

אלא שבבית ההורים חלו בינתיים שינויים קלים. אמנם, האח הצעיר מאיר, מגודל השיער, הלומד בימיו ומישחק, עדיין מתגורר בבית, אך ראו מה קורה

לאחות הצעירה, שושי, הנראית מכסימים כמו חברתה הטובה של אחותה המפורסמת. הדימוי החיצוני בין השתיים מסתכם בכימעט אפס.

הנערה מרח' נחלת בנימין, שנראתה כנסיכה באגדה, הפכה

את האגדה למציאות: היא שייכת לצמרת החוג הנוצץ העולמי

כשהיתה נערה, נראתה בדיוק כמו הנסיכה כי ספריהאגדות — יפהפיה, ותמורה, ובעלת שער כדורי רי הגולש עד למוותניה. ואז הפכה למלכה — למלכת המים של ישראל. ולאחר מכן למלכת-היופי של ישראלי. היא נקראה יהודית מזור, ונפטרה לאמריקה. מאז הגיעו הרבה ידיעות על יהודית, וכל פרטיה הביוגרפיים החדשים התפרסמו ברבים. אך מה חיה שבת יהודית על עצמה, על חייה ועל סביבתה? את זאת גילתה יהודית עצמה לפני כמה ימים.

על מה חולמת נערה קטנה, שאביה הקפדן, יודי יוז, הוא בעל חנות קטנה לתכשיטים ברחוב נחלת בנימין בתל-אביב? אולי על בעל עשיר-עשיר, ועל המוני-המון בסף, ועל טיולים בכל העולם, ועל בית מפואר, ועל משרי תים, ועל ידידים חשיכים לחברה העולמית הכינהכי נבונה, דוכסים ונסיכים ואיליהון. יהודית מיוזרה חלמה על כל אלה. כמו רבות. אבל בניגוד לרבות, כל זה התגשם בחייה.

אחדים להיווכח שאני באמת מאהבת בו. כשנפגשתי אותו לראשונה התרשמתי שהוא מאוד, סימפטיקו, חביב ואדיב מאוד, ג'נטלמן אמיתי. "מה שכבש אותי במיוחד היה עקשנותו הגדולה. כשהארבי מחליט להשיג משהו, הוא משיג אותו, ולא חשוב מה יקרה. בעצם, הדברים הקטנים הם שהביאו אותי פרחים, שם בושם, מטלפן אלי המון, מביא לי מתנות בלי-סוף, מחלק לי מחמאות למשל. במשך התקופה שבה הופעתי מטעם המגבית, הוא לא הירשה לי לנסוע לנמל-התעופה במוניות. המוניות מזהמות, היה אומר. לכן העמיד לרשותי את מכוניתו ואת נהגו ישראלי, וכך הייתי נוסעת לכל

נערכה עליידי העולם הזה. זה היה ב-1958, וחשבו שאני בת 17. הם ממש נדהמו כשסיפרתי להם. מאוחר יותר, שאני רק בת 14, ארבע שנים לאחר-מכן, ב-1962, נבחרתי למלכת-היופי של ישראל ונשלחתי לתחרות מים עולם שנערכה בלונדון-ביץ', קליפורניה. הייתי אז בת 18. כמו כל מלכות-היופי של ישראל, הופעתי למען המגבית היהודית, ובלוס-אנג'לס הכרתי גבר שהתאהב בי. כך נדמה לי. "כשעברנו עם המגבית לניו-יורק, כדי להופיע שם, הוא טילפן אל הארבי — הארבי זה בעלי — וביקש ממנו לפקוח עלי עין ולהשגיח עלי היטב. הארבי טילפן אלי, וביקש לקבוע פגישה. האם נוכל להיפגש מחר?" שאל.

עולם המוני טרוריסטים" הסביר. הם מבצעים התקפות. אם מזכירים את שמך בעיתון, זה מזמין צרות. "הארבי הוא גבר ממוצע-קומה בגיל העמידה, בעל ראש מקריח ו.אישיות כובשת". עובדה: אפילו אשתו אומרת זאת. אשתו היא יהודית מזור. המונית מביאה אותי אל מגרד-השחקים שעל חוף הנהר המיוזרה, ליד בניין האו"ם בניו-יורק. זהו אחד האזורים היקרים ביותר במנהאטן, מאחר שהוא משקיף על הנהר. "כתובת מרשימה" הינה צורך חיוני בעיני האמריקאים, המבקשים להם מקום בפסיגת הסולם החברתי. כתובת כזו היא חלק בלתי-נפרד מן המירוץ אל סמל ה-מעמד. אם תאמר לידידיך, "אני מתגורר

הארבי - הבעל המיליונר

א ל מורוקו" הוא מועדון-הלילה המפואר ביותר בניו-יורק. זהו המקום האופנתי ביותר, אליו באים כוכבי קולנוע ומיליונרים לשתות שמפניה, לסעוד את ליבם ולרקוד לצלילי התיזמורת. כאשר מישוה נכנס פנימה ומבחין במיקסטרן בעל הביטנה האדומה, המושלך כלאחרייני על אחד הכיסאות, נשמעת לחישה על-פני האולם כולו: "הארבי כאן! הארבי כאן!" דממה ריגעית נופלת, ואז אפשר להבחין

יהודית נחלת בנימין

מקום אליו הצטרכתי להגיע. לאט-לאט זה החל לחזור לתוכי. שלושה חודשים מאוחר יותר ידעתי שאני מאהבת בו, וכעבור חודשים התחתנו בטמפל עמנואל.

בחוג

הסילון

ב עי, הארבי, היה כבר נשוי פעם, אבל אלה לא היו נישואין טובים. הוא אף פעם לא רצה להיות בבית. תמיד הכתובב בחוץ. היו לו ילדים בני שואיו הראשונים, אבל הוא לא מתראה איתם. לא. הוא לא שומר על קשר איתם. הטלפון צילצל, ויהודית ניגשה ונטלה

"לא, ענית, אני עסוקה. ומחרתיים?" לא, גם מחרתיים אני עסוקה. 10 הערבים הקרובים היו תפוסים אצלי. ברציפות. מאוחר יותר סיפר לי הארבי שאפילו לא היה טורח להפציר בנערות בעלות הצלחה כה גדולה. אבל הוא היה סקרן מאוד לראות מי היא הנערה הפופולרית הזו, התפוסה למשך 10 ערבים רצופים. לבסוף קבענו פגישה לערב ה-11, ויצאנו יחד. "בפגישה השלישית שלנו אמר לי: אינני הושב שארצה פעם להתחתן או להתקשר שוב. אבל אני יודע שאם זה יקרה איפעם — זה יהיה איתך!" "כעבור שלושה חודשים ידעתי שזהו זה! הוא היה עקשן גדול. לקח לי חודשים

בכיר האו"ם מספר 870, בדיוק ליד הנהר, מניתיך יעלו בעיניהם מייד. ואם תוסיף לכך, "זה באותו בניין שבו גר ג'וני קארסון, המארח המפורסם של תוכנית הטלוויזיה הילכה", לא תאחר להבחין בהערצה הנשקפת מעיניהם. ובניחוד אם אתה מתגורר בפנטהאוז של אותו בניין. פיסגת

ההצלחה

ה שוער לבושיהמדים פתח בפני את דלת המונית. הוא הוביל אותי אל דלת-זכוכית גדולה ופתחה למעני. אחר כך ליווני אל דלפק-הקבלה, שם ישב שוער נוסף. "את מי ברצונך לראות?" בקע קולו מתחת לכומתת-המדים. מששמע את תשובתי, הודיע על בואי בטלפון הפנימי, והורה לי לעלות במעלית לדירת הפנט-האון.

נערה-מעלית, לבושימדים אף הוא, לחץ על הכפתור, ואנו התחלנו מטפסים אל קומתו העליונה של הבניין המפואר. חציתי את המיסדרון הארוך, הגעתי אל דלת המסומנת "37" וצילצלתי בפעמון. אשה לבושה מדי-שירות שחורים וסיגר לבן פתחה בפני את הדלת. היא הזמינה אותי להיכנס וחליכה אותי אל הסיפריה. "שבי והמתיני, בבקשה. הגברת תרד מייד." התיישבתי שם וסקרתי את החדר שמסביבי. היה זה חדר קטן, ספון ולוחות-עץ, ובו ספרים אחדים על מדפים, באר סיני מפואר בנוי בתוך העץ, ספה צרפתית, פמוטים ספרדיים ושולחן שעליו תצלומים ממסגרים רבים. מצידו האחד תמונותיה של יהודית מזור, וזהרת ויפהפיה בכתר שלראשה. מצידו האחר — תצלומיהם של הארבי ושל שני ילדיהם.

יהודית פסעה אל תוך החדר. היא נראתה תמירה וצנומה מאוד, ופניה חיוורים וזרי הרים. שיערה הבלונדי שפע על כתפיה, והיא היתה לבושה במכנסיים מתרחבים מפוספסים אדום ושחור. תכשיטים ציבעורניים תלולים בשרשרות-זהב הקיפו את צווארה, פירקיידיה, אצבעותיה ומותניה. היא קידמה את פני בחיך והתיישבה. ביקשתיה לספר לי את סיפורה.

נישואין

ב, טמפל

ב כנ, פתחה יהודית, "הכל התחיל כשנבחרתי למלכת-המים בתחרות ש-

במילמול מהוסה המתפשט משולחן אל שולחן: "הארבי רונק כאן." האנשים הישובים אל השולחנות מפנים ראשיהם המטופחים לצדדים, יהלומיהם מבהיקים לאור הניברשות, וכל העיניים בוחנות את המיקסטרן המחוייט המוטל על המיסעד הקטיפתי המפוספס. כן, אין ספק, למיקסטרן יש אמנם ביטנה אדומה מבהיקה, ולכן "אין ספק שהארבי כאן." ככלות הכל, כל מיקסטורניו של הארבי, ללא יוצא מן הכלל, מצויידים בביטנה אדומה מבהיקה. ביטנה זו היא הסמל המיסחרי שלו, תוויתו, מקור-קיסמה.

הארבי עצמו ביקש שלא נזכיר את שם מישפחתו. "כיום מסתובבים ב-

יהודית אז - מלכת המים בת ה-14, עם אמה ואחיה

יהודית כיום - בביתה

על רקע גובלן מהמאה ה-18 יושבת אשת החברה בפנטהאוז של בניין המיליונרים

אנגלי וצרפתי. יש לי שם שטית פרסי. רוב הרהיטים בחדריהם המגורים הם צרפתיים. אני רוצה לסדר את הדירה מחדש, אבל אעשה זאת בשנה הבאה. השנה נסענו כל כך הרבה, שפשוט לא היה לי זמן.

ומה את עושה עם הילדים כשאת נוסעת? שאלתי.

הם, הם נשארים עם המשרתים, השיבה בפשטות. המשרתים מטפלים בהם. פעם אחת בשנה אנחנו נוסעים עם הילדים ללוס-אנג'לס, מחוץ לניו-יורק. אנחנו שוכרים שם בית, ושוחים ומשתזפים.

גם אחי גר עכשיו בניו-יורק. אני גאה מאוד באחי. כשהוא בא לניו-יורק, בעלי הארבי נתן לו עבודה במפעל שלו. אבל המשכורת היתה נמוכה מאוד. חודשיים אחר-כך הוא בא אל הארבי ואמר לו: תודה רבה לך. אני אסירת-תודה על עזרתך, אבל עכשיו הציעו לי עבודה יותר טובה, ואני עוזב.

הוא עבר לעבוד אצל אדולפו. מתכנן האופנת הידוע, שעוסק בכובעים. הוא הצליח אצל אדולפו כל-כך יפה, עד שהציעו לו לעבור לעבוד אצל קנת ליין, התכשיטן האופנתי. קנת ליין הוא זה שיוצר את כל התכשיטים היקרים בדמויות של חיות. אחי מתגורר עכשיו בדירה גדולה בסנטרל-פארק הדרומי. זוהי אותה דירה שבה גרנו אנחנו אחרי שתחתנו, דירה אלגנטית ומאוד, שיק'.

מסיבה ביום-כיפור

כיצד הרגשת בזמן מילחמת יום הכיפורים? שאלתי את יהודית. "הרגשתי נורא, נורא! באותה שבת של יום-כיפור היינו במבסיס-סיטי. ידידינו המבסיסאים ערכו מסיבה גדולה לכבודנו. לפני המסיבה הלכתי למספרה, והיו שם כמה ערבים, ושמעתי אותם מדברים ומזכירים את ישראל. אבל לא הבנתי על מה הם מדברים. אחר-כך הלכנו למסיבה. "בילינג יוצא מן הכלל. לפתע ניגש אלי ישראל וישאל אותי: שמעת משהו מר אמך? כששאלתי מדוע, אמר: דיברת היום עם אמך בטלפון? השבתי לו, לא. אני מדברת עם אמך יומיים. מדוע? הוא אמר: המליחמה! לא היה לי מושג על מה הוא מדבר, אבל הרגשתי נורא. אחר-כך, כשחזרנו לניו-יורק, הרגשתי עוד יותר נורא."

המידות האירופאיות הולמות יותר את גופי. אני גם מתעמלת פעמיים בשבוע. זה עוזר לי מאוד לשמור על הגיוזרה. בצורת-החיים שלנו כרגע, אנחנו מקיימים קשר עם הרבה תורמים לישראל, אבל איננו מקיימים שום גינוי-מסורת יהודיים. לגמרי. הוא למד בבית-ספר של כמרים ביוון. זה היה בית-ספר נוצרי דתי. גם אחיו למד באותו מקום לפני שעברו לצרפת. אף אחד מהם לא ידע הרבה על

היהדות. כך גדלתי מבלי ללמוד הרבה על המסורת היהודית מהורי. גם בעלי לא מחזיק מכל הדברים האלה, לכן איננו חיים לפי מצוות הדת היהודית. איננו מקיימים שום חג מחגי-היהודים ואיננו הולכים לבית-הכנסת. אני דווקא מאוד בעד זה, מפני שאין לי שום יחס למסורת.

משרתים מגדלים את הילדים

מנו ממושב-בנינו ונכנסנו אל חדר המגורים. שם, על הקיר, תלוי היה שטיח מרוקם בן המאה ה-18 ומתחתיו ספה צרפתית. שולחן נמוך וכיסאות אחדים. החלונות הגדולים השקיפו על הנהר. בצד החדר ניצב פסנתר-כנף, ומעליו גיברשת. האווירה בחדר היתה רישמית למדי. "מעצב-פנים סידר לי את הדירה," סיפרה יהודית. "את רוב הרהיטים קניתי בגלריות פארק-בנט. הרבה דברים גם קניתי באירופה. רק עכשיו רכשתי חדר אוכל אנגלי. בעצם, זו תערוכת של סיגנון

רומית. הבגדים שלו נמכרים במחירים נמוכים עד בינוניים. לפעמים אני עוזרת לו לתכנן את הסיגנונות שלהם הוא זקוק. אחרי שהתחתנתי, עבדתי כדוגמנית בסוכ' נות פורד, והצלחתי מאוד. עבדתי שם במשך שנתיים וחצי. כשנכנסתי להריון, למדתי בקורסים תיכנון אופנה. זה מה שעשה אותי המתכננת של הארבי. "הגיל של ילדי? נראה... בתי עכשיו בת שבע וחצי בערך. בני בן שלוש. ילדי מדברים אנגלית וצרפתית, אבל לא עברית. עדיין לא לקחתי אותם לביקור בישראל. אני חושבת שהם עדיין צעירים מדי. שאלתי את יהודית על חייה בישראל, על ריקעה. התעניינתי לדעת אם המעבר

מאחורי וינגארטן

מן החיים בישראל אל החיים בניו-יורק היה קשה לה.

"לא, לא, כלל לא." השיבה בפס' קנות. "לא היה שום מעבר. גדלתי בתל-אביב, שם סיימתי את בית-הספר היסודי, ואחר-כך המשכתי את לימודי בית-הספר פוטון. כשהרגשתי שאני צריכה לעשות גם תעודת-בגרות, למדתי בבית-ספר-ערב. לא הספקתי לשרת בצבא, מפני שבגיל 18 נבחרתי למלכת-היופי של ישראל, ואז באתי הנה, לאמריקה. זמן קצר לאחר-מכן התחתנתי.

בגלל הנסיעות הרבות שלי, והעיסוקים השונים, אני תמיד עסוקה. אף פעם איננו משתעממת. גם הטיפול בבית הגדול הזה גוזל זמן רב. צריך לקנות כל-מיני דברים, ולומר למשרתים מה לעשות. אני מארחת הרבה בבית. יש לי שלושה משרתים, שעוזרים לי בהכנות למסיבות ולסעודות-ערב. אני גם מקרינה סרטים בבית. יש לי מקלט-טלוויזיה עם קסטות, ואנחנו מרימים לאורחים שלנו סרטים נבחרים. יש לי סירטי-מוסיקה מוקלטים משלי, ואני גם מקליטה בעצמי. יש לי המון חברות שבאות מאירופה לבקר, ואני נפגשת איתן לצהריים במסעדות, או שאנחנו יוצאים בערב לסעודה חגיגית. את בגדי אני אוהבת לקנות באירופה. הבגדים האמריקאיים רחבים מדי בשבילי.

את השפופרת. "הו, שארלוט," אמרה בנימתי-ניצחון, ועיניה זוהרות. "מה שליך מך?" אחר החלה מנהלת שיחת-נשים ארוכה, רצופת שמות אנשים ושמות מקור מות, והיכן נפגשו איתם ומתי היו בהם. "וזה היתה שארלוט נאירכוס," חייכה אלי יהודית בהבעה של ניצחון, בהנחתה סוף-סוף את האפרכסת במקומה. "זוהי אשתו של איל-הספנות היווני. גם צארלס קלור צילצל הבוקר, מייד לאחר שהגיע לג'ור יורק. אנחנו יוצאים לסעוד איתו מחר. יש לי די הרבה ידידים כאן. בין ידידי האמריקאיים ישנה גם מישפחת פרקאס, בעלי רשת החנויות אלכסנדר בניו-יורק. אנחנו מנראים איתם לעיתים קרובות. גם פולי ברגן, השחקנית, היא ידידה שלנו. אבל מרבית ידידינו אינם אמריקאים. בכל שנה, בחג-המולד, אנחנו טסים לאקאפולקו. יש לנו שם בית. שאנחנו שוכרים מדי שנה לחג-המולד ולראש-השנה. בכל חורף אנחנו שוכרים אותו בית למשך שלושה שבועות. יש חוג של אנשים הנפגשים באקאפולקו בכל חג-המולד, ואלה הם ידידי הטובים ביותר. הם באים בעיקר מצרפת, מכסיקו ואיטליה. אנחנו עורכים מסיבות רבות, אבל הן אקסלוסיביות מאוד. לא כל אחד מוזמן למסיבות האלה.

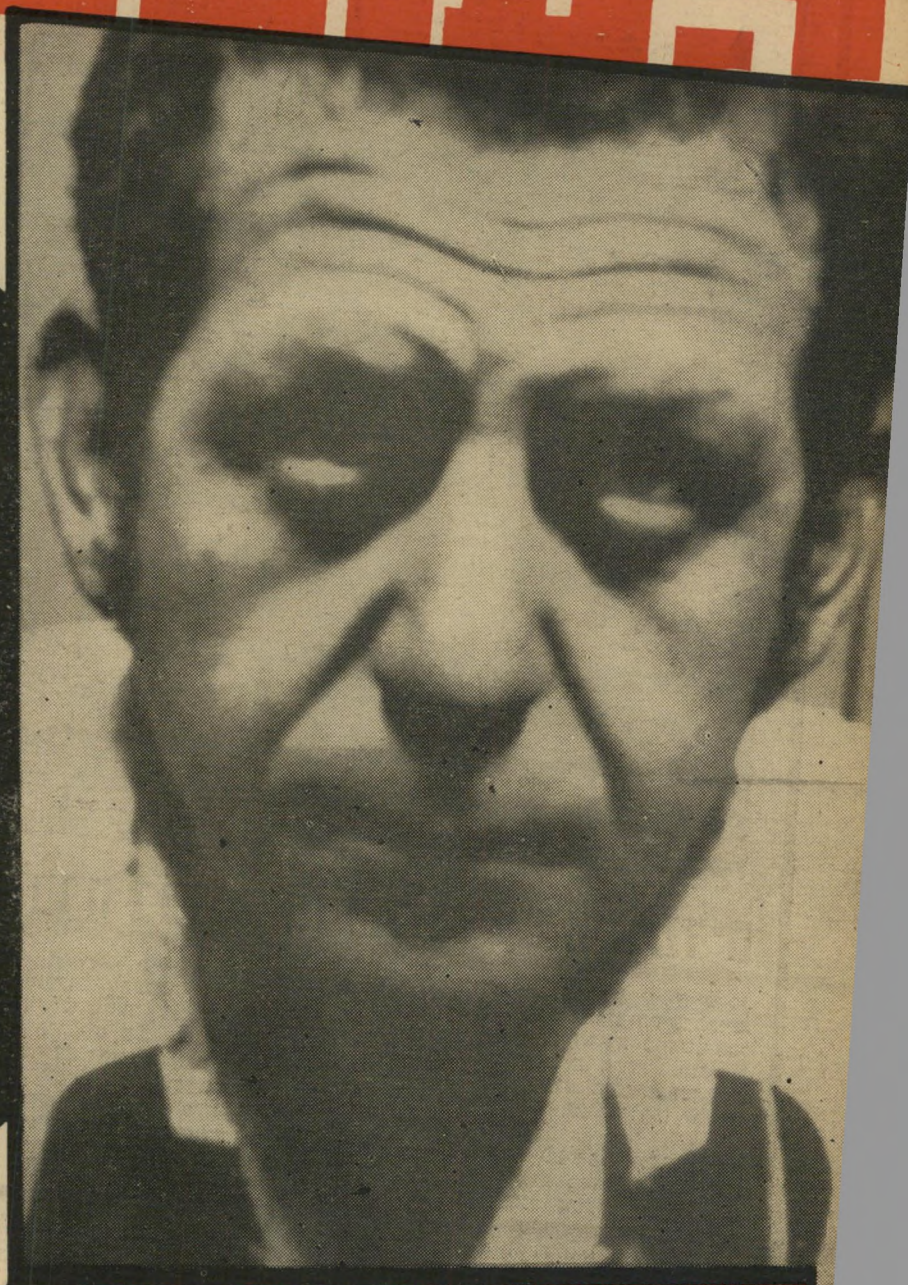
אבל את רוב הזמן אנחנו מבילים בניו-יורק. אני נוסעת הרבה מאוד, בייחוד בחורף. פעמיים בשנה אני נוסעת לעשות סקי בשווייץ. אחר-כך, בקיץ, אנחנו שוכרים בית בווסטהאמפטון, ומבלים שם על חוף הים. לעיתים קרובות אני גם נוסעת לתצוגות-אופנה בפאריס. אני גם נוסעת הרבה למבסיס-סיטי, אני משוגעת אחרי העיר הזאת. כל הנסיעות האלה גוזלות הרבה מזמני. במרבית הנסיעות בעלי אינו מתלווה אלי, מסיבות שונות. הוא, למשל, לא אוהב להחליק, לכן אני נוסעת לשווייץ לבדי. הוא גם לא אוהב לשוטט בחנויות, ולכן אני עורכת את הקניות שלי במילאנו ובפאריס לבדי. בוכות כל אלה, היחסים שלנו יפים ונוחים מאוד. בעלי לא יודע מה זה לקנא. אין בו אפילו שמץ של קינאה!

תיכנון לבעל

הארכי עוסק בעיסקיה-הטכסטיל. הוא אורג בדים מחומים גולמיים, במפעלים שלו שבקרוליינה הצפונית והדר-

העולם הזה

השערוזיה המשוגעת

עברייז נמלט מנהל את

בית החולים לחולי־רוח

חתנו של המיליונר־השגריר

בנו ג'יטר, איש ספיד, מאשים:

„חותני כלא אותי בבית משוגעים!“